6

Focus

DAVID MONNERY

ZULU 4 - ULTIMA MISIUNE

David Monnery

ZULU 4 – ULTIMA MISIUNE

Editura Lucman 1999

ZULU FOUR 1997

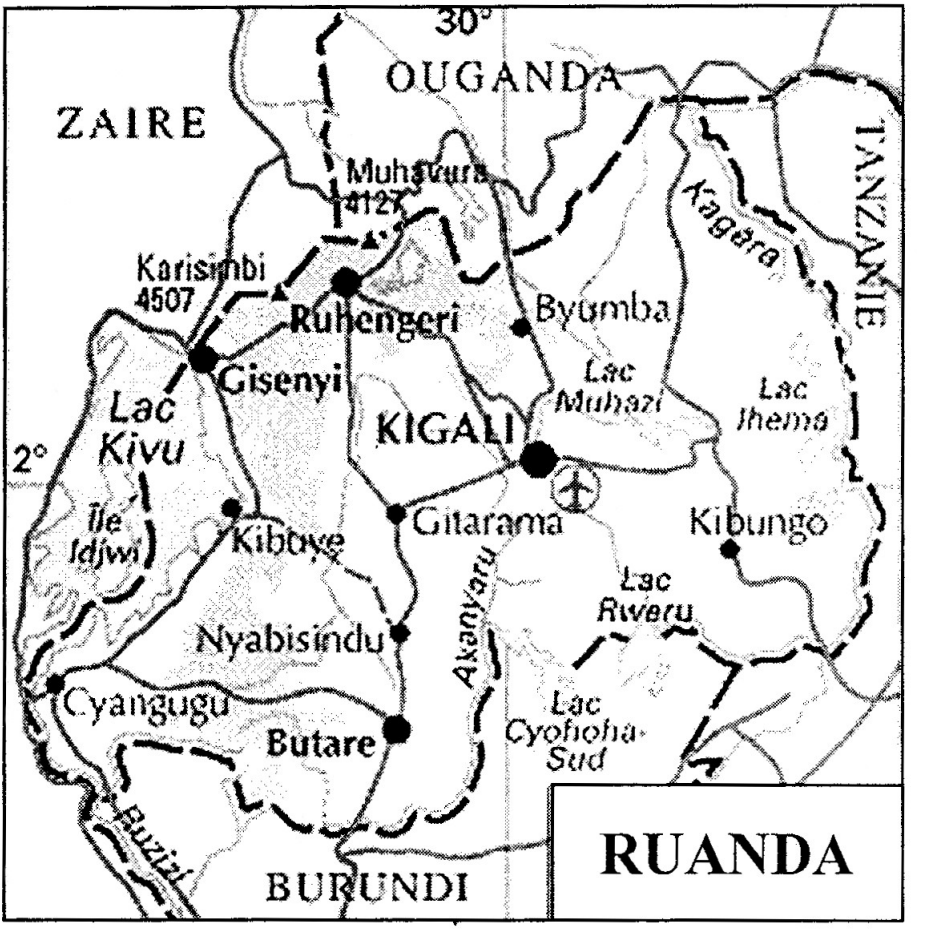

Stat situat în Africa Centrală
Denumire oficială: Republica Ruanda
Capitala: Kigali
Suprafața: 26 338 km2
Populația: 7 500 000 locuitori (ruandezi)
Limbi oficiale: franceza, ruanda
Religii: catolicism, animism, protestantism
Moneda: francul ruandez
Regim: prezidențial (instituții în curs de elaborare)
Şeful statului: preşedintele republicii
Şeful guvernului: primul ministru

Capitolul 1

Aveam senzaţia că puteam să aud ploaia împroşcând bolta pădurii, mult deasupra noastră, dar pe pământ ajungeau numai câteva picături şi, din câte puteam să-mi dau seama, acestea erau doar urme ale vreunei precipitaţii anterioare. Nu aveam cum să-mi dau seama de realitate, nu puteam să văd nimic dincolo de tunelul în care ne aflam. Acesta părea mai întunecat decât de obicei, mai claustrofobic decât oricând, şi trebuia să-mi repet în permanenţă că toată acea vegetaţie din jur şi de deasupra mea nu mă apăsa efectiv. Era zăpuşeală, bineînţeles, genul de căldură lipicioasă, care ţi se târăşte pe piele şi pe care o întâlneşti numai în pădurile tropicale. Aveam senzaţia că umblam printr-o seră întunecată nesfârşită, fără ventilaţie. Sudoarea îmi înţepa ochii, îmi ţâşnea parcă de la subsuori, scurgându-se apoi pe tot corpul. Simţeam cum de undeva, din interiorul corpului meu, se ridica la suprafaţă panica. Vroiam să ies de acolo.

Şi apoi am ajuns în sat, iar soldaţii cambodgieni au început să-i împingă pe localnici în toate părţile. Cu cât ţăranii protestau mai mult, susţinându-şi inocenţa, cu atât mai dure deveneau vocile soldaţilor, iar apoi se auziră primele focuri de armă şi capul unui bătrân explodă, într-un amestec de sânge şi creier. Acum totul se mişca, oamenii alergau în toate direcţiile, în timp ce focurile de armă se solidificară într-un zid de sunete prin care aveam impresia că era imposibil să treacă cineva. Iar la sfârşit, când zidul se descompuse încet şi se mai auzeau numai împuşcături izolate, rămăseseră suficiente femei în viaţă pe care soldaţii să se poată arunca.

Nimeni nu mă băga în seamă. Stăteam acolo, în timp ce lumea se învolbura în jurul meu, paralizat atât din cauza şocului, cât şi a fricii, auzind ţipetele copiilor care luptau ca să-şi salveze mamele, privind cum erau împunşi cu baionetele, văzând cum mamele erau violate de câţi soldaţi puteau suporta şi apoi erau împuşcate, iar corpurile lor pe jumătate dezbrăcate erau lăsate întinse în ţărână. Îi vedeam pe soldaţi rânjind unul la celălalt, urma de nesiguranţă din ochi fiind tot ceea ce mai rămăsese omenesc în ei. Am auzit un copil plângând într-una dintre colibe şi am pornit în direcţia ei. Înăuntru, pe podea, zăcea o femeie

moartă. Copilul de lângă ea fusese împuşcat în cap, de la mică distanţă.

Am rămas acolo, lângă ei, cu strigătul încă puternic în urechi, încercând să-mi dau seama din ce direcţie venea. Cineva mă înghionti în coaste şi m-am răsucit, trezindu-mă.

— E rândul tău, spuse Ellen, ameţită.

— Aşa e.

M-am dat jos din pat şi m-am întins după halat, simţind muşcătura rece a aerului pe pielea mea încinsă de junglă. Doisprezece ani, mi-am spus, şi ziua aceea continuă să nu-mi dea pace.

Fiica noastră, Louise, se opri din plâns aproape imediat ce am luat-o în braţe şi, deşi acceptă să sugă puţin din biberon, mi-am dat seama că de fapt nu vrusese decât să ne simtă aproape. Am legănat-o în braţe şi m-am aşezat lângă fereastră, în balansoarul vechi pe care mi-l lăsase unchiul Stanley, cel care stătuse înainte lângă fereastra lui cu vedere spre Tamisa. Aici avea vedere spre grădina noastră – o sălbăticie ce aştepta retragerea mea din serviciul activ, până la care mai era un an – şi, în depărtare, silueta întunecată a munţilor Black. Nu era încă nici unu dimineaţa şi luna subţire ce dispărea în spatele lor era suficient de drăguţă ca să obţină întinderea unui deget durduliu şi un mic chicotit de plăcere de la fetiţa mea.

Louise Fullagar, în vârstă de nouă luni şi, speram eu, unul dintre copiii norocoşi. Normal, eu şi Ellen eram convinşi de frumuseţea şi inteligenţa ei şi, ca majoritatea cuplurilor îndrăgostite, eram foarte încrezători că noi vom fi o excepţie, un cuplu care aveam să rămânem împreună suficient de mult ca să ne vedem copilul crescând.

Măcar în Anglia era probabil să aibă această şansă. Dacă ar fi să crezi ce scrie în ziare, s-ar spune că trăim în cea mai periculoasă ţară de pe pământ, plină de criminali depravaţi, fanatici ai vitezei şi Dumnezeu ştie ce altceva, dar în realitate există foarte puţine locuri în lume care să ofere măcar pe jumătate din această siguranţă. Şi asta parţial pentru că în general te poţi bizui pe forţele de ordine din Anglia. Poate că poliţia are mâinile murdare în urma obţinerii prin bătaie a unor confesiuni şi mulţi irlandezi ar fi încântaţi să-ţi spună că nici

mâinile armatei nu sunt chiar nepătate în aceste ultime câteva decenii, dar măcar forţele armate ale Coroanei nu obişnuiesc să pornească în incursiuni criminale prin ţinuturile englezeşti.

Chiar dacă acel copil din visul meu nu ţipase, fusese destul de real şi, stând acolo complet treaz, îmi puteam încă aminti fiecare detaliu din ceea ce văzusem în acea colibă, cu atât de mulţi ani în urmă. Eram cel mai tânăr membru al unei mici echipe SAS trimisă în Cambodgia ca să ajute la antrenarea Forţei de Eliberare Naţională a Poporului Khmer, şi deşi fusesem asiguraţi de obişnuiţii diplomaţi de la Ministerul de Externe că această armată nu avea relaţii semnificative cu cunoscuţii criminali în masă care erau khmerii roşii – erau simpli aliaţi în lupta împotriva ocupaţiei vietnameze! – în scurt timp devenise clar că, la fel ca şi Khmerii Roşii, KPNLF-ul[1] era mai interesat în lupta cu propriul popor, decât cu orice armată străină. Distrugerea satului fusese cea mai mare atrocitate la care fusesem martor, dar în nici un caz unica, şi în cele din urmă devenise evident chiar şi pentru cretinii de la Whitehall că acela nu era genul de comportament cu care şi-ar fi dorit să fie asociaţi soldaţii britanici.

Însă nu asta era cel mai rău. Încă visam destul de des acea zi, dar nici măcar o dată nu visasem că alături de mine mai erau şi alţi membri ai SAS-ului. Şi totuşi ştiam că fuseseră – era ca şi cum o parte a minţii mele refuza să accepte că ei se purtaseră aşa cum o făcuseră, nu numai neintervenind, dar chiar participând la acea atrocitate.

La întoarcerea mea la Hereford fusese făcută o anchetă internă şi acei doi oameni părăsiseră SAS-ul la scurt timp după aceea, dar nu fusese vorba de o lăsare la vatră dezonorantă şi cu atât mai puţin de o curte marţială. Vrusesem şi eu să demisionez, dar fusesem convins să nu o fac, parţial de către ceilalţi băieţi din trupa mea, parţial datorită conştientizării faptului că nu doream cu adevărat nimic altceva pentru următorii zece ani ai vieţii mele. La scurt timp după aceea fusesem trimis ca membru al altei echipe în vestul Africii, o echipă care salvase o mulţime de vieţi şi presupun că am reuşit să accept că acea întâmplare din Cambodgia fusese o aberaţie atât de mare încât trebuia să o uit.

---

[1] *KPNLF = Khmer People's National Liberation Force* = Forţa de Eliberare Naţională a Poporului Khmer.

Mă gândeam foarte rar la ea în mod conştient, dar visul revenea să mă chinuie, din când în când.

Nu era întotdeauna identic şi cel din noaptea aceasta fusese doar o variantă a lui. Cambodgia nu are de fapt păduri tropicale, iar cea din vis era una din Brunei, unde, ca toţi viitorii membri ai SAS, făcusem o lună de antrenament şi testări înainte să fiu primit în Regiment. Şi acela fusese un coşmar, dar de alt tip, o perioadă mult mai grea pentru mine decât cea de selecţie executată în Marea Britanie, dar reuşisem să o închei cu bine. Ajunsesem acolo având în minte obişnuitele reclame publicitare despre junglă – cât de vibrantă şi de frumoasă este, cum are mai multe specii pe centrimetru pătrat decât restul planetei la un loc – dar apoi ajunsesem pur şi simplu să urăsc acel loc. Era întunecat, era arşiţă şi umezeală, şi era plin de chestii care vroiau să te muşte sau să te înţepe. Totul era confuz şi neclar – o adevărată porcărie. Am învăţat să o suport, să fac tot ce era nevoie ca să supravieţuiesc în ea, dar categoric nu am învăţat să o plac. Aş prefera oricând munţii, mai ales deasupra limitei de existenţă a ţânţarilor, unde poţi vedea ce faci, unde aerul e limpede şi culorile sunt strălucitoare. Aceea mi se pare mie viaţa adevărată, în timp ce jungla mi se pare un coşciug uriaş picurător, verde-întunecat, rece şi umed, un loc unde totul putrezeşte.

Am zâmbit la adresa propriei vehemenţe şi m-am uitat în jos la Louise, care dormea acum liniştită în braţele mele.

— Pentru tine nu va exista nici o junglă, am murmurat şi apoi i-am zâmbit crispat.

După cum mergeau lucrurile, junglele aveau să dispară în întregime până când creştea ea.

M-am uitat din nou la lună şi am oftat. Ultimele urme ale visului pieriră în depărtare, transformând evenimentele pe care le recrease în istorie şi readucându-mă în prezent. Am mai stat acolo o vreme, ţinând-o în braţe pe fiica mea şi uitându-mă afară la strălucirea palidă de deasupra lunii dispărute, încântat de întorsătura pe care o luase viaţa mea.

În definitiv, nu aveam de unde să ştiu că, de această dată, visul fusese o prevestire.

Dimineaţa următoare am întârziat la cursul pe care îl ţineam,

iar lipsa de somn probabil că mi se vedea în ochi, căci chiar şi recruţilor parcă le era milă de mine. Tocmai mă refăceam cu ceea ce cantina servea drept cafea, când unul dintre aghiotanţii de serviciu îmi aduse o invitaţie la o audienţă la CO[1]. Nu se auziseră nici un fel de zvonuri despre vreo treabă în străinătate şi eram destul de sigur că aş fi auzit dacă vreo ambasadă era atacată sau vreo familie regală răpită, aşa că am presupus că bătrânul vroia doar un raport asupra modului în care mergea reorganizarea Aripii de Instruire.

Am traversat terenul de paradă spre biroul lui, observând că norii de ploaie promişi se adunau pe cer în vest, şi mi-am reamintit să o sun pe Ellen şi să aflu cum mersese consultaţia ei postnatală. Comandantul m-a întâmpinat cu un zâmbet şi a lăsat de-o parte ceea ce citea – un articol despre una din fetele de la Spice Girls, intitulat „Nu sunt o bătăuşă”. Mi-am spus că nu prea era genul de lectură potrivit pentru un comandant care avea să-şi trimită unul dintre oameni într-o misiune periculoasă şi am răsuflat uşurat, în gând.

După obişnuitul schimb de amabilităţi, în timp ce aşteptam sosirea cafelei şi a biscuiţilor, el m-a întrebat despre Ellen şi Louise, iar eu mă gândeam dacă să-l întreb ceva despre soţia lui, a cărei poză reapăruse în mod misterios pe biroul lui, după câteva luni de absenţă. Am hotărât să nu o fac şi, în schimb, am privit în jur prin camera familiară, gândindu-mă că peste un an biroul ponosit şi fotografiile din Malayezia, fişetul antic şi vederea asupra terenului de paradă aveau să treacă toate în rândul amintirilor.

— Ai urmărit ceea ce se întâmplă în Zair? întrebă comandantul, trecând brusc pe terenul profesional.

— Vag, am răspuns, cu gura plină de ciocolată.

— Ei bine, mâine vei primi o informare completă asupra situaţiei locale, spuse el, spulberându-mi iluziile că era vorba de o discuţie liniştită despre problemele regimentului. Din câte îmi dau eu seama, continuă el, este vorba în principiu despre un război civil între Mobutu şi toţi ceilalţi. Dar pare să aibă şi un fel de legătură cu problema din Ruanda.

Ridică din umeri.

---

[1] *CO = Commanding Officer* = Ofiţerul comandant.

— Oricum, războaiele civile din acea zonă au obiceiul să fie mai curând nişte afaceri necivile, şi există îngrijorarea obişnuită că străinii – mă refer la străinii albi – vor fi prinşi la mijloc. Majoritatea lor sunt francezi, belgieni sau americani, şi există temerea că ei vor sfârşi plătind pentru faptul că guvernele lor au ajutat la menţinerea la putere a lui Mobutu în ultimii douăzeci de ani. Trupele franceze şi americane organizează deja o tabără în Brazzaville – dincolo de râu faţă de Kinshasa – şi se pregătesc să-şi scoată oamenii când situaţia se va împuţi.

Bătrânul se opri ca să soarbă din ceai, înainte să continue.

— E vorba doar de vreo cincizeci şi ceva de britanici – din informaţiile Ministerului de Externe – dar din motive cunoscute doar de politicieni, există un anumit grup care pare să se bucure de toată atenţia.

Am ridicat o sprânceană.

— Este o echipă de cercetători medicali. Doi doctori, două asistente şi un laborant. Trei femei şi doi bărbaţi. După spusele celor de la Externe, aceştia fac nişte cercetări vitale – cel care m-a sunat nu a precizat despre ce e vorba – şi conduc totodată o clinică pentru localnici.

Întinse mâna în spate şi luă un *Times Atlas* destul de uzat care stătea sprijinit de perete. Îl puse pe masă, evitând cu puţin cele două căni cu ceai.

— Sunt undeva pe aici, murmură el plimbând degetul pe harta corespunzătoare. Aici, zise, fixând locul cu degetul. Kima nu este marcată, dar este la jumătatea drumului între Punia şi Mangombe.

Părea destul de departe de Brazzaville.

— La vreo o mie două sute cincizeci de kilometri, spuse comandantul, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Este exact în raza de acţiune a unui Super-Stallion. Americanii au fost de acord să ne împrumute unul pentru extragere. Ca de obicei, ei au de două ori mai multe decât au nevoie.

— Şi când plănuim să profităm de generoasa lor ofertă? am întrebat.

— Asta este încă îndoielnic. Guvernul nu vrea ca aceşti oameni să fie scoşi de acolo dacă nu este absolut necesar, dar vrea o echipă la faţa locului, care să-i poată recupera în orice clipă.

— Dacă francezii şi americanii se duc după oamenii lor, atunci ai noştri vor rămâne destul de expuşi, am gândit eu cu voce tare.

— Adevărat, fu de acord comandantul. Acest grup se află chiar în mijlocul junglei, bineînţeles, iar războiul s-ar putea să treacă pe lângă ei. Oricum, vei avea o vacanţă plătită integral, la soare, continuă el vesel. Poate pentru o simplă cursă cu taxiul.

— Mda, chiar aşa.

Mai auzisem asta şi înainte.

— M-am gândit să ţi-i dau din nou pe Sheffield şi pe Crawford. Mi se pare că aţi lucrat foarte bine ca echipă în Asia Centrală.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Mda, aşa e.

În plus, mă şi ataşasem destul de mult de amândoi.

— Bine. M-am gândit ca al patrulea să fie Paul Mowatt.

Am zâmbit.

— Din vreun motiv special? am întrebat sardonic.

Mowatt era unul dintre puţinii – foarte puţinii – membri de culoare ai SAS-ului.

— Faptul că e negru ar putea fi de folos, recunoscu comandantul. Dar dacă nu ar fi suficient de bun, nu l-aş trimite.

Am aprobat din cap. Nu-mi prea plăcea, dar presupun că mi-ar fi venit greu să fiu încântat, indiferent cine ar fi fost înlocuitorul răposatului „Lulu” Llewellyn, care fusese ucis în Afganistan, în ultima noastră excursie în străinătate. Şi nu-mi prea plăcea că cineva era selectat pentru o misiune datorită culorii pielii, dar apoi mi-am spus că probabil că nici lui Mowatt nu-i făcea plăcere asta.

— Când plecăm? am întrebat, încercând să par mai entuziasmat decât mă simţeam.

— Poimâine, îmi spuse comandantul. Cu Air Afrique, din Paris.

Mâncarea din avion va fi o porcărie, mi-am spus, posomorât. Iar Brazzaville probabil că avea să se dovedească o cloacă plină de localnici care să-ţi dorească hainele ca semn de prietenie şi de tineri americani entuziaşti şi naivi, deprimant de lipsiţi de acele lucruri care fac viaţa suportabilă, cum ar fi un scandal serios, sau o soţie şi un copil. În plus, se părea că o să fim blocaţi acolo săptămâni întregi.

— Atunci ar fi bine să mă duc să-i caut pe ceilalţi, am zis.

În timp ce traversam din nou terenul de instrucţie, mi-am

amintit brusc că îi promisesem lui Ellen că voi avea grijă ca misiunea de anul trecut din Asia Centrală să fie ultima mea însărcinare de durată peste graniţă. Captivitatea mea de trei luni în Afganistan, în timpul sarcinii ei, o speriase groaznic. Speram să nu fie prea iritată acum. Am început să-mi repet argumentele – Brazzaville avea să fie plictisitor, dar măcar nu era periculos... o ultimă sarcină, înainte de pensionare.

Aproape că reuşisem să mă conving pe mine însumi, când în cap îmi răsună vocea familiară a unchiului Stanley. Poate că Brazzaville era o cloacă, spunea el, dar era o cloacă pe care eu nu o văzusem niciodată, se afla lângă unul dintre cele mai mari râuri ale lumii, râul explorat de tizul lui, râul pe care navigase Conrad, înainte să scrie *Heart of Darkness*. Unde a dispărut simţul aventurii pe care-l aveai? mă întreba el indignat. Nu vrei să vezi una dintre ultimele mari întinderi de pădure tropicală de pe pământ?

Nu prea, m-am gândit, dar lui nu puteam să-i spun asta.

Mi-a trebuit aproape toată ziua ca să-i găsesc pe ceilalţi trei, dar până la urmă am reuşit să ne adunăm, ascunşi în spatele unei uşi zăvorâte, într-o cameră de recreere nefolosită. Le-am prezentat informaţiile minime pe care mi le spusese comandantul şi am urmărit reacţiile lor, dând o atenţie specială lui Paul Mowatt, singurul pe care nu-l cunoşteam.

Era un tip chipeş, înalt şi foarte bine făcut. Accentul lui m-a păcălit pentru câteva clipe, până când mi-am dat seama că era doar ceva mai apropiat de al clasei mijlocii decât majoritatea celor pe care le auzisem la lucru, indiferent dacă era vorba de albi sau negri. Ulterior am aflat că Mowatt copilărise în Bristol, tatăl lui fiind avocat, dar pentru moment, tot ce vedeam era un exterior plăcut, care putea să ascundă ceva sau nimic. Eu bănuiam că era vorba de prima variantă – părea genul de om care îşi păstrează gândurile pentru sine, ceea ce nu era surprinzător, în lumea predominant albă a Regimentului.

„Gonzo”, numele sub care era îndeobşte cunoscut Brian Crawford, părea acelaşi dintotdeauna. Asemănarea lui cu faimoasa păpuşă Muppet era la fel de greu de identificat ca şi de negat – pur şi simplu exista ceva comun. Ca de obicei, era plin de

informaţii enciclopedice referitoare la destinaţia noastră – Congo, ne informă el, era al cincilea râu ca lungime din lume, dar venea pe locul doi, după Amazon, în privinţa debitului de apă. M-am trezit că abia aşteptam să-l văd practicându-şi exerciţiile Tai Chi în cele mai ridicole locuri, şi m-am întrebat dacă va mai găsi pe cineva cu care să cânte melodiile formaţiei ABBA, acum, când Lulu nu mai era. Speram că nu.

Pearson Sheffield, sau „Sheff”, cum îi spunea toată lumea, cu excepţia mamei lui, era cel mai tânăr dintre ei trei. Se născuse în Manchester şi crescuse în apropiere de Northwich. Îşi pierduse tatăl într-un accident de pescuit, pe când el avea şapte ani. Nu avea fraţi şi era evident foarte apropiat de mama lui, care conducea acum, cu succes, un salon de coafură. Exteriorul lui Sheff exprima un cinism indiferent, dar asta nu mă mai păcălea, după ce petrecusem mult timp împreună, iar în timpul celor trei luni din Asia Centrală îşi coborâse garda nu numai o dată. Dacă ar fi încetat să mai ucidă oamenii cu cantitatea de fum de ţigări de mâna a doua pe care îl împrăştia în jur ca o locomotivă, ar fi fost un tovarăş perfect.

Am studiat toţi trei pe rând atlasul pe care-l împrumutasem de la bibliotecă. Nu era la fel de bun ca al comandantului, şi singurul semn legat de clinica de cercetări medicale era urma de creion pe care o făcusem eu, sperând că acela era locul corect. Oricum, asta nu conta pentru moment – singurul lucru pe care ni-l spunea harta era că drumurile bătătorite erau rare pe terenul din estul Zairului, şi că clinica noastră de cercetare nu se afla pe unul dintre ele.

— Ce cercetează? întrebă Sheff.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Zairul este locul în care a izbucnit epidemia de Ebola, interveni încurajator Gonzo. Am citit o carte despre diferite virusuri mortale, şi acesta era unul dintre cele mai rele. Pur şi simplu îţi topeşte organele interne, reducând totul la o zeamă, în câteva zile.

— Grozav, zise Sheff. Exact ce ne trebuia.

— Vestea bună e că ucide atât de repede, încât victima nu are prea mult timp ca să-l transmită mai departe – virusul e excesiv de eficient. Dar se presupune că în cele din urmă va suferi o

mutaţie spre ceea ce ei numesc „ardere lentă”, ca SIDA.

— SIDA nu a venit tot din partea aceea a lumii? am întrebat eu, simţindu-mă interesat fără să vreau.

— Probabil, admise Gonzo. Se crede că a apărut pentru prima dată în pădurea tropicală, şi mulţi consideră că a început să se răspândească în lume în timpul construcţiei autostrăzii transafricane – continuă el, căutând-o pe hartă şi găsind-o la câteva sute de kilometri nord de obiectivul nostru.

— Poate că oamenii noştri caută un remediu pentru răceala obişnuită, spuse Sheff, plin de speranţă.

Paul Mowatt zâmbi auzind asta, iar acesta mi s-a părut un semn bun.

— Câţi oameni sunt acolo? întrebă el.

— Cinci, am zis eu, şi i-am repetat ceea ce-mi spusese comandantul.

— De ce noi? întrebă Gonzo. Pare mai curând un locşor amuzant, în care să trimiţi o echipă din Trupa Montană.

— Noi nu avem o Trupă pentru Junglă, am zis eu.

— Da, dar…

— Poate pentru că suntem frumoşi când ne înfuriem, sugeră Sheff.

— Sau poate pentru că vorbim cu toţii franceza, presupuse Gonzo.

Se dovedi că aşa era. Le-am spus celorlalţi că în dimineaţa următoare un expert de la Ministerul de Externe urma să ne prezinte o informare referitoare la situaţia locală, şi că puteam să facem toate planurile necesare după ce ascultam ce avea el de spus. Mie mi se părea o misiune destul de simplă şi singurul motiv de îngrijorare din acel moment era cum să o conving de asta pe Ellen.

Prima oră după întoarcerea acasă am petrecut-o învârtindu-mă în jurul Louisei, după care a urmat cina, spălatul, şi urmărirea lui *The Archers*. Se părea că urma să fiu plecat din ţară când se hotăra soarta lui Grundy, dar poate că World Service avea să transmită ştirile despre decizia tribunalului.

Când am reuşit în cele din urmă să-i spun despre misiune lui Ellen, ea primi totul mai bine decât mă aşteptasem.

— Numai câteva săptămâni? întrebă ea.

Am înclinat din cap şi Ellen s-a abţinut să amintească celelalte ocazii când o înşelasem cu optimismul meu exagerat. Nu părea îngrijorată nici de bolile ce era posibil să mă aştepte la clinica de cercetare. Dimpotrivă, părea să se aştepte să găsim acolo un scoţian excentric, cu coadă, care să fi descoperit tratamentul pentru cancer. Se pare că aceasta era intriga unui film numit *Medicine Man*, pe care îl văzuse într-un avion, anul trecut. Eu unul nu mă aşteptam să dau de Sean Connery în cotlonul cel mai întunecat al Africii, dar, categoric, părea o imagine mentală mai bună pentru ea, decât organele interne macerate ale lui Gonzo.

— Şi nu uita că am luat deja bilete ca să o vizităm pe sora ta, îmi spuse Ellen. Pe 18 iunie.

— Mai sunt câteva luni până atunci, am zis.

Şi eu abia aşteptam să o văd pe Maureen, ca să nu mai vorbesc de explorarea zonei în care trăia ea, în nordul statului New Mexico. Emigrase acolo când eu eram încă în şcoală, aşa că nu eram foarte apropiaţi, dar mă simţeam mult mai legat de ea decât de fratele meu alpinist şi de soţia lui alcoolică din Chingford. Mama, tatăl meu şi unchiul Stanley muriseră, iar Docklands, locul unde crescusem eu, fusese demolat şi vândut. Ultima dată când vizitasem Wapping, chiar şi Tamisa arăta altfel. Poate că era doar impresia mea, dar nu mai semăna cu râul pe care unchiul Stanley îl considera o poartă spre restul lumii. Urcă la bord când vine mareea, spunea el, şi vezi unde te duce apa.

Acum nu te mai ducea decât până la un şir de blocuri metalice, numit Barajul Tamisei.

— Deci cât timp crezi că vei fi plecat? întrebă Ellen, întrerupându-mi reveria.

— Două sau trei săptămâni, am spus eu, exagerând, ca de obicei, din cauza optimismului.

Reportajul din *Ştirile de la ora 9* din acea seară era încurajator. Forţele rebele păreau să avanseze încă şi partea cea mai estică a Zairului se afla în mâinile lor. Pe harta BBC-ului, linia frontului nu părea prea departe de clinica de cercetare, deci existau şanse mari să ni se ordone să plecăm, mai devreme sau mai târziu. Bineînţeles, ştiam din experienţă că o linie pe hartă este total diferită de o linie pe teren, şi că exista şansa ca rebelii să fi trecut deja pe lângă clinică. Dacă era aşa, probabil că aveam

în faţă o aşteptare lungă, dar poate că optimismul meu urma să fie justificat, măcar de acea dată.

Speram asta din tot sufletul. În acel moment, îmi plăcea cu adevărat viaţa mea din Hereford.

În dimineaţa următoare, ne aflam toţi patru în camera de instruire „Kremlin's", sub privirea încruntată a capului de bivol indian de pe perete. Era o amintire a renaşterii Regimentului în Malayezia, în anii cincizeci, şi părea să arate tot mai ţâfnos de fiecare dată când îl vedeam. Probabil că începea să-şi arate vârsta.

Martin Denison, expertul de la Biroul African al Ministerului de Externe, întârzie cu un sfert de oră. Se declară o victimă a Căilor Ferate Britanice, sau a celor care conduceau trenurile de la Londra, în aceste zile luminate când toţi nepricopsiţii îşi bagă râtul în troaca publică. Părea mai tânăr decât mine şi foarte bine dispus, în ciuda conflictului cu căile ferate, dar, în definitiv, presupun că pentru el asta reprezenta o zi plăcută la ţară.

După ce se prezentă şi ne strânse mâinile tuturor, desfăşură o hartă a Zairului care era mult mai bună decât ce văzusem noi până atunci – Africa Centrală nu se afla prea sus pe lista de priorităţi a Armatei Britanice – şi o fixă cu oarecare dificultate pe un stativ.

— Geografia explică cumva totul, începu el. Acolo unde mergeţi voi sunt păduri tropicale în toate părţile, pe cel puţin trei sute de kilometri, o mulţime de râuri mari şi învolburate, şi drumuri puţine. Acesta, de la Kisangani la Bukavu – spuse el, trecându-şi degetul în lungul lui pe hartă – a fost pavat recent şi ar trebui să fie practicabil. Toate celelalte sunt cel puţin dificile.

Îl ascultam, sperând că toate acestea erau doar informaţii inutile, în ceea ce ne privea. Aceasta era o informare preventivă, de genul „doar în caz că rămânem blocaţi în mijlocul Zairului".

— La vest şi nord, continuă el, pădurea se întinde mult mai mult, dar la vreo trei sute de kilometri spre sud şi est se transformă în păşune tropicală, o zonă largă în sud şi o fâşie îngustă aici, în umbra munţilor din lungul marginii vestice a lui Great Rift Valley. Climatul în zona în care mergeţi este absolut ecuatorial – acolo nu există anotimp uscat şi vă puteţi aştepta la o

ploaie zdravănă cel puţin odată pe zi.

— Trece şi umbrele, îi spuse Sheff lui Gonzo, care, ca de obicei, îşi lua notiţe.

Apoi, Denison enumeră diversele grupări tribale şi lingvistice – care mi-e teamă că mi-au intrat pe o ureche şi au ieşit pe cealaltă – înainte să ne ofere un rezumat al istoriei ţării. O istorie foarte tristă. Se pare că regele Leopold al Belgiei luase această ultimă parte a Africii, în perioada de cucerire europeană generală de la sfârşitul secolului nouăsprezece şi începuse să o conducă ca pe un domeniu privat, menit îmbogăţirii lui personale. Cauciucul era modalitatea prin care putea ajunge bogat, dar faptul că localnicii se opuneau să facă ei toată munca a condus la necesitatea unui sistem virtual sclavagist. Fiecare băştinaş a primit o anumită cotă pe care trebuia să o îndeplinească, iar celor care nu reuşeau, le erau tăiate mâinile de către supraveghetorii locali, care prezentau coşuri pline cu membre arse, ca dovadă a devotamentului lor faţă de Leopold.

Denison oftă.

— În cele din urmă a avut loc un protest public, continuă el. Leopold a fost obligat să-şi predea domeniul privat guvernului belgian. Politica acestuia, deşi cam aceeaşi, în esenţă, măcar cuprindea, într-o anumită măsură, noţiuni legate de drepturile omului. Însă, în aceşti peste cincizeci de ani, belgienii nu au făcut nimic ca să pregătească ţara pentru o existenţă independentă. Educaţia a fost lăsată în seama misionarilor, iar prin obişnuita politică „dezbină şi condu” s-a avut grijă ca toate partidele politice să aibă o bază regională sau tribală. În 1960, când le-a fost acordată independenţa, numărul de absolvenţi de facultăţi băştinaşi avea numai două cifre, iar ţara ca întreg era gata să se destrame.

Denison făcu o pauză scurtă, şi apoi reluă.

— A existat un politician care părea că o poate reuni – numele lui era Patrice Lumumba – dar ideile lui erau prea de stânga pentru interesele de afaceri străine, şi a fost ucis în condiţii misterioase. De aici a rezultat un război civil de aproape cinci ani, la capătul căruia a ieşit triumfător Joseph Mobutu. El este la conducere de atunci şi a reprezentat, categoric, un dezastru pentru ţara lui. Veniturile ţării – rezultate în majoritate din vânzări

de cupru – au fost cheltuite fie pe monumente în cinstea lui, fie trecute pur şi simplu în conturi din bănci europene ale lui şi ale acoliţilor lui. Nouăzeci şi nouă la sută din ajutorul extern acordat Zairului a urmat aceeaşi cale. Probabil că Mobutu a pus de-o parte vreo 8 miliarde de dolari.

— Isuse, murmură Sheff. De ce nu a încercat nimeni să-l răstoarne până acum?

— Oh, au încercat. La sfârşitul anilor şaptezeci a existat o încercare majoră de răsturnare a lui, organizată de către războinicii de gherilă locali, cu ajutor angolez, dar francezii, belgienii şi americanii l-au sprijinit atât militar, cât şi financiar. De atunci, economia şi starea drepturilor umane din cadrul regimului lui au luat o întorsătură şi mai rea. O ţară care ar fi putut fi cea mai bogată din Africa este acum cea mai săracă.

— Ce i-a făcut pe americani şi pe ceilalţi să-şi schimbe atitudinea? întrebă Paul. De ce nu îl ajută pe ticălos şi de data aceasta?

Denison zâmbi.

— Războiul rece s-a terminat. Francezii ar vrea încă să-l păstreze la putere pe acest diavol pe care-l cunosc, dar americanii nu mai sunt interesaţi de Africa.

— Deci, ce anume a declanşat acest război? am întrebat eu.

— E greu de spus. Oficial, rebeliunea din est a început toamna trecută, dar originile ei se regăsesc în 1994 şi în războiul civil din Ruanda. După ce *hutu* din Ruanda s-au răsculat împotriva *tutsilor* şi au măcelărit câteva sute de mii dintre aceştia, *tutsii* au avut o revenire importantă şi au alungat un număr mare de *hutu* peste graniţă, în estul Zairului, unde aceştia au trăit în tabere de refugiaţi timp de doi ani, înainte ca cele două conflicte să se întrepătrundă, ca să spunem aşa. Refugiaţii *hutu* din Zair au luat partea guvernului zairez, iar rebelii zairezi, mulţi dintre ei *tutsi*, au luat partea *tutsi*-lor din Ruanda.

— Două războaie la preţul unuia singur, spuse Gonzo, cu o uimire simulată.

— În acest fel, trebuie să plăteşti chirie pentru un singur teren de luptă, adăugă şi Sheff.

Omul de la Ministerul de Externe zâmbi.

— Şi mai există o complicaţie. Am spus că refugiaţii *hutu* au

luat partea guvernului zairez, dar de fapt doar o mică parte dintre ei – majoritatea tinerilor sunt căutaţi încă pentru genocid în Ruanda – luptă alături de trupele lui Mobutu. Majoritatea lor sunt doar refugiaţi, iar acest război este un nou dezastru pentru ei.

Denison era de-a dreptul uman, pentru cineva de la Ministerul de Externe, mi-am spus. Dar, în definitiv, el era doar un funcţionar civil, nu un politician. După ce a terminat şi l-am îndrumat cu sadism în direcţia popotei, noi patru ne-am îndreptat atenţia spre problema reală – să hotărâm ce trebuia să luăm cu noi în această misiune.

Am început eu, spunând ceea ce era evident, şi anume că ceea ce trebuie să luăm cu noi depindea de ceea ce trebuia să realizăm.

— În cel mai bun caz, vom fi doar un grup deosebit de atrăgător de însoţitori de zbor, am zis. În cel mai rău caz..., am început, şi m-am oprit.

Care era cel mai rău caz?

— Elicopterul va putea ateriza chiar la uşa clinicii? întrebă Gonzo.

Era o întrebare bună şi am petrecut următoarele douăzeci de minute la telefon, încercând să aflu răspunsul. Când m-am întors în camera de instruire, ceilalţi trei râdeau la o glumă a lui Sheff, ceea ce mi s-a părut un semn bun. Totodată, începusem să-l plac pe Paul, deşi nu aş fi putut spune de ce.

— Da, le-am spus. Există un teren de fotbal.

— Atunci, ce poate să meargă prost? întrebă Gonzo şi începu să enumere răspunsurile posibile la propria lui întrebare. Unu, elicopterul se poate zdrobi la aterizare sau să se strice acolo. Doi, în acel loc s-ar putea să se tragă...

— Trei, s-ar putea să fie cu toţii plecaţi la cumpărături, sugeră Sheff. Sau la un picnic.

Am negat din cap.

— Vor şti că venim.

— Patru, adăugă Paul, s-ar putea să fim nevoiţi să respingem nişte musafiri nepoftiţi, în timp ce vom încărca ceea ce trebuie încărcat.

— Oricum, va trebui să apărăm elicopterul, cât timp este la sol, spuse Sheff.

— Mă voi ocupa de asta, am zis, dar nu cred că cei de acolo au altceva mai evoluat decât nişte carabine automate. Oricum, nu departe de drumurile principale. Aşa că ar trebui să fie suficiente MP5-uri, plus orice arme mai vrem să luăm fiecare.

— Eu aş vrea să iau un M72, spuse Paul, aproape scuzându-se. Mă face să mă simt norocos şi, în plus, nu se ştie niciodată.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă ştia că Lulu lua întotdeauna cu el o astfel de armă uşoară antitanc, cam din aceleaşi motive.

— Orice te poate stimula, i-am spus.

— Dar proviziile de bază? întrebă Gonzo.

Am ridicat din umeri.

— Materialul obişnuit pentru junglă. N-am avea de ce să rămânem la sol mai mult de o oră, aşa că nu va fi timp pentru o masă cu trei feluri de mâncare.

— Şi dacă elicopterul se strică?

— Sunt sigur că cei de la clinică ne pot hrăni, am răspuns automat, dar avea dreptate. OK, am zis. Vom lua suficient ca să ne ajungă câteva zile.

— Dacă nu vom avea nevoie de ea, o putem lăsa localnicilor, sugeră Sheff. Probabil că acolo unde mergem nu au văzut niciodată un baton de ciocolată Mars.

— Oare ce se mănâncă în Zair? m-am întrebat, cu voce tare.

Africa era unul dintre puţinele locuri de pe pământ care nu păreau să exporte restaurante.

— Unii pe alţii, spuse sec Gonzo. Încă se practică canibalismul, în unele părţi ale Zairului.

*
* *

Ultima mea seară acasă a fost destul de sumbră. Cred că o parte din mine era deja *en route* spre Africa, pentru că, în ciuda eforturilor şi a bunăvoinţei comune, eu şi Ellen nu am reuşit să ne conectăm ca de obicei. Am încercat să vorbim despre planurile noastre de viaţă după SAS, dar nici unul dintre ele nu părea real. Până la urmă, am ajuns să ne uităm la televizor cea mai mare parte a serii, optând pentru genul de apropiere, care nu implică o comunicare activă. Ellen s-ar fi putut supăra pentru această

retragere a mea în interior, dar nu o făcu şi am mulţumit lui Dumnezeu că găsisem o astfel de femeie cu care să-mi împart viaţa.

Louise m-a trezit din nou dimineaţă devreme, de data aceasta dintr-un somn fără vise. Am stat din nou cu ea la fereastră, legănând-o încet ca să adoarmă, în timp ce eu priveam afară, în noapte. Era un cer frumos, fără lună, cu legiuni de nori trecând peste Wales, pe fondul cerului înstelat, şi am constatat că îmi venea greu să cred că în mai puţin de treizeci şi şase de ore urma să păşesc într-o baie de aburi tropicală. Stând acolo, cu fiica mea în braţe, mă simţeam mai mulţumit ca oricând, iar perspectiva câtorva ore în jungle părea o simplă întrerupere iritantă, după care viaţa mea fericită putea să se reia.

Capitolul 2

După-amiaza următoare am zburat cu avionul la Paris, unde am îndurat o aşteptare de şase ore, pentru zborul de noapte Air Afrique spre Brazzaville. Gonzo şi Sheff luară un taxi până în oraş, unde Gonzo căută şi găsi cea mai bună hartă existentă a zonei Kima, iar Sheff făcu o trecere în revistă a talentelor locale. Paul şi cu mine am petrecut timpul închişi în camera mică pe care o pregătiseră autorităţile franceze pentru noi, el citind o poveste poliţistă a cărei acţiune se petrecea în Berlinul de după război, iar eu ascultându-l pe Ottis Redding, pe noul Discman pe care mi-l cumpărase Ellen de ziua mea. În celulă au fost aduse patru porţii de mâncare şi, presupunând că Gonzo şi Sheff luau masa în vreun restaurant rafinat din oraş, am mâncat câte două fiecare, completându-le cu sticlele de un sfert de litru de vin care le însoţeau. Asta se dovedi o mişcare foarte nepopulară, dar după ce îşi dădu de câteva ori ochii peste cap – parcă îl şi auzeam spunând „Ce poţi cere unor englezi?” – paznicul local reuşi să mai găsească două.

Zborul a fost plictisitor, aşa cum sunt de obicei zborurile

nocturne – singurele excepţii, din experienţa mea, au fost cele în care turbulenţele erau atât de mari încât groaza lua locul plictiselii. A rulat şi un film, dar după scurt timp nu m-a mai interesat – problemele de personalitate ale celor de douăzeci şi ceva de ani mă lasă rece în ultima vreme, indiferent dacă e vorba de muzică sau de film. Am trecut prin perioada aia, am făcut ce era de făcut – mă voi întoarce acolo când fiica mea va ajunge la acea vârstă.

Ni s-a servit din nou masa, dar eu nu am reuşit să mănânc decât desertul şi vinul. Îmi amintesc că Ellen spunea că nu e bine să bei în zborurile de noapte, şi fiind ghid turistic, a zburat destul de mult ca să ştie ce vorbeşte. Te deshidratezi, te împiedică să dormi, te doare capul, mă avertiza ea. Şi avea dreptate. Luminile se stinseseră, şi eu tot nu reuşeam să adorm. Dimpotrivă, simţeam apropierea unei dureri puternice de cap.

Orele treceau încet, punctate doar de ţipetele copiilor şi de sforăiturile celor din SAS. Îmi imaginam cum, sub noi, Sahara făcea loc savanelor deschise, iar acestea zonelor de pădure ce se întindeau în centrul continentului. Mi-o imaginam pe Ellen stând la fereastră cu Louise, iar când dâre de lumină începură să apară în jurul obloanelor, mi-am spus că era cazul să revin în prezent. Misiunea care ne aştepta era probabil una de rutină, dar totuşi trebuia îndeplinită, şi bine. Era posibil ca aceasta să fie ultima mea călătorie în străinătate în cadrul Regimentului şi vroiam să fiu absolut sigur că nu-mi voi coborî standardele tocmai la sfârşit. „Orice lucru poate fi făcut fie bine, fie rău”, obişnuia să spună unchiul Stanley. „De la rularea unei ţigări, la alegerea unui partener. Şi deşi uneori nu poţi alege ce ai de făcut, aproape întotdeauna poţi alege cât de bine o faci”. Era poate singurul fragment de înţelepciune matură pe care-l păstrasem în mod conştient din copilărie, şi uneori îmi doream să-l fi scris pe o bucată de hârtie mototolită, pe care să o pot scoate din buzunar şi să o citesc.

Însoţitoarele de bord – tot nu-mi vine să le spun stewardese – serviră o parodie de mic dejun continental şi la scurt timp după aceea, avionul începu să coboare, trecând cu zgâlţâituri prin straturile de nori, până când sub noi apăru o mare de verdeaţă. Când avionul viră, am zărit în treacăt, pe deasupra aripii, un râu

mare, două oraşe îngrămădite pe fiecare mal al lui, cu clădiri înalte, ce păreau totuşi micşorate de imensitatea masei verzi care le înconjura. Cel mai mare dintre oraşe era Kinshasa, capitala Zairului. Cel mai mic era destinaţia noastră, Brazzaville, capitala Republicii Congo.

Câteva minute mai târziu, când ne-am apropiat pentru aterizare, oraşul lăsa impresia unor clădiri foarte înalte, izolate într-o mare de copaci. Unul dintre zgârie-nori se înălţa mult deasupra celorlalte şi, pe scaunul din faţă, l-am auzit pe Gonzo spunându-i lui Paul că era cea mai înaltă clădire din Africa Centrală – o informaţie cu adevărat vitală. Cu toate acestea, eram plăcut surprins – Brazzaville arăta, cel puţin din aer, ca un loc mult mai plăcut decât mă aşteptam.

Aeroportul era mic şi era amplasat la vreo cinci kilometri de centrul oraşului. Nu existau coridoare de ieşire mobile, aşa că am fost conduşi pe trepte şi apoi într-o plimbare de o sută de metri pe bitum, suficient ca să simţim deja căldura şi umiditatea. Era opt dimineaţa, aşa că numai Dumnezeu ştia cum avea să fie peste câteva ore.

Ar fi trebuit să ne aştepte acolo cineva de la Ambasada Britanică din Kinshasa – nu aveam o ambasadă în Brazzaville – dar ne-am învârtit degeaba timp de câteva minute prin holul de sosire cu aer condiţionat, în căutarea unei feţe prietenoase. În cele din urmă omul apăru, cu un congolez în uniformă după el, şi se prezentă ca fiind Mark Pressman, iar pe colegul lui drept Pele – „ca pe fotbalist”. După aceea începu să ne ajute să trecem peste diversele formalităţi pe care trebuia să le suporte la intrarea în Republica Congo un grup de străini puternic înarmaţi.

Totul dură vreo zece minute – tovarăşii noştri de călătorie stăteau încă la coadă – după care ne-am urcat, împreună cu armamentul, în două jeep-uri, pentru un drum scurt pe pista de bitum până în acea parte a aeroportului care era evident rezervată pentru uz militar. În depărtare se vedeau câteva elicoptere ale Corpului de Infanterie Marină al SUA, majoritatea Sikorsky CH-53 Super-Stallion, tipul alocat pentru eventuala noastră misiune de salvare. Pe terenul viran de dincolo de ele, destul de neobişnuit, fuseseră lăsate să ruginească două MiG-uri ruseşti şi cel puţin patru tancuri.

Pele observă la ce mă uitam.

— Sunt din vremurile rele de demult, spuse el, într-o franceză perfectă. Au fost scoase din hangare, ca să rămână mai mult loc, la sosirea prietenilor noştri americani, săptămâna trecută.

Era clar că americanii sosiseră. Câteva hangare fuseseră transformate într-o bază de reparaţii, dotată cu generatoare, staţii radio, computere, duşuri, birouri şi chiar şi o unitate medicală completă, cu câţiva chirurgi. Nu se vedeau mulţi infanterişti marini, dar după spusele lui Pele, cea mai mare parte a lor erau plecaţi, ca să repete instructajele de evacuare, pentru ziua când va începe tămbălăul dincolo de râu, în Kinshasa.

Minicontingentul nostru britanic primise un colţ bine separat al unui hangar. Mobilierul consta în patru paturi, fiecare cu propria lui plasă de ţânţari şi o masă mare de lemn. Pe aceasta din urmă, care era sprijinită de peretele hangarului, se afla o cutie de carton plină de pagere şi un telefon.

— OK? întrebă Pele.

— Da, mulţiunesc, spuse Pressman. Dacă vom avea nevoie de ceva vă vom căuta, adăugă el şi congolezul zâmbitor se îndreptă spre uşă.

După plecarea lui Pele, Pressman îşi şterse fruntea cu batista şi se aşeză pe marginea mesei, ca un profesor de şcoală. Era un bărbat înalt, cu un păr blond rar şi o piele care arăta că petrecuse prea mult timp la tropice.

— Cu ăsta chemăm room service-ul? întrebă Sheff, uitându-se la telefon.

Pressman nu zâmbi.

— Mi-e teamă că de aici nu se pot face apeluri internaţionale, aşa că telefonul este cam inutil, dacă nu cumva aveţi prieteni în Brazzaville, spuse el.

— Putem oricând comanda mâncare chinezească la pachet, hotărî Sheff.

— Au fost făcute aranjamente ca să puteţi folosi facilităţile americane, spuse Pressman. Cred că au o popotă excelentă aici.

— Şi pagerele? am întrebat eu.

— Un cadou de la yankei. Am reuşit să improvizăm o legătură de comunicaţii între ambasada noastră din Kinshasa şi camera radio a infanteriştilor marini de aici, aşa că dacă va fi nevoie

urgentă de voi, vă pot chema prin pager, oriunde aţi fi în oraş.

Pressman zâmbi, pentru prima dată.

— Nu vrem să vă obligăm să staţi în camera asta săptămâni întregi, aşteptând ordinul de pornire.

— Şi cine decide când este momentul acţiunii? am întrebat.

— Noi. Oamenii noştri de la informaţii monitorizează în permanenţă situaţia din est, şi discutăm la telefon cu doctorul Moir la o oră fixată, în fiecare zi. Nu vrea să-şi părăsească clinica în această fază a lucrării, dar nu cred – cum să mă exprim…? Nu cred că este interesat să facă vreun gest eroic. Sunt sigur că, dacă situaţia lor se înrăutăţeşte, va lua decizia potrivită. În definitiv, are trei femei la care să se gândească.

— Dacă aş avea eu norocul ăsta, murmură Sheff.

Am ezitat. Poate că Moir era omul cel mai practic de pe pământ, dar într-un loc ca Kima, primele semne de înrăutăţire a situaţiei puteau fi apariţia dintre copaci a unor oameni înarmaţi. Cât despre „oamenii de la informaţii” ai lui Pressman, probabil că se relaxau în nişte cafenele elegante de peste râu, „monitorizând situaţia” prin citirea ziarelor locale. Am spus toate acestea cu voce tare, dar cu mai mult tact.

Pressman ridică din umeri.

— În afară de a avea un om alături de localnicii rebeli, nu văd ce altceva am putea face, spuse el.

— Aţi putea să ne trimiteţi acolo imediat, am sugerat, eu, destul de impulsiv. Astfel, dacă există vreo problemă majoră, vom fi aproape ca să oferim protecţie, oricâte ore va fi necesar, până la sosirea elicopterului de extragere.

Pressman deschise gura să spună ceva, dar apoi păru să se răzgândească.

— E o idee, zise el, în cele din urmă. Dar va trebui să discut cu Londra. În definitiv, Zairul este o ţară suverană şi petrecerea unei ore la sol ca să ne salvăm nişte conaţionali este cu totul altceva decât amplasarea unei tabere în teritoriul lor, pe o perioadă nedefinită.

Am aprobat din cap.

— Nu există motive medicale pentru care să nu putem sta acolo? am întrebat.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ştii ce subiect are cercetarea lor? l-am întrebat direct. Se pare că nimeni altcineva nu ştie.

— Nu, spuse el scurt. Tot ce ştiu este că Londra consideră că este de o importanţă vitală.

Am simţit că spunea adevărul, ceea ce făcea ca toată afacerea să fie şi mai misterioasă. Ce gen de cercetare necesita un astfel de nivel de securitate? Sau nu era nici un secret? Eforturile, ingeniozitatea şi banii contribuabililor dedicate evacuării lui Moir se puteau datora şi numai faptului că ei aveau rude sau prieteni plasaţi în posturi înalte. „Ştabii au grijă unii de alţii”, cum obişnuia să spună tatăl meu. Dar Pressman nu părea genul care să pună mare preţ pe clasă ca forţă motrice a istoriei, aşa că am păstrat aceste gânduri pentru mine. Oricum, puteam să-l întrebăm direct pe Moir, când ajungeam la Kima.

Apoi, Pressman îmi făcu cunoştinţă cu comandantul bazei americane, un colonel din Infanteria Marină, a cărui tunsoare scurtă părea să aibă scopul de a-i da o formă pătrată capului. În ciuda acestei asemănări nefericite cu Kryton din *Red Dwarf*, Matt Liebowicz părea un american destul de amabil, din vechea şcoală, un om deschis în mod instinctiv şi gata să-ţi ofere şi cămaşa de pe el, presupunând că nu doreai să-i arzi steagul sau să-i insulţi femeile.

Ne duse într-un tur al bazei încă în construcţie, care reprezenta acum casa a peste o mie de infanterişti marini, mai mult decât dublul numărului de civili americani din Zair, pe care se presupunea că veniseră să-i evacueze. Mai erau o mie pe portavionul Nassau, care era ancorat la trei sute de kilometri de coasta zaireză, şi nu era nici o îndoială că o conductă cu Coca Cola era întinsă pe fundul Atlanticului, chiar în acele clipe. Bineînţeles, aveau un Super Stallion pe care să ni-l împrumute – probabil că aveau un elicopter pentru oricine ar fi dorit unul.

Când terminarăm turul, Pressman anunţă că se întorcea la Kinshasa. Urma să vorbească cu noi în dimineaţa următoare, prin sistemul de comunicaţii, după ce ambasada primea raportul zilnic de la clinica de cercetare.

— Şi o să transmit sugestia ta la Londra, adăugă el.

La noi acasă, sugestia mea nu fusese privită într-o lumină prea pozitivă. Fapt exprimat clar de Sheff:

— Abia am pus piciorul în raiul acesta al hamburgerilor, unde probabil că ni se vor servi cinci mese pe zi şi ne vor duce în excursii în timpul zilei, când tu te oferi voluntar pentru o excursie în mijlocul unei jungle blestemate…

— Gândeşte-te la asistente, i-am amintit eu.

— Sunt asistente şi aici, ripostă el. Asistente americane. Şi probabil săli de biliard şi de bowling, şi jocuri pe computer. În junglă vom sta şi vom privi ploaia.

Am izbucnit în râs.

— Probabil că nu se va întâmpla nimic. Ideea e prea raţională ca Whitehall-ul să fie de acord cu ea, i-am spus.

— Deci, care este programul? întrebă Gonzo.

— Suntem în aşteptare, şi atâta timp cât avem astea – am spus, începând să distribui pagerele – presupun că putem face ce vrem.

— Atunci, hai să punem mâna pe o maşină şi să facem o excursie în oraş, sugeră el.

După ce am terminat de despachetat, ceea ce n-a durat mai mult de două minute cu totul, am pornit toţi patru să-l căutăm pe sergentul de intendenţă care urma să ne îndeplinească orice cerere rezonabilă, după cum îmi spusese colonelul Liebowicz. Cinci minute mai târziu ţâşneam pe drum într-un jeep nou-nouţ, pe care Sheff îl îndreptă în direcţia aproximativă a celei mai înalte clădiri din Africa Centrală.

Oraşul – cu o populaţie de 700000 de oameni, după spusele lui Gonzo – părea la fel de plăcut de la sol, cum păruse din aer. Era fierbinte şi aburind, dar liniile lungi ale arborilor de mango ofereau o umbră aproape continuă, astfel încât, deloc surprinzător, întreaga atmosferă părea mult mai relaxată decât a singurului oraş african pe care-l văzusem până atunci – Monrovia, în perioada de apogeu a războiului civil liberian. Am lăsat jeep-ul în ceva ce semăna cu o parcare, sperând că aveam să-l mai găsim acolo la întoarcere, după care am plecat la plimbare prin centru, ca orice grup de turişti. Gonzo găsi într-o librărie nişte ghiduri noi, de care avea nevoie ca să ne bombardeze cu alte informaţii inutile, iar un magazin de muzică îi oferi lui Sheff şansa să cumpere nişte casete cu muzică locală. Ascultând-o duduind în difuzoarele magazinului, i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru

walkmanul stereo personal.

Între timp, Paul părea să absoarbă în tăcere totul – imaginile, sunetele şi mirosurile unei ţări străine. M-am întrebat ce însemna pentru el această întoarcere pe continentul de pe care fuseseră smulşi în mod sângeros strămoşii lui. Negrii americani – americanii-africani, cum le plăcea să fie numiţi în prezent – păreau să pună mult mai mult preţ pe trecutul lor african, decât semenii lor britanici, dar după spusele africanilor pe care-i cunoscusem în Liberia, asta se datora faptului că ei aveau mai multe motive de supărare acasă. Nu ştiam cât de furios era Paul, dar ştiam că avea o piele destul de groasă, altfel nu ar fi rezistat niciodată, sau nu ar fi dorit să reziste, în SAS. Poate că urma să discutăm despre asta în curând, dar nu puneam mare bază în acest lucru.

Apoi, Gonzo ne târî pe toţi în Muzeul Naţional, în timp ce Sheff bombănea cât de mult ura astfel de locuri. Dar înăuntru era o răcoare plăcută şi chiar şi el păru fascinat de măştile congoleze şocante expuse. Înăuntru erau două grupuri de şcolari frumos îmbrăcaţi, care făceau turul însoţiţi de câte o profesoară ce nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Copiii se uitau cu gura căscată la noi, străinii grozavi şi înalţi, dar mai ales la Gonzo, în timp ce profesoarele ne ofereau nişte zâmbete largi şi prietenoase, aşa cum rareori vedeai în Anglia.

Ghidul lui Gonzo susţinea că interiorul catedralei era un fleac pe lângă exterior, aşa că în loc să intrăm, ne-am aşezat pe o bancă şi ne-am uitat la ea câteva minute. În scurt timp în jurul nostru începu să se adune mulţimea şi am plecat în căutarea prânzului. Gonzo era în favoarea saltului cu capul înainte, vorbind din punct de vedere culinar, dar noi, ceilalţi, ne-am hotărât să ne abţinem de la carne de maimuţă şi porc spinos, pentru încă o zi sau două. Un restaurant recomandat în ghid oferea sandvişuri prăjite cu pui, care nu erau prea departe de genul de mâncare cu care erau obişnuite stomacurile noastre. Un bar mic, aflat pe aceeaşi stradă ne permise să facem cunoştinţă cu berea locală şi cu diverşi membri ai populaţiei de prin partea locului. Aceştia au fost surprinşi când au aflat că suntem britanici şi nu americani, şi încă şi mai surprinşi de franceza noastră fluentă. Am discutat subiectele obişnuite – fotbal şi viaţa sexuală a celor din Spice Giris

– după care ne-am concentrat asupra situaţiei din Zair. În ceea ce-i privea pe noii noştri prieteni congolezi, principala preocupare era dacă Brazzaville avea să fie invadat sau nu de sprijinitorii fugari ai lui Mobutu, dintre care mulţi erau adevăraţi criminali violenţi. În privinţa problemelor mai largi, erau destul de cinici. Conducătorii rebeli puteau să facă mai multe pentru poporul zairez decât Mobutu – era greu să facă mai puţine – dar nimeni nu se aştepta la mari schimbări. Cât despre americanii care se întorseseră acum împotriva omului pe care-l păstraseră la putere timp de treizeci de ani, cerând mai multă democraţie… ei bine asta era doar o glumă. Măcar francezii nu pretinseseră niciodată că erau altceva decât nişte ticăloşi egoişti.

În timp ce eram în bar, cerul se întunecă, începu ploaia, apoi se lumină din nou, toate acestea cât timp băurăm două beri. Hotărând să ne încheiem plimbarea prin vizitarea grădinii zoologice, ne-am întors printre copacii din care picura apa de ploaie, ne-am recuperat jeep-ul de la copiii care se jucau în el, şi am traversat oraşul. După ce am plătit taxa de intrare simbolică, ne-am plimbat în jurul diverselor cuşti, majoritatea suficient de mici ca să facă un membru al Frontului de Eliberare a Animalelor să devină isteric. Nu erau multe de văzut, cu o singură excepţie magnifică – gorilele. Sheff încercă să atragă una dintre ele într-o conversaţie prin limbajul semnelor, dar gorila se dovedi mult prea fluentă pentru el.

Ne-am întors la baza de la aeroport şi am stat întinşi vreo două ore, cu o carte în mână sau ascultând muzică, înainte să începem să ne gândim la cină. Popota infanteriştilor marini era atât de bună cât ne aşteptasem şi am mâncat mult prea multă îngheţată, în timp ce evitam să răspundem diverselor întrebări ale gazdelor noastre de genul: „Ce căutaţi voi aici, englezoilor?”. Întorşi în colţul nostru din hambar am decis că viaţa militară nu era chiar atât de rea. Pe la ora zece ne-am cocoloşit sub plasele de ţânţari, arătând ca patru insecte enorme ce urmau să-şi depună ouăle. Stăteam întins acolo şi îmi venea greu să cred că trecuseră numai treizeci şi şase de ore de când îmi luasem la revedere de la Ellen.

Dimineaţa următoare veni la fel de strălucitoare ca cea

dinainte, şi păru chiar plăcută, în cele câteva minute înainte ca umiditatea să-şi facă simţit efectul. Ne-am îndreptat spre cantina infanteriştilor marini şi ne-am umplut tăvile cu clătite şi sirop de arţar, şuncă şi „ouă fierte moi”, pâine prăjită şi jeleu de grepfrut, plus ceştile de cafea „normală”. Dacă e adevărat că o armată mărşăluieşte în funcţie de ce are în stomac, aş spune că Armată SUA se mişcă destul de încet.

După ce am terminat micul dejun, ne-am îndreptat spre hambarul în care se afla camera radio, exact la timp ca să primim buletinul informativ de dimineaţă al lui Pressman. Conform spuselor doctorului Moir, existau rapoarte referitoare la trupe rebele în Obokete şi Mahulu, care erau amândouă la o sută de kilometri depărtare, spre nord-est, respectiv nord-vest. Singurele trupe rebele aflate în vecinătate erau o bandă de mercenari sârbi – aceştia fuseseră reperaţi trecând prin orăşelul Kasese, aflat la optzeci şi cinci de kilometri spre vest.

Am studiat harta în timp ce Pressman ne spunea toate acestea şi amplasarea geografică părea să confirme părerea lui Moir că războiul avea să treacă pe lângă clinică. Fiecare dintre locurile menţionate se afla pe un drum principal – orice ar fi însemnat asta în junglă, în mijlocul sezonului ploios – şi era posibil ca doctorul să aibă dreptate în presupunerea lui că deplasarea pe aceste drumuri urma să fie atât de dificilă, încât clinica să fie aproape inatacabilă.

Pe de altă parte, trupele de luptători aveau deseori nevoie de medicamente şi, în plus, europenii erau nişte ostateci valoroşi. Eram încă de părere că ideea mea de a caza echipa noastră de patru oameni la clinică era mai raţională decât să aşteptăm să apară probleme la o mie două sute de kilometri depărtare, şi i-am spus asta şi lui Pressman.

— Am început să fiu de acord cu tine, zise el, surprinzându-mă. Şi am transmis propunerea ta la Londra, aseară. Ar trebui să primim o decizie, astăzi.

După această discuţie, nu aveam altceva de făcut decât să ne jucăm din nou de-a turiştii. Gonzo hotărâse deja că vroia să arunce o privire la faimoasele cataracte ale râului Congo, aflate la câţiva kilometri în josul râului. Vestea că puteai să le priveşti stând la o bere, pe terasa unui restaurant cu o poziţie pitorească,

ne convinse şi pe ceilalţi să-l însoţim. Am mers cu jeep-ul, ne-am comandat băuturile şi ne-am delectat privirile.

Era impresionant, chiar şi după ce am aflat – prin amabilitatea neobositului nostru ghid – că ne uitam cum trecea pe lângă noi treisprezece la sută din energia hidroelectrică neexploatată a lumii. Cartea recomanda să ne uităm mai de aproape, aşa că după ce am băut câteva sticle de licoare locală, am coborât ascultători la râu, în căutarea unei bărci. Acolo erau câteva pirogi cu fund plat de închiriat şi câteva minute mai târziu eram conduşi în direcţia unui prag de nisip. Le-am aruncat o privire lui Sheff şi Gonzo, care erau în cealaltă barcă, şi mi-am spus că numai căştile coloniale le mai lipseau ca să arate ca Livingstone şi Stanley.

Tocmai păşeam pe nisip, când toate cele patru pagere ale noastre începură să bipăie furios în buzunare, mai întâi alarmându-i şi apoi amuzându-i foarte mult pe vâslaşii noştri. Noi patru ne privirăm unii pe ceilalţi, aruncarăm o privire rapidă pragurilor şi apoi făcurăm semn că vroiam să fim duşi înapoi la ţărm. Cei doi congolezi ne priviră ca şi cum am fi fost nebuni, apoi clătinară din capete în semn de uimire, ridicară din umeri şi făcură ceea ce le cerusem. În timp ce ne întorceam în viteză în oraş, mi i-am imaginat în treacăt cum în acea seară aveau să le povestească prietenilor lor din barul local ceea ce se întâmplase, invitându-i să explice de ce străinii erau nişte oameni atât de inexplicabili.

Întorşi în camera radio, un infanterist marin prietenos, cu capul ras, ne făcu legătura cu Pressman, care nu pierdu timpul cu introduceri.

— Am pierdut legătura cu clinica, spuse el. Staţia lor radio s-a stricat, sau s-a întâmplat ceva mai grav. Oricum, Whitehall-ul a acceptat planul vostru, aşa că vă trimitem acum în teren. Am vorbit deja cu Liebowicz şi vă aşteaptă un elicopter. El a sugerat să trimită şi vreo şase infanterişti marini ca să vă ajute, pentru eventualitatea în care daţi de vreo problemă serioasă, şi am acceptat, recunoscător. Mi-e teamă că e vorba de o comandă separată – va trebui să vă înţelegeţi între voi. Încă ceva – unul dintre oamenii noştri va merge şi el în excursie. Se numeşte Knox-Brown şi ar trebui să ajungă la voi cam în jumătate de oră.

— MI6? am întrebat.

— Am spus eu asta?

Era prima dată când sesizam o notă de amuzament în glasul lui Pressman.

— Ce autoritate are? am întrebat.

Începusem să am senzaţia clară că această misiune era mai importantă decât crezusem la prima vedere şi ultimul lucru de care aveam nevoie era cineva de la Şase care să se uite peste umărul meu şi „să-mi dea sfaturi”, spunând că Guvernul Maiestăţii Sale „ar prefera” să facă altceva decât ce aveam eu de gând.

— Vă va informa el în privinţa asta, spuse evaziv Pressman. Baftă, adăugă el şi întrerupse legătura.

— Isuse, am murmurat.

Nu-mi plăcea cum sunau toate astea.

I-am informat pe ceilalţi ce se întâmplase.

— Deci nu ştim dacă rămânem acolo sau ne întoarcem imediat, nu? întrebă Gonzo, cam prea vesel pentru gustul meu.

— Aşa se pare, am recunoscut fără tragere de inimă. Dacă doar li s-a stricat staţia radio, vom rămâne să avem grijă de ei. Dacă se învârt indieni în jurul taberei, atunci va trebui să-i scoatem pe toţi de acolo.

— Dacă se învârt indieni în jurul taberei, s-ar putea ca piloţii yankei să nu prea vrea să aterizeze.

— Aşa e. Dar ne vom gândi la această problemă dacă va fi cazul. Nu avem de unde să ştim ce se întâmplă acolo fără să aruncăm chiar noi o privire.

— Dacă pare prea periculos pentru aterizare, le putem cere yankeilor să ne lase undeva în apropiere, sugeră Paul.

— Şi apoi să le transmitem de unde vrem să fim recuperaţi, completă Sheff.

I-am privit pe amândoi, simţindu-mi brusc vârsta. Nu prea îmi plăcea să mă gândesc la eventualitatea de a fi lăsat în mijlocul unui război civil în junglă. Dacă clinica fusese invadată de câţiva soldaţi beţi, probabil că-i puteam alunga fără dificultate, dar orice altceva mai serios ar fi însemnat o adevărată dramă. Nu-mi plăcea ideea de a alege între abandonarea personalului clinicii şi înfruntarea unui batalion de soldaţi localnici, pe terenul lor.

— Deci, când plecăm? întrebă Gonzo.

— Când ajunge aici un anumit James Bond local.

Le-am spus despre Knox-Brown şi au izbucnit în râs, la fel de puţin impresionaţi ca şi mine de titulatura lui.

— Cred că acum am înţeles, spuse Sheff. Clinica e doar o acoperire. Maggie Thatcher a vrut să facă pe doctoriţa Au-mă-doare în mijlocul unei jungle nepotrivite, şi toţi foştii ei prieteni din guvern s-au lăsat convinşi să o salveze de acolo.

— Probabil că are fotografii cu ei în poziţii compromiţătoare, completă Gonzo.

— Majoritatea cu ei în genunchi, adăugă Paul, intrând în joc.

— Ei bine, mă bucur că am clarificat asta, am spus eu. Şi acum, să ne facem bagajele. Luăm tot ce am adus cu noi, plus ce mai putem rechiziţiona de la americani în următoarea jumătate de oră. Sheff, fă rost de cât mai multe raţii de supravieţuire de la ei. Şi nu uita sticluţele de sos de Tabasco şi M&M-urile. Dacă vom rămâne blocaţi în junglă pentru câteva zile, va fi nevoie de ele.

Ne răspândirăm, Sheff plecând în misiunea lui de cerşetor, Gonzo şi Paul ca să strângă echipamentul, iar eu ca să iau legătura cu Liebowicz şi să verific elicopterul. Cincisprezece minute mai târziu stăteam pe asfalt, cu echipamentul încărcat, privind cerul care se întuneca şi care se pregătea pentru o nouă aversă. Sheff tocmai aflase, spre dezgustul lui, că zborurile elicopterelor infanteriştilor marini erau etichetate ca fiind „pentru nefumători”, şi încerca să introducă în plămâni cât mai multă nicotină posibil, înainte de decolare.

Nu era singurul. Câţiva dintre infanteriştii marini numiţi ca să ne însoţească pufăiau şi ei în apropiere, într-un cerc mic. Ofiţerul lor comandant era un tânăr locotenent numit Singer, care vorbea cu un accent sudic şi părea crescut la fermă. Cei şase băieţi de sub comanda lui păreau şi mai tineri, la fel de nevinovaţi şi poate puţin speriaţi, ceea ce reprezenta o senzaţie destul de raţională. În definitiv, urma să ne îndreptăm spre o cracă foarte lungă, fără să fim siguri că nu era deja crăpată.

Glumele încetaseră şi în micul nostru grup. Treceam prin metamorfoza obişnuită de dinaintea unei operaţiuni, transformându-ne din patru băieţi la plimbare prin oraş într-un cvartet format din cei mai buni oameni ai Marii Britanii. Eu repetam în minte ceea ce spusese Pressman şi mă întrebam ce

interes prezenta o clinică de cercetare medicală din junglă pentru MI6. Şi apoi mai erau mercenarii sârbi, care aveau fără îndoială o experienţă serioasă în chinuirea civililor. Aveam senzaţia că în următorii câţiva ani lumea avea să vadă câteva reluări ale filmului „*Sârbii se poartă urât*".

Ploaia tocmai începuse, când apăru micul elicopter care-l aducea pe Knox-Brown, iar la aterizarea acestuia, picături de ploaie de mărimea unor mingi de tenis – sau aproape – izbeau deja pământul. Knox-Brown alergă pe bitum, ca să ni se alăture în Super-Stallion, dar tot se udă zdravăn.

Prima impresie era cea a unui bărbat abia trecut de treizeci de ani, cu ochelari cu rame argintii, care ar fi putut trece drept un tânăr director priceput, de la frunte în jos. Dar fie intenţionat, fie din întâmplare, părul lui, scurt la tâmple şi vâlvoi în creştet, îi dădea aerul unui Tintin ochelarist. Păru destul de amabil când ne prezentarăm reciproc, dar nu puteam să-i văd ochii şi nu vroiam să mă trezesc jucând rolul căpitanului Haddock, în această misiune. Totuşi, dacă tot mă gândisem la asta, puteam să văd foarte clar un viitor pentru Sheff şi Gonzo în rolul gemenilor Thompson.

Knox-Brown îşi ceru scuze că ne făcuse să aşteptăm şi am profitat de asta ca să-i pun întrebarea cea mai presantă – ce era în acea clinică de cercetare, încât necesita prezenţa lui în mica noastră excursie?

— Cetăţeni britanici în pericol, spuse el repede.

— Există o mulţime de cetăţeni britanici în Zair, am zis. Nu-mi spune că pentru fiecare a fost desemnat câte un salvator de la MI6.

El zâmbi.

— Clinica este fondată de Overseas Development, spuse el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Dar, de fapt, poate chiar explica. Încă nu mă obişnuisem pe deplin cu ideea de guvern ca servitor al marilor afaceri, dar, pornind de la această premisă, presupuneam că acea clinică reprezenta o investiţie ce merita să fie salvată. Dacă era aşa, atunci de ce să nu trimiţi reprezentanţi ai serviciilor secrete, ca să nu mai vorbim de SAS, ca să-i salvezi? În timp ce elicele treceau la un huruit mai ascuţit, m-am întrebat dacă aşteptatul guvern

laburist avea să fie diferit. Eu credeam că nu, dar poate că devenisem prea cinic din cauza vârstei.

Cei unsprezece oameni aflaţi în elicopter nu puteam să vedem prea mult din lumea de afară, iar zgomotul motoarelor punea capăt oricărei speranţe de conversaţie, aşa că şi-a văzut fiecare de ale lui, pe timpul zborului. Eu am încercat să citesc din cartea mea – un roman numit *Birdsong*, despre întâmplările unui englez îndrăgostit în timpul primului război mondial – dar necesita mai multă concentrare decât îi puteam acorda. Mi-am amintit teoria unchiului Stanley despre secolul douăzeci – că credinţa în Dumnezeu murise în tranşee, trăgând preşul moral de sub picioarele tuturor, şi că singura poveste reală după aceea era eşecul comunismului de a oferi o alternativă viabilă. Nu ştiam suficientă istorie ca să-mi dau seama dacă avea dreptate, dar se părea că într-adevăr preşul moral era destul de zdrenţuit şi rupt, şi oricât aş fi vrut, îmi venea greu să îmi imaginez că secolul pe care urma să-l moştenească fiica mea avea să fie mai bun decât ultimul.

Gata cu filozofia. Am privit feţele americanilor de vizavi şi am realizat că ei nu se mai potriveau cu părerile mele preconcepute. Cred că eram prea obişnuit să văd filme despre Vietnam ca *Plutonul* sau *Apocalipsul acum*, în care toţi soldaţii americani erau fie psihopaţi, fie rockeri drogaţi. Acest grup semăna mai mult cu nişte puştani de colegiu, cu feţe proaspete şi musculoşi, fără nici un gând în minte. Ştiau de ce se aflau acolo în sensul practic – ca să aibă grijă de o gaşcă de „englezoi” pentru câteva ore – dar nu cred că aveau idee despre ce era vorba. Şi, ceea ce era şi mai rău, nici nu părea să le pese.

În stânga mea, Knox-Brown stătea lăsat pe spate, cu ochii închişi, părând mai bătrân decât mai devreme. Pielea lui palidă nu sugera că ar fi fost staţionat permanent la tropice, dar nici nu arăta ca obişnuitul turist britanic din caricaturi, îmbrăcat exagerat şi ştergându-şi în permanenţă fruntea cu o batistă albă. Era posibil să fie un tip OK sau nu. Cu puţin noroc, aveam să fim cu toţii înapoi în Brazzaville înainte de cină, iar eu să nu aflu niciodată asta.

În stânga lui, Paul privea în gol, cu o expresie aproape visătoare pe faţă, iar dincolo de el, în colţ, Gonzo se cufundase în

lectura unei cărţi, ca şi cum ar fi fost un simplu zbor de plăcere. Sheff îşi pornise walkman-ul şi mi-era groază să-mi imaginez cât de tare dăduse muzica, pentru ca să acopere mugetul motoarelor. Toţi trei păreau destul de relaxaţi, dar exista o tensiune aproape vizibilă în modul în care stăteau, întorceau pagina sau se jucau cu caseta. Împinseseră totul într-un compartiment din spate al minţii, dar corpurile lor ştiau că erau în pericol, şi fremătau în anticipare, pregătindu-se împotriva surprizelor pe care le pregătea soarta. În definitiv acesta era unul dintre motivele pentru care intrasem cu toţii în SAS. Ne plăceau vacanţele cu adevărat aventuroase.

Mai existau şi alte motive, bineînţeles, unele dintre ele nu la fel de nobile. Eu intrasem în armată pentru că un prieten pe care-l însoţeam la biroul de recrutare mă provocase, iar acesta este un motiv destul de stupid ca să faci ceva, indiferent despre ce ar fi vorba. Dar îmi place să cred că nu aş fi acceptat provocarea dacă nu aş fi căutat deja ceva mai aventuros decât cariera de bancher a fratelui meu. Cine ştie? Nu regretasem prea des acea decizie, şi nici pe cea de înrolare în SAS. Afacerea din Cambodgia mă făcuse să mă gândesc serios la retragere, dar acela fusese singurul moment în care simţisem că făceam ceva dramatic. Presupun că ultimii doi ani fuseseră mai puţin incitanţi, dar asta mai mult din cauză că pentru prima dată în viaţa mea de adult aveam cu adevărat o viaţă în afara armatei.

Una peste alta, presupuneam că SAS-ul folosise destul de mult ceea ce aveam de oferit, şi că ieşisem din asta oarecum la egalitate. Ei primiseră şaptesprezece ani din viaţa mea. Eu văzusem o mare parte a lumii, îmi scosesem din organism cea mai mare parte a furiei tinereşti, învăţasem câte ceva despre faţa reală a lucrurilor şi, speram, mă maturizasem puţin. Iar acum eram gata să trec mai departe, asta presupunând că jungla urma să-mi permită să plec acasă. Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor – dacă în Afganistan ar fi existat copaci în spatele cărora să mă ascund, probabil că nu aş fi petrecut trei luni în captivitate.

Iar dedesubt, categoric, existau o mulţime de copaci. Cu zece minute înainte de sosirea la Kima, piloţii ne invitară pe mine şi pe Singer în faţă, ca să avem o imagine mai bună, şi am văzut jungla – o mare verde, care se întindea în toate direcţiile, până la orizont. Zburam la câteva sute de metri deasupra bolţii ei, dar

aveam senzaţia că pot s-o miros şi să o aud – izul umed de vegetaţie descompusă, maimuţe şi păsări urlând partitura principală, peste ritmul de fond al insectelor.

Şi apoi am văzut spărtura pe care o căutam, în marea fără de sfârşit. În junglă fusese tăiată dâra roşie a unui drum, vizibilă acum în stânga noastră, ca şi locul în care traversa şerpuit un râu maroniu de mărime medie. Trei clădiri lungi cu un singur etaj erau aliniate pe o parte a drumului, iar pe cealaltă parte se afla terenul de fotbal promis, care nu era mai mult de o zonă de pământ defrişată, plină de buturugi, coborând lin spre râu. La celălalt capăt al ei fuseseră ridicate câteva clădiri mai mici.

Pilotul trecu cu elicopterul Super Stallion în lungul liniei imaginare finale aflată la vreo sută de metri de drum şi ne-am încordat cu toţii privirile, în căutarea vreunui semn de primire ostilă.

Nu trase nimeni în noi, dar nici nu ne făcu semne cu mâna cineva. Întreaga zonă părea goală, cel puţin lipsită de fiinţe vii.

Pilotul viră elicopterul şi execută o nouă trecere, de data aceasta urmând linia drumului.

— Acela pare a fi un cadavru, spuse calm pilotul.

Într-adevăr, se vedea clar, în faţa uneia dintre clădirile din spatele zonei defrişate – un african întins cu faţa în jos, pe pământ.

— Oh, fir-ar să fie! am murmurat eu.

Pilotul întoarse din nou elicopterul.

— Aterizăm? întrebă el.

Se părea că nu era de ales. Nu se trăsese în noi, nu se vedeau semne ale unei prezenţe inamice şi trebuia să aflăm dacă compatrioţii noştri zăceau morţi în clinică.

— Da, spuse Knox-Brown, luându-mi-o înainte. Hai să coborâm să aruncăm o privire.

Capitolul 3

Africa veni rapid în întâmpinarea noastră şi elicopterul Super Stallion ateriză cu o hurducătură abia sesizabilă. Mugetul motoarelor şi elicelor ar fi acoperit zgomotul oricărui foc de armă, dar, stând pe vine în pragul uşii deschise, nu vedeam nici o mişcare în clădirile aflate de o parte şi de cealaltă a drumului. Instinctul îmi spunea că nu ne aştepta nici o ambuscadă, dar instinctul meu se mai înşelase şi înainte. Am inspirat adânc, la fel ca toţi ceilalţi, am sărit jos pe pământul moale şi am alergat spre cea mai apropiată dintre cele trei clădiri de peste drum. Uşile erau deschise, dar nu se vedea nici o mişcare acolo, şi nici la ferestrele acoperite cu jaluzele sau în buruienile încâlcite care creşteau între picioarele de lemn pe care fusese construită clădirea.

Hotărâsem diviziunea muncii în timp ce aterizam – noi, britanicii, trebuia să ne ocupăm de clădirile mari de pe partea estică a drumului, în timp ce infanteriştii marini păzeau elicopterul şi se ocupau de cele de pe cealaltă parte. Totodată, ei răspundeau de drumul spre Punia, care pătrundea în junglă în stânga noastră, iar noi de cel care traversa puntea de lemn şubredă, în direcţia Mangombe. Paul şi Gonzo trebuiau să se ocupe de această sarcină, în timp ce eu şi Sheff verificam clădirile.

Am urcat în fugă treptele spre terasă, oprindu-ne cu spatele lipit de perete, de o parte şi de alta a uşii deschise, ca un cuplu serios de detectivi americani de la televizor. Am observat, iritat, că Knox-Brown era exact în spatele meu, dar nu părea momentul potrivit ca să discutăm despre interferenţa sferelor noastre de responsabilitate.

— Stai în spatele nostru, am şuierat.

— Sigur, zise el ascultător.

Sheff şi cu mine am intrat, cu carabinele MP5 pregătite, dar singura mişcare dinăuntru era fluturarea unei draperii la fereastra din spate. Eram în clinică şi era evident că ultimul grup de pacienţi fuseseră foarte nervoşi, dintr-un motiv oarecare. Scaune şi reviste – printre care un *Private Eye* vechi de un an – erau împrăştiate pe podea, iar articolele medicale care nu fuseseră furate erau aruncate sub dulăpioarele de perete goale. Pe unul

dintre pereţi, un calendar mare al lui Amnesty International fusese tăiat cu un instrument ascuţit.

Am trecut prin două săli mici de consultaţie şi prin mini-rezerva de patru paturi care fusese construită în spate. Pe unul dintre paturi era o pată mare de sânge, iar în mijlocul podelei zăcea o sandală, categoric de origine europeană.

Din clinica principală se ajungea în clădirea alăturată, printr-o uşă laterală şi un coridor acoperit cu tablă ondulată. În această clădire se afla laboratorul de cercetare, şi acolo intruşii dăduseră frâu liber impulsurilor lor distructive. Într-una dintre camere, cele trei monitoare fuseseră sparte, probabil cu patul unei puşti, iar computerele primiseră un tratament similar – nimeni nu mai putea accesa rapid acele hard disk-uri. Tăvile cu probe de laborator fuseseră aruncate la întâmplare pe podea şi pereţi. Peste tot era sticlă spartă şi clădirea era plină de un miros acru pe care nu-l recunoşteam, dar care speram că nu avea nici o legătură cu poveştile lui Gonzo despre viruşi devoratori de organe.

— Oh, la naiba, spuse încet Knox-Brown, în spatele meu.

Cealaltă încăpere principală era plină cu vreo sută de cuşti şi în fiecare părea să se afle câte o maimuţă vie, deşi majoritatea păreau scufundate în diverse grade de somnolenţă. Chiar şi cele care păreau să mai aibă suficientă energie ca să zgâlţâie zăbrelele cuştilor păreau deja epuizate. Totul amintea cam prea mult de acele fotografii în legătură cu care le plăcea să facă paradă celor care se opuneau testelor pe animale, şi m-am întors cu spatele, simţindu-mă mai dezgustat decât m-aş fi aşteptat.

În spatele laboratorului de cercetare exista o cameră anexă, iar acolo se părea că nu fusese deranjat nimic. Pe patul dublu nearanjat se afla o singură pernă, iar hainele atârnate pe uscătorul improvizat erau femeieşti, ceea ce sugera că acolo locuise o femeie.

Am mers împreună cu Sheff pe un alt coridor acoperit, până în a treia clădire, care era împărţită în trei dormitoare şi un salon comun. Unul dintre cele trei dormitoare era evident ocupat de două femei, iar celelalte două de câte un bărbat, ceea ce nu lăsa o impresie prea bună despre căsnicia lui Moir. Staţia radio din salon era scoasă din funcţiune, dar pe podea nu se vedea nici o

pată de sânge, nici o urmă că ocupanţii ar fi opus o rezistenţă violentă. Şi aceeaşi impresie o lăsa tot locul – nu era chiar *Marie Celeste*, dar nici nu sugera crime sau devastare.

Ne-am întors pe acelaşi drum şi am verificat baraca de lângă clinică, în care se afla generatorul. Acesta nu funcţiona, dar din câte puteam să-mi dau seama, nu fusese făcut nici un efort deliberat pentru stricarea lui.

Când am ieşit, am văzut doi infanterişti marini care escortau un african spre elicopter. Gonzo mi-a făcut semn de pe partea cealaltă a drumului că totul era OK, şi am traversat, cu Knox-Brown alergând după mine, ca un ogar nerăbdător.

— Am mai găsit trei cadavre înăuntru, îmi spuse Singer. Doi bărbaţi şi o femeie. Femeia era dezbrăcată, adăugă el, trecându-şi o mână prin ţepii de pe cap ce vroiau să treacă drept păr.

Părea chiar şi mai tânăr ca înainte.

— Tipul ăsta se ascundea sub un pat, continuă Singer, făcând semn în direcţia prizonierului, un congolez slab cu părul aproape la fel de scurt şi cu nişte pometi proeminenţi. Dar nu ştie englezeşte.

M-am abţinut să-l întreb pe Singer de ce naiba ar fi trebuit să ştie, şi l-am întrebat pe african în franceză cum îl chema.

— Nyembo, îmi răspunse el, cu un zâmbet ştirb.

— Cel puţin trei jeep-uri şi două camioane cu opt roţi, interveni unul dintre infanteriştii marini, după ce citise probabil urmele de pe drumul noroios.

— În ce parte au plecat? l-am întrebat pe Nyembo.

El arătă spre dreapta, în direcţia oraşului Punia.

— Când?

Ridică din umeri, spunând:

— La începutul după-amiezii. Cam pe la două.

Mi-am spus că aceea era o veste bună – până acum aveau numai vreo cinci ore avans. Oricine ar fi fost „ei”. L-am întrebat.

— Erau mai mulţi bărbaţi albi, spuse Nyembo. Dar nu francezi sau americani. Vorbeau o limbă pe care nu am mai auzit-o niciodată.

Sârbi, mi-am spus. Dar-ar dracii.

— Câţi? l-am întrebat.

Se gândi o clipă.

— Cincisprezece? zise el, în cele din urmă. Cincisprezece albi, vreau să spun. Mai erau şi soldaţi ai lui Mobutu şi câţiva *hutu* – poate vreo douăzeci şi cinci la un loc.

Naţiunile Unite ale unui psihopat, mi-am zis.

— Fraţii Genocid, am murmurat încet.

— Şi i-au luat cu ei pe doctori şi pe asistente?

— Da.

M-am uitat la peretele deprimant al junglei, aflat la şaizeci de metri dincolo de terenul defrişat, spunându-mi că cu greu ar fi putut fi mai rău. Aceasta era dilema de care mă temeam, deşi, bineînţeles, de fapt nu era deloc o dilemă.

Chiar şi Singer ştia asta.

— Presupun că acum nu o să vă mai întoarceţi cu noi, spuse el. Deşi nu prea văd cum o să-i urmăriţi, fără nici un mijloc de transport.

M-am uitat la Knox-Brown, care până acum nu spusese nimic.

— Scuză-mă că întreb ceva ce pare evident, dar au fost făcute aranjamente să vină cineva să ne ia?

— Nici o problemă, răspunse el, cam prea repede pentru liniştea mea sufletească.

Probabil că am oftat.

— OK, i-am spus lui Sheff. Hai să ne luăm lucrurile din elicopter.

Câteva minute mai târziu, priveam toţi cinci cum elicopterul CH-53 dispărea pe deasupra copacilor, îndreptându-se spre Brazzaville şi genul de masă de seară căreia noi aveam să-i ducem dorul o vreme. M-am uitat în jur, la cei trei camarazi din SAS şi am văzut pe feţele lor acelaşi lucru care se citea şi pe faţa mea – dintr-o dată, eram la mare distanţă de casă.

Pe de altă parte, Knox-Brown semăna cu Tintin mai mult ca oricând, dar probabil că el nu-şi dădea seama de asta.

Cerul tropical se întuneca cu repeziciunea obişnuită, iar noi trebuia să luăm câteva hotărâri. Dacă urma să ne petrecem noaptea în imediata vecinătate, probabil că era mai recomandabil să ne aşezăm tabăra în siguranţa relativă a junglei. Dar mi-am spus că ne puteam permite luxul podelelor de lemn şi un acoperiş adevărat deasupra capului, pentru timpul necesar ca să hotărâm

unde plecam de acolo, aşa că l-am trimis pe Gonzo după două lămpi cu kerosen pe care le observasem în dulapurile de provizii ale clinicii, iar lui Sheff i-am spus să înceapă să fiarbă ceaiul, în salonul comun.

Cinci minute mai târziu stăteam toţi relaxaţi pe scaune, lipsind doar un televizor, câteva cutii de bere şi o nevastă cicălitoare ca impresia de seară petrecută cu „băieţii” acasă să fie completă. Mă gândisem să las pe cineva de pază afară, dar am hotărât că, în primul rând, am fi auzit orice vehicul care se apropia şi, în al doilea rând, probabilitatea vizitei unor intruşi înarmaţi care să vină pe jos în următoarea jumătate de oră era prea mică pentru a-mi face probleme în legătură cu ea.

Gonzo şi Paul nu auziseră tot schimbul de întrebări-răspunsuri cu Nyembo, aşa că l-am repetat, de data aceasta mai detaliat. Congolezul descrisese apariţia bruscă a grupului condus de sârbi, spre sfârşitul dimineţii. Doctorul Barry, cum îi spunea el lui Moir, se certase cu şeful grupului, un bărbat înalt cu o cicatrice pe gât – Nyembo îşi trecuse un deget pe propriul gât, ca să arate poziţia cicatricei – când din casele de peste drum se auziseră focuri de armă, mai întâi înăuntru şi apoi afară. Unul dintre ajutoarele bucătarului încercase să scape, fugind peste terenul de fotbal. Doctorul Barry se albise şi mai mult la faţă, iar doctorul Rachel îl prinsese de braţ şi îi spusese ceva în engleză – probabil că trebuiau să meargă cu soldaţii, altfel toţi africanii aveau să fie ucişi. Doctorul Rachel era o femeie foarte bună.

Şi plecaseră cam o oră mai târziu, cei doi doctori, asistentele şi Andy. Un alt om fusese străpuns cu baioneta când încercase să-şi salveze soţia de soldaţi, iar după ce o violaseră, aceştia o uciseseră şi pe ea. Toţi ceilalţi fugiseră în momentul sosirii soldaţilor sau fuseseră cruţaţi la plecarea acestora. Supravieţuitorii se întorseseră în satul lor pe drum, dar el, Nyembo, se întorsese să ia câteva lucruri pe care le lăsase în urmă, în graba în care fugise. Tocmai strângea aceste lucruri când aterizase elicopterul.

L-am întrebat ce fel de arme aveau sârbii şi aliaţii lor, dar singurul răspuns precis pe care reuşi să-l ofere congolezul fu cuvântul „arme” şi mâinile ţinute cam la jumătate de metru depărtare una de cealaltă.

— Cel puţin ştim că nu au nici un fel de artilerie, zise Sheff.

— Ar fi fost bine să aducem o mortieră, murmură Gonzo.

— Dar n-am făcut-o, am zis eu scurt, întinzând harta pe podea, între noi.

Scara de douăzeci de kilometri pe ţol nu era ideală, dar era cea mai bună pe care o aveam.

— Deci unde suntem noi acum? am murmurat, în timp ce ne lăsam cu toţii în genunchi, ca un grup de strategi militari.

— Drumul spre Punia este prost, zise Nyembo, şi s-ar putea să nu fi ajuns în oraş până la lăsarea întunericului, dar dacă au făcut-o, atunci drumul de la nord de Yumbi este mai bun.

— Cum e cel de la sud de Isambe? l-am întrebat.

— Nu e bun.

Punia era la numai treizeci de kilometri spre vest, o distanţă ce putea fi probabil acoperită pe jos până în zori, dar nu exista nici o garanţie că se opriseră acolo, şi totodată era posibil să dăm peste alte trupe.

— Dacă am şti încotro au luat-o… gândi Sheff cu voce tare.

— Vor încerca să traverseze Congo, spuse Nyembo pe un ton categoric. Aproape toată zona de la est de râu este acum în mâinile rebelilor.

— Unde pot traversa? l-am întrebat, sperând că ştia cu adevărat ce spunea.

În multe părţi ale Lumii a Treia se consideră că este mai politicos să inventezi un răspuns, decât să-ţi recunoşti ignoranţa.

— Aici e cel mai apropiat loc, spuse el, arătând o aşezare numită Poma, pe malul drept al râului Congo. Acolo există bărci, dar e posibil să fie toate pe malul celălalt – nimeni nu va accepta să-i treacă pe aceşti oameni, pentru că toţi ştiu că asta le va aduce necazuri din partea cuiva. Iar râul are aici mai mult de un kilometru lăţime, aşa că nu vor avea cum să treacă altfel.

Am privit fix harta pentru o vreme, gândindu-mă că probabil era mai important să rămânem calmi, decât să ne repezim orbeşte înainte. Dacă cercetătorii fuseseră luaţi ca potenţiali ostateci sau ca să poată fi folosiţi la schimb – şi nu vedeam alt motiv pentru care ar fi fost luaţi – probabil că nu îi aştepta nici un pericol imediat. Dar dacă noi eram scoşi din joc, iar urma clară pe care eram sigur că o lăsau sârbii acum era posibil să ne pună în

pericol, atunci şansele ca altcineva să fie trimis să-i caute păreau foarte mici. Trebuia să aflăm mai multe despre relaţiile dintre sârbi şi forţele guvernamentale. Totodată, trebuia să aflăm mai multe despre acest comandant sârb, dacă era posibil. Şi nu vroiam deloc să merg pe jos acea sută de kilometri spre Congo, printr-un teritoriu despre care Nyembo pretindea că era ocupat acum de trupele rebele. Cumva, nu credeam că ar fi fost prea încântaţi de prezenţa noastră pe pământul lor nou cucerit.

— Există vreun loc în apropiere de unde putem face rost de o maşină? l-am întrebat pe Nyembo.

El mă privi şovăitor.

— Pe drum nu există decât misiunea, iar singurul lor vehicul e stricat de luni de zile. Mai sunt nişte camioane în Mangombe, dar…

— Vehiculul de la misiune – ce este şi ce e stricat la el? am întrebat.

Nyembo ridică din umeri.

— Este o camionetă americană cu tracţiune integrală – un Dodge, cred. Şi nu ştie nimeni ce e stricat la el.

— Cât de departe e misiunea?

— Şapte kilometri pe drum, poate trei prin junglă.

— Am putea arunca o privire, am spus şi m-am întors spre Paul. Mi s-a spus că eşti un as al mecanicii.

— Destul de bun, admise el.

— Cred că ar trebui să luăm legătura cu Kinshasa, înainte de orice altceva, spuse brusc Knox-Brown.

Părea o idee bună, chiar şi numai pentru a verifica aranjamentele de salvare, pentru eventualitatea în care reuşeam să recuperăm prizonierii. Le-am spus celorlalţi să facă pregătirile de plecare şi am pornit în căutarea staţiei noastre radio. Staţia PRC320 Clansman care ne fusese livrată pentru această misiune era mai grea, mai puţin adaptabilă şi în general mai puţin performantă decât cea PRC319 pe care o folosisem în ultimii ani, dar era totuşi capabilă de transmisii la distanţe mari, în care semnalele operatorului erau reflectate de atmosfera exterioară a planetei. De obicei, Regimentul folosea PRC320 ca transmiţător Morse, dar Pressman insistase ca în această misiune să folosim capacitatea vocală a dispozitivului. Probabil că ajutoarele din

Kinshasa credeau că Morse era un detectiv din vreun serial de televiziune.

Am cărat dispozitivul dincolo de drum, în zona întunecată a terenului liber, cu Knox-Brown pe urmele mele. M-am lăsat pe vine, am înălţat antena, am deschis un canal vocal şi le-am spus celor de la ambasadă, aflaţi la o mie de kilometri spre vest, că eu eram cel care-i apela. După numai câteva secunde, vocea lui Pressman îmi bubui în urechi. Era evident că piloţii de infanterie marină transmiseseră deja veştile despre ceea ce se întâmplase la Kima.

Oricum, i-am repetat toată povestea, completată cu explicarea deciziei noastre de a nu ne întoarce cu americanii, şi apoi i-am oferit timpul necesar ca să obţină aprobarea obligatorie a Ministerului de Externe – să nu irităm pe cineva făcând ceva ce ar fi putut deranja ambasada altcuiva. Spre surprinderea mea, el a întrebat doar ce aveam de gând să facem în continuare.

— Să mergem după ei, i-am spus, adăugând că aveam nevoie de toate informaţiile pe care le putea strânge despre cei pe care-i urmăream.

Pressman promise să facă tot ce putea şi ceru să vorbească cu Knox-Brown. I-am întins căştile acestuia şi am rămas alături câteva secunde, până când omul de la MI-6 îmi spuse sugestiv că putea să împacheteze el staţia şi să o aducă în partea cealaltă a drumului. Am înţeles aluzia şi m-am îndepărtat, ignorându-l pe băiatul din capul meu care vroia să o facă pe dificilul. Întunericul era aproape total acum, dar fusesem binecuvântaţi cu un cer senin şi cu o lună extrem de subţire, cel puţin pentru prima parte a nopţii. Am strivit un ţânţar de pe braţul meu gol, devenind brusc conştient de ceilalţi o mie care bâzâiau în jurul meu, şi m-am întors repede în siguranţa relativă a clinicii.

Odată înăuntru, m-am îndreptat direct spre laboratorul de cercetare, sperând să găsesc ceva care să explice dorinţa Guvernului Maiestăţii Sale de a mă ţine în beznă. Podeaua era plină de o mulţime de hârtii, cea mai mare parte date statistice, dar nici una dintre ele nu avea vreun titlu explicit – ceva de genul „viruşi Ebola pe milimetru pătrat de rahat de maimuţă” – care ar fi putut să mă lumineze. Am rămas acolo, în picioare, simţindu-mă total frustrat, conştient de râcâiturile din camera maimuţelor,

când mi-am dat seama că era posibil ca Nyembo să ştie ce gen de cercetare făcea acolo familia Moir.

Până la urmă nu a mai fost necesar să-l întreb. Am intrat prin uşa din spate a clinicii exact când Knox-Brown intra cu staţia radio pe cea din faţă. O aşează cu grijă pe un scaun, ne privi fericit şi ne anunţă cu mândrie că primise permisiunea să ne prezinte tabloul complet.

— Aleluia, am murmurat eu.

— Există mari şanse ca familia Moir să fi obţinut un vaccin efectiv pentru SIDA, ne spuse el. Îl testează de câteva luni şi au raportat rezultate bune – nu concludente, dar bune.

Făcu o pauză şi se uită în jur, ca pentru a se asigura că înţelegeam importanţa celor spuse de el.

— Poate că sârbii lucrează pentru o companie de prezervative, sugeră Sheff cu o faţă impenetrabilă.

Knox-Brown nu-şi putu reprima un zâmbet, aşa că probabil că mai existau speranţe în privinţa lui. Între timp, eu mă întrebam de ce guvernul hotărâse să ofere o astfel de protecţie fără precedent unui cuplu de doctori. Doar nu pentru că îi păsa de binele celor suferinzi de SIDA!

A fost nevoie de numai câteva secunde ca să-mi pice fisa. Am reluat raţionamentul prin care priveam deciziile guvernului ca pe nişte calcule în favoarea marilor corporaţii. Un vaccin pentru SIDA reprezenta o avere pentru gigantul farmaceutic care deţinea drepturile şi pentru ţara de origine a acelei corporaţii. Cine n-ar fi plătit oricât pentru un astfel de vaccin, care ar fi oferit nu numai protecţia pentru boală, ci şi promisiunea unui sex normal, ca pe vremuri, fără prezervativ?

Timp de câteva secunde am analizat ideea ca sârbii să lucreze pentru o companie farmaceutică rivală, dar apoi am renunţat la ea. Ei erau doar o bandă de gangsteri, care încercau să câştige o avere necinstită şi nu aveau nici cea mai mică ideea că îi răpiseră pe cei mai mari potenţiali aducători de câştiguri ai Marii Britanii, de la Beatles încoace.

— Au formula în cap? l-am întrebat pe Knox-Brown.

— Nu ştiu. Nu există dischete în computere, ceea ce mă face să cred că fie le-au luat cu ei, fie au reuşit să le ascundă la sosirea sârbilor.

— Oricum, avem cinci vieţi de salvat, am spus. Şi şapte kilometri de parcurs.

— Da, dar numai trei prin junglă, interveni Nyembo îndatoritor.

— Cine cunoaşte drumul pe întuneric? am întrebat cu îndoială.

Nu-mi făcusem planuri ca în acea noapte să ne pierdem prin junglă.

— Nici o problemă, spuse congolezul, oferindu-ne din nou zâmbetul lui ştirb.

De ce era atât de îndatoritor? m-am întrebat.

— Doctoriţa Rachel a fost foarte bună cu familia mea, spuse el, ca şi cum ar fi auzit întrebarea. Ea şi sora Nell l-au vindecat pe fratele meu, când a fost bolnav.

M-am uitat la ceas. Era şapte şi cincisprezece – cinci şi un sfert în Anglia – şi fiica mea probabil că tocmai se trezea din somnul ei de după-amiază. Mi-aş fi dorit să fiu acolo ca să o privesc devorând un nou castron cu mâncare pentru copii şi râgâind liniştită după aceea.

În loc de asta, m-am alăturat celorlalţi, ungându-mă cu alifie contra ţânţarilor pe tot corpul şi întrebându-mă ca de obicei, dacă nu ar fi fost mai plăcut să îndur câteva ciupituri, decât să mă acopăr cu chestia aceea despre care se ştia că topea şi plasticul. Apoi am executat operaţiunea Vincent Van Gogh cu crema de camuflaj.

— Chestia asta e chiar necesară? întrebă Knox-Brown, ţinând tubul ca şi cum ar fi fost un băţ de dinamită.

— Nu ne va ajuta cu nimic să fim invizibili, dacă faţa ta va străluci ca o baliză, i-am spus categoric.

Am mutat toate cadavrele într-una din clădiri şi le-am întins unul lângă celălalt pe podea. În căldura aceea urmau să înceapă să se descompună în curând, dar soarta celor vii era mai importantă decât necesitatea de a înmormânta morţii, iar Nyembo mă asigură că rudele aveau să vină să adune corpurile, imediat ce aflau că ucigaşii plecaseră.

Plecarăm câteva minute mai târziu, mergând pe drum în direcţia lui Mangombe. Odată trecuţi de râul aproape silenţios, am lăsat în spate cerul liber. În faţa noastră, drumul intra în întuneric, printr-un tunel de frunziş atârnător. În stânga, pe unde ne

conduse Nyembo, cărarea trecea prin câţiva metri de vegetaţie deasă, după care ieşea într-un fel diferit de deschidere, cea a vegetaţiei de junglă primare. Chiar în timp ce mă pregăteam sufleteşte pentru umezeala claustrofobică ce ne aştepta, trebuia să recunosc grandoarea locului, cu fâşii de lumină a lunii străpungând acoperişul bolţii mult deasupra noastră, cu trunchiuri de copaci şi liane atârnătoare, ca nişte coloane într-un hol vast.

Înaintam uşor. Frunzişul era aproape în întregime deasupra noastră, lumina era suficient de bună ca să poţi să vezi. Din când în când auzeam animalele care făceau valuri în bolta de deasupra şi, ocazional, câte o creatură de la sol care se furişa repede din drumul nostru. Insectele bâzâiau în jur, cu o hotărâre care nu spunea prea multe despre eficacitatea alifiei contra ţânţarilor, dar asta nu era ceva nou. O vreme i-am îndepărtat cu mâna, dar în cele din urmă am renunţat dezgustat şi m-am concentrat numai asupra necesităţii de a ţine pasul cu Nyembo.

Nu-mi era foarte cald, dar sudoarea curgea pe mine în abundenţă. Un foşnet din boltă îmi atrase atenţia şi am realizat că în lumea de afară începuse să plouă. Ca pentru a dovedi că aveam dreptate, picături mari de ploaie începură să cadă ca nişte greutăţi miniaturale din acoperişul de deasupra.

Cam peste jumătate de oră după ce plecasem din Kima, am observat o strălucire galbenă slabă în depărtare. După ce evidenţie vesel talentele lui în orientare, Nyembo mări rapid pasul şi era gata să cad, împiedicându-mă de o rădăcină, în graba de a-l prinde. Trebuia să ne asigurăm că nu erau soldaţi la misiune, i-am explicat, înainte să ne facem intrarea. Era clar că el nu credea că era probabil să fie soldaţi acolo, dar se lăsă convins de prudenţa noastră şi am avansat cu toţii cu grijă până într-un punct aflat la vreo zece metri de marginea junglei.

Zona liberă din faţa noastră părea să fie de vreo trei ori mai mare decât cea de la Kima, deşi în întuneric e greu să apreciezi corect distanţele. Strălucirea galbenă venea de la o lampă care era atârnată deasupra complexului împrejmuit cu zid al misiunii catolice, în stânga noastră, iar alte străluciri mai slabe emanau de la câteva siluete rotunjite aflate drept în faţă, însă nici una nu oferea o iluminare generală, din cauza ploii dese care cădea din cerul nopţii acoperit de nori.

— Nu sunt soldaţi, spuse cu încredere Nyembo, şi se părea că avea dreptate.

Nu se auzea scandal, nu se vedeau maşini – locul părea mai mort decât Southend iarna. Şi numai câinii turbaţi şi englezii umblau pe afară într-o astfel de noapte.

Am traversat rapid spaţiul deschis în direcţia misiunii, fără să atragem nici măcar lătratul unui câine. În schimb, am fost udaţi zdravăn pe distanţa de vreo cincizeci de metri. Nu eram îngrijorat pentru noi, cât pentru staţia radio – această vulnerabilitate notorie a lui PRC320 la umezeală dusese la realizarea unor studii ştiinţifice pentru producerea unei protecţii excelente la apă pentru PRC319.

Nyembo trase sfoara de care atârna un clopot şi cam un minut mai târziu, un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o pelerină impermeabilă, deschise poarta. Avea părul negru şi scurt, nişte ochi negri şi o siluetă încovoiată. Nu părea prea bine hrănit, iar pomeţii galici aproape că îi ţâşneau din faţă.

Ne privi pentru o clipă ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce era mai rău, dar apoi văzu faţa lui Nyembo şi întreaga lui atitudine se relaxă.

— Acesta este Părintele Laurent, spuse Nyembo. Sunt soldaţi englezi, îi explică el preotului.

Ochii bărbatului se îndreptară spre armele agăţate pe umerii noştri şi, după o scurtă clipă de ezitare, ne lăsă să intrăm pe poartă şi ne conduse pe veranda casei misiunii. Două lămpi cu kerosen erau atârnate de grinzi, răspândindu-şi lumina slabă peste curte şi pe pereţii clădirilor care o înconjurau – diverse colibe, una dintre ele folosită ca garaj, capela. Prin ferestrele deschise ale casei preotului am văzut o masă plină de cărţi şi o mulţime de piese de mobilier făcute local.

Preotul părea nesigur dacă să ne invite să intrăm sau nu şi, privind apa care picura de pe ceilalţi, îl înţelegeam de ce.

— Au venit să-i găsească pe doctorii de la clinică, începu Nyembo, înainte să am ocazia să spun ceva.

— Nu sunt aici, zise preotul, scoţându-şi impermeabilul şi rămânând în blugi şi cămaşă.

Reuşea foarte bine să nu o spună, dar era foarte clar că nu ne dorea acolo. Probabil din cauză că eram soldaţi, dar poate şi

pentru că nu-i plăcea pe englezi – astfel de prejudecăţi erau obişnuite printre francezi.

— Ştim asta, i-am spus.

Am făcut prezentările, apoi i-am spus de ce mersesem la Kima şi ce găsisem acolo.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spuse el cu tristeţe. Cei care au fost ucişi au familii aici, iar alţii au sosit aici în această după-amiază şi ne-au povestit ce s-a întâmplat. Dar nu ştiam că oamenii responsabili de asta au plecat din Kima – de fapt, tocmai eram la staţia radio, încercând să alertez autorităţile locale. Cine au fost, aceşti oameni? Şi de ce i-au luat pe compatrioţii voştri?

— Se pare că a fost un amestec de mercenari sârbi, trupe guvernamentale şi *hutus* ruandezi. Nu ştim care sunt motivele pentru care i-au luat pe doctori şi asistente, dar nu pot fi bune, şi ca să-i putem elibera avem nevoie de un mijloc de transport…

— Vor să împrumute camioneta, interveni Nyembo.

Preotul păru surprins.

— Dar nu merge, zise el.

— Poate reuşim s-o reparăm noi, am sugerat. Unul dintre oamenii mei se pricepe destul de bine la motoare.

— Ei bine…

— Care e problema cu ea? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Kombo… şoferul nostru… tatăl lui era bolnav şi el o ajută pe mama lui, în Kisangani, de peste o lună, şi nimeni altcineva nu ştie nimic despre motoare. Dacă omul vostru îl poate repara… deşi nu ştiu cum voi explica asta Ordinului…

— Bineînţeles, Guvernul Maiestăţii Sale va oferi o despăgubire pentru vehicul, spuse cu emfază Knox-Brown.

— Bine…

Părintele Laurent se întoarse şi strigă numele „Gérard”, la care un băiat african de vreo 10 ani apăru din casă.

— Arată-i acestui om camioneta, spuse preotul.

După ce ne privi pe toţi cu un interes evident, băiatul îl conduse pe Paul prin curtea asaltată de ploaie, într-una dintre colibe.

— Vă rog să luaţi loc, spuse preotul, făcând semn spre banca de lemn lipită de peretele interior al verandei. Eu… începu el, dar se opri şi zâmbi pentru prima dată. Îmi cer scuze. Nu sunt foarte

ospitalier, dar… ei bine, capacitatea noastră de a oferi ospitalitate s-a cam micşorat în ultima vreme. Am avut aici treizeci de refugiaţi *hutu*, şi hrănirea lor a însemnat un efort mare pentru resursele noastre, aşa cum…

— Avem mâncare, l-am întrerupt.

El zâmbi din nou, părând uşurat.

— Sunt vremuri grele pentru această zonă, spuse el. Deşi o parte din mine ştie că era nevoie de o răscoală, ca să existe speranţa unei schimbări reale, ei bine această răscoală trebuie îndurată, totuşi. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la clinică. Ştiu că munca lor însemna în mare parte cercetare, dar au fost de mare ajutor pentru oamenii din această zonă.

— Nu spuneau niciodată nu, când oamenii îi rugau ceva, adăugă Nyembo.

— Ştiţi în ce parte au plecat răpitorii lor? întrebă preotul.

— Spre vest, am spus eu. Dar când au ajuns la Punia, puteau să o ia spre sud sau spre nord, sau chiar să continue să meargă spre râu.

— Eu cred că spre râu, zise Nyembo.

— Nu cred că au pornit spre nord, spuse gânditor părintele Laurent. În Obokote sunt trupe rebele. Am vorbit cu misiunea noastră de acolo astă seară, mai devreme. Misiunile au reţeaua lor proprie, explică el. Vorbim destul de mult unii cu ceilalţi.

Nu eram surprins. Probabil că era o viaţă solitară.

— Mai există alte misiuni între acest loc şi Congo? am întrebat.

— Mai este una în apropiere de Yumbi şi una la sud de Isambe.

— Puteţi vorbi cu ei în această noapte, ca să aflaţi situaţia din zona lor? Dacă i-au văzut pe sârbi, bineînţeles, dar şi dacă au cunoştinţă de existenţa altor soldaţi în zonă, guvernamentali sau rebeli.

— Da, sigur.

Părea să fie puţin mai cald faţă de noi.

— Mă duc să văd cum se descurcă Paul, le-am spus celorlalţi. Ar fi bine să faceţi focul, băieţi. O oală cu mâncarea congelată a americanilor şi ceai pentru toată lumea.

Când am traversat curtea, ploaia părea mai puţin deasă. În

garaj, Paul era aplecat peste motorul unei camionete Dodge de jumătate de tonă, destul de veche, după aspect – serie de la sfârşitul anilor şaptezeci sau începutul anilor optzeci, am presupus. Gérard ţinea o lampă de kerosen ridicată, care dădea un aspect aproape biblic capetelor lor aureolate.

— Vreo veste bună? am întrebat.

Paul îşi îndreptă spatele.

— Nu e nimic care să nu poată fi reparat. Nu produce scânteia bine, aşa că va trebui să-i ajustez ceasul. N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece minute, dar carburatorul e şi el înfundat, iar curăţarea lui va dura câteva ore. După aceea…

— Cum e cu combustibilul? întrebă Knox-Brown din spatele meu.

— Se pare că există o canistră pe undeva.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat.

— Gérard se descurcă foarte bine.

Băiatul zâmbi auzindu-şi numele. Probabil că era ora lui de culcare, dar am hotărât să-l las să mai stea puţin.

— Mâncarea e pe drum, le-am spus în franceză şi apoi am traversat din nou curtea.

Ploaia se oprise în ultimele câteva minute, şi în acoperişul de nori apăreau deja găuri. Pe verandă, Sheff şi Gonzo goliseră câteva cutii de mâncare congelată într-o oală cu apă şi erau foarte concentraţi privind-o cum fierbe. În casă, părintele Laurent vorbea cu cineva, probabil la staţia radio.

Ieşi afară la timp ca să ne vadă mâncând, şi ne aduse vestea că existau trupe rebele atât în Obokote, cât şi în Isambe – singurul drum posibil pentru sârbi era cel spre Poma şi apoi peste râu. M-am uitat la ceas şi am descoperit că era aproape nouă. Dacă Paul repara camioneta în următoarele două ore, puteam pleca imediat la drum. Dar oare trebuia s-o facem?

M-am gândit la asta câteva clipe şi am hotărât că nu era bine. Noaptea ar fi trebuit fie să mergem cu farurile aprinse, avertizând astfel orice forţe ostile de apropierea noastră, fie să riscăm să ne împotmolim într-una din gropile pline cu noroi, care ar fi putut înghiţi un vehicul întreg, în sezonul ploios. Cele şapte ore pe care le-am fi economisit teoretic – teoretic pentru că probabil că urma să înaintăm mult mai repede ziua – nu meritau riscul de a strica

vehiculul sau de a intra într-o ambuscadă. De asemenea, cu toţii am fi „funcţionat” mai bine după câteva ore de somn.

Mi-am împărtăşit gândurile celorlalţi şi cu toţii s-au relaxat şi au început să caşte. Părintele Laurent se duse să caute nişte hamace pe care le păstra pentru oaspeţii neaşteptaţi, iar eu m-am dus să-i spun lui Paul că îl aştepta unul pe verandă, când termina. El şi cu Gérard mâncau încă, băiatul cu mai multă plăcere decât bărbatul.

— Încă o oră, cred, spuse Paul şi Gérard aprobă din cap, în semn de aprobare.

Când m-am întors în casă, Sheff şi Gonzo întindeau ultimul dintre cele cinci hamacuri şi, după câteva minute de conversaţie sporadică cu părintele Laurent, care părea total dezinteresat de ştirile din lumea exterioară, acesta ne ură noapte bună şi dispăru în casă. Câteva minute mai târziu, din casă se auzi vocea tânguitoare a unei cântăreţe. Aveam impresia că era Edith Piaf, dar asta poate pentru că era singura cântăreaţă franceză de care auzisem, în afară de Charles Aznavour. Aşteptam încă *Je ne regrette rien*, când am adormit pentru prima dată.

Puţin mai târziu am fost trezit de zgomotul unui motor pornit, şi am alunecat din nou în somn, cu un zâmbet pe faţă. Cel puţin a doua zi urma să avem un vehicul în stare de funcţionare.

Capitolul 4

Ceasul biologic al cocoşeilor misiunii era evident puţin dereglat, căci era încă întuneric beznă când ne treziră, a doua zi dimineaţă. Totuşi, era aproape cinci şi jumătate şi, stând întins în hamac, auzeam sunete de activitate venind atât din interiorul casei misiunii, cât şi din luminişul din afara zidurilor complexului.

Puteam servi micul dejun pe drum, dar un ceai rapid părea o opţiune bună, în timp ce încercam să scăpăm de nevoile de dimineaţă. Paul scosese camioneta din garaj şi tocmai turnam ceaiul, când Nyembo apăru şi el.

— Vin cu voi, spuse el.

Am ezitat, parţial pentru că părintele Laurent tocmai ieşise pe uşă. De data aceasta purta costumul profesiei lui şi nu părea prea fericit.

— Cunosc drumurile de aici la râu, spuse Nyembo. Şi vreau să o ajut pe doctoriţa Rachel.

M-am uitat la preot, aşteptându-mă să se opună, dar el nu o făcu.

— Nyembo poate aduce camioneta înapoi, spuse el, afirmaţie ce la început putea lăsa o impresie neplăcută.

Însă nu trebuia decât să priveşti în jur ca să-ţi dai seama că un vehicul ca cel din faţa noastră reprezenta o avere uriaşă.

— Îţi suntem recunoscători pentru ajutor, i-am spus lui Nyembo şi am primit drept răspuns unul dintre cele mai bune zâmbete ştirbe ale lui. Şi dumneavoastră la fel, m-am adresat părintelui Laurent, întinzându-i mâna.

Cerul se lumina rapid. Ne-am încărcat echipamentul în maşină şi apoi ne-am urcat şi noi – Paul, Nyembo şi cu mine în cabină, ceilalţi trei în partea din spate, neacoperită. Preotul deschise porţile şi rămase acolo, privind neliniştit cum Paul scotea cu grijă Dodge-ul prin spaţiul îngust. În luminişul de afară era mai multă activitate decât mă aşteptasem. Se formase deja un şir lung de femei cu găleţi, lângă o cişmea, şi o mulţime de oameni stăteau în jurul unor focuri recent aprinse, lângă o clădire lungă, dreptunghiulară, cu acoperiş de iarbă împletită. Am presupus că era şcoala, şi Nyembo îmi confirmă asta.

— Ruandezii dorm acolo noaptea, iar ziua se ţin ore, explică el.

— Noroc, ne strigă în urmă părintele Laurent şi câţiva copii mici preluară refrenul, în timp ce treceam pe lângă ei pe drumul noroios, care tăia în două luminişul.

Ceaţa se ridica deja din iarbă şi simţeam cum sudoarea mi se aduna pe piele. Paul îndreptă camioneta prin tunelul dintre copaci şi porni spre drumul puţin mai mare ce mergea de la Mangombe la Punia.

Mergea încet, sperând să minimizeze şansa ca roţile să alunece pe una din numeroasele pete de noroi sclipitor, trimiţându-ne într-unul din copacii care se arcuiau peste cărare.

Construcţia drumului crease o gaură în bolta de deasupra, încurajând un atac al vegetaţiei secundare pe ambele margini, care ameninţa să năpădească drumul şi să blocheze vederea spre jungla din spate. Nişte eventuali inamici care ar fi pregătit o ambuscadă nu şi-ar fi putut dori un mediu mai bun, şi tot ce speram era ca trupele din vecinătate să aibă lucruri mai bune de făcut decât să stea să aştepte trecerea unei camionete plină cu oameni din SAS.

Am ajuns la drumul principal – un râu de noroi puţin mai lat – şi am cotit spre vest. Prima noastră oprire urma să fie Kima. Knox-Brown mă convinsese să aprob o cercetare de zece minute la lumina zilei, în căutarea dischetelor de computer pe care nu reuşise să le găsească pe întuneric. Am ajuns la clinică după aproximativ un sfert de oră şi Paul opri Dodge-ul chiar la marginea junglei, în timp ce noi încercam să sesizăm orice eventuală mişcare. Nu se vedea nimic – locul părea la fel de lipsit de viaţă ca în seara precedentă.

Paul conduse mai înainte şi, în timp ce el şi Gonzo rămaseră de pază la maşină, ceilalţi am scotocit repede prin toate ascunzătorile imaginabile din cele trei clădiri principale. Dar nu am găsit nici una dintre dischetele dispărute, dacă existaseră cu adevărat. Din nou afară, întinderea de iarbă de dincolo de drum strălucea blând în soarele dimineţii, conferind întregii scene un aer ireal. Am hotărât să-l chem pe Pressman la radio, acum, când aveam ocazia. Era cam devreme pentru un diplomat, dar mi-era teamă că starea drumului putea să nu mai permită o convorbire particulară, mai târziu.

Părea cam iritat din cauza lipsei de somn, dar informaţia pe care o cerusem sosise, evident, în timpul nopţii, şi Pressman îmi citi raportul. Numele comandantului sârb era Stojan Mejanic. În decembrie fusese angajat de familia Mobutu, împreună cu cincisprezece dintre compatrioţii lui, ca să apere oraşul Shabunda, în estul Zairului, împotriva rebelilor. Îşi spunea colonel, dar nu exista nici o atestare a existenţei cuiva cu acest nume şi grad în armata fostei Iugoslavii. Existau totuşi rapoarte despre un comandant al miliţiei sârbe din regiunea Krajina, din Croaţia, care avea acest nume şi îşi arogase gradul respectiv. Acest om dispăruse din ochii publicului anul trecut, la scurt timp după ce se

anunţase că Tribunalul de Crime de Război al ONU avea să înceapă investigarea crimelor în masă care avuseseră loc în acea zonă în 1994. Dacă cei doi oameni erau unul şi acelaşi – şi se părea că aşa era – probabil că era însoţit de fiul lui, Dragan, pe care investigatorii ONU vroiau să-l interogheze, de asemenea.

Veştile următoare erau şi mai rele. În Shabunda, autointitulatul colonel se instaurase ca un fel de Kurtz local – faimosul personaj din *Inima întunericului* şi *Apocalipsul acum*. Mejanic condamnase peste treizeci de oameni la moarte pentru că umblau fără documente, împuşcase personal doi preoţi pe care-i etichetase în mod greşit drept impostori, şi ucisese cinci băieţi adolescenţi care-l enervaseră într-o piaţă. Se ştia că torturase personal mai mulţi prizonieri – metoda lui favorită era ataşarea la organele genitale a două fire trase de la un dinam de maşină – şi existau rapoarte că tăiase cu baioneta gâturile a douăzeci de prizonieri, care erau încă declaraţi oficial drept dispăruţi.

— Este descris drept „un individ foarte dereglat”, încheie Pressman, ceea ce era evident o afirmaţie moderată.

Abia aşteptam să-l prind din urmă.

L-am informat pe omul de la ambasadă ce făcusem în ultimele douăsprezece ore şi ce speram să realizăm în următoarele douăsprezece. „Noroc”-ul urat de el, ca şi al părintelui Laurent, nu mă prea umplu de optimism.

Totuşi, conform hărţii, râul Congo era la numai o sută şaptezeci de kilometri depărtare, ceea ce însemna că aveam nevoie de o medie de cincisprezece kilometri pe oră ca să ajungem la râu până la apus. Mi-am spus că nu era un proiect prea ambiţios, asta cel puţin în primele cincisprezece minute ale drumului nostru.

Atâta dură până am ajuns la prima zonă cu noroi mai serios. Drumul fusese problematic încă de la început, dar cu fiecare kilometru parcurs cu greu devenea şi mai dificil, pe măsură ce bălţile de noroi roşu-maroniu erau înlocuite de băi de nămol cu o adâncime tot mai mare. În cele din urmă am ajuns la una care avea cincisprezece metri lungime, ocupând drumul de la o margine a junglei la cealaltă, şi suficient de adâncă ca să acopere osiile camionetei. A fost nevoie ca şase dintre noi să împingem

maşina timp de jumătate de oră de la un capăt al ei la celălalt, perioadă după care eram cu toţii plini de mâl, din cap până în picioare. Jumătate de kilometru mai departe am întâlnit o baltă similară, prima dintr-o serie de patru, fiecare dintre ele părând mai adâncă şi mai lipicioasă decât cea dinainte. Soarele ne ardea în cap, iar sudoarea curgea pe noi în şuvoaie, amestecându-se cu nămolul sângeriu. În copacii care se aplecau deasupra drumului, maimuţele se adunau ca să urineze şi chiar şi zâmbetul sclipitor al lui Nyembo era ameninţat să dispară.

Şi apoi norocul nostru se schimbă. Am parcurs un kilometru fără nici o oprire, şi apoi încă unul. Am ajuns la primul sat de când părăsisem Kima, câteva colibe adunate într-un luminiş tăiat în junglă. Copii dezbrăcaţi începură să alerge după camion, cu mâinile întinse după orice aveam de dat, în timp ce femeile stăteau cocoţate pe cauciucuri vechi, în jurul unor focuri, privindu-ne cu indiferenţă. În faţa unei biserici făcute din pământ şi lemn, fusese atârnat un capac de roată, ca să fie folosit drept gong.

Apoi drumul intră din nou în penumbra arborilor uriaşi. Mi-am spus că parcursesem vreo zece kilometri în patru ore, ceea ce nu prea corespundea orarului pe care-l aveam în minte. Totuşi, bălţile de nămol nu erau recente, şi, după spusele lui Nyembo, sârbii aveau cinci vehicule de trecut peste fiecare dintre ele. Nu aveau cum să se îndepărteze de noi, cel puţin nu încă.

Oricum, nu aveam idee ce urma să facem dacă-i ajungeam din urmă. În timp ce jungla trecea pe lângă noi, uneori scăldată în strălucire şi cu flori viu colorate, alteori de un verde pal, luminiscent, datorită razelor subţiri ale soarelui filtrat de boltă, m-am trezit minunându-mă de nebunia colectivă – nu vroiam să mi-o asum pe toată – care trimisese patru oameni din SAS să alerge după douăzeci şi cinci de psihopaţi de diverse naţionalităţi, conduşi de un sârb nebun. Trebuia să fim ori foarte pricepuţi, ori foarte norocoşi, şi nu-mi plăcea prea mult ideea că depindea de şansă dacă Louise urma să aibă în continuare un cuplu întreg de părinţi.

Aceste gânduri fură întrerupte de o nouă baltă cu nămol, de data aceasta de treizeci de metri lungime, care ne deprimă serios pe toţi. A fost nevoie de aproape o oră ca să trecem de ea, dar această cea mai noroioasă oră se dovedi a fi cea de dinaintea

ivirii zorilor, metaforic vorbind, pentru că ultimii douăzeci de kilometri până la Punia, deşi în continuare dificili, nu ne mai obligară la noi băi în chestia aceea.

Pe măsură ce ne apropiam de oraş, terenul curăţat pentru agricultură pe ambele părţi ale drumului deveni mai întâi o fâşie continuă, apoi se lărgi, oferindu-ne un orizont de aproape cincizeci de metri, pentru prima dată în acea zi. La periferia oraşului, traversarăm un râu pe un pod lung şi îngust, atrăgând privirile câtorva femei care spălau în apa de culoarea Coca Colei, după care înaintarăm pe o pantă uşoară, în curbă, printre câteva gropi de nămol înşirate. După alte câteva sute de metri, drumul se lărgi brusc, şi o biserică mare, din cărămidă, apăru în depărtare. Pe centrul străzii se vedea acum un şir de palmieri, şi pe ambele părţi erau clădiri din stuc alb, cu verande largi. Probabil că pe vremuri găzduiseră colonişti băutori de gin, dar acum păreau în ruină, cu vopseaua cojindu-se de pe lemnărie şi cu crăpături adânci în pereţi şi stâlpi.

Nu se vedea multă lume în jur. Doi oameni ne priveau de pe o saltea pe care erau întinşi, alţi doi stăteau cu spatele sprijinit de perete şi beau bere. Singurul garaj pe care-l văzurăm era închis, iar cele câteva magazine ar fi putut şi ele să fie la fel – rafturile vizibile pe sub copertine erau aproape goale. Între două case am observat un Studebaker vechi care fusese lăsat fără roţi. Şasiurile se odihneau pe blocuri de lemn, iar pe scaunul din faţă un băieţel strângea volanul cu o concentrare grozavă. Tocmai ajunsesem la concluzia că el era singura sursă de energie din oraş, când am observat barajul rutier din faţă.

Într-un loc care probabil că reprezenta o intersecţie din centrul oraşului, două vehicule fuseseră parcate cap la cap în maniera clasică. Unul era un jeep, celălalt o camionetă de producţie ceva mai recentă decât a noastră. În timp ce ne îndreptam încet spre ei, am numărat unsprezece oameni în cele două maşini şi în jurul lor, majoritatea înarmaţi cu carabine Kalaşnikov. Am bătut de trei ori în geamul din spate al cabinei ca să-i alertez pe cei din spate şi l-am întrebat pe Nyembo dacă putea să-i identifice pe oamenii din faţă.

— Cred că sunt trupe guvernamentale, spuse el nesigur.

Unul dintre bărbaţi se îndrepta spre noi, cu palma ridicată.

— Opreşte aici, i-am spus lui Paul, care se execută imediat.

Eram la vreo douăzeci de metri de om, care stătea acum nemişcat şi se uita neliniştit în direcţia noastră, încercând să-şi dea seama cine eram şi dacă reprezentam vreo ameninţare.

— Doar noi doi, i-am sugerat lui Nyembo, aşteptându-mă parţial să refuze.

— OK, zise el, cu un chicotit nervos.

— Dacă începe balamucul, i-am spus lui Paul, spaţiul acela din stânga pare penetrabil. Ne putem întâlni mai jos pe drum, la marginea oraşului.

El aprobă din cap, arătând la fel de nervos cât mă simţeam eu.

Dacă începea balamucul, eu şi Nyembo urma să avem nevoie de nişte pantofi buni la alergat, asta presupunând că nu eram doborâţi la primul schimb de focuri.

Am coborât încet din cabină, lăsându-mi MP5-ul pe scaun şi având grijă să-mi ţin la vedere amândouă mâinile mele. Nyembo sări sprinten lângă mine şi ne-am îndreptat încet spre omul care stătea în mijlocul drumului. Nu purta nici un grad, dar pe faţa lui se citea inteligenţă şi am bănuit că el era ofiţerul aflat la comandă. În mâini ţinea neglijent un AK47, a cărui ţeavă era îndreptată aproximativ în direcţia noastră, fără a ne ţinti totuşi direct între ochi.

Cineva din capul meu îmi spunea că nu-i fusese niciodată mai frică decât acum, dar i-am spus în gând să tacă din gură.

— Bună ziua, am spus clar în franceză şi am zâmbit larg.

Ofiţerul nu fu impresionat.

— Cine sunteţi? întrebă el scurt. Şi de unde veniţi?

— De la Kima, am răspuns eu instinctiv. Suntem cu colonelul Mejanic.

Expresia de pe faţa lui era surprinsă, dar am distins şi altceva – ceva ce semăna a frică. Am forţat nota pe ceea ce speram că era un avantaj.

— Am rămas în urmă ca să ne ocupăm de câţiva dintre prizonieri, şi apoi am avut nişte probleme pe drum, am explicat eu. Câte ore au în faţa noastră?

Omul se uită la ceas, care de la distanţă semăna cu unul dintre ceasurile *Star Wars* pe care un lanţ american de

restaurante fast-food le distribuise în Anglia, la Crăciunul precedent.

— Vreo douăsprezece ore, spuse el. Au trecut pe la două dimineaţa.

— Se îndreptau spre Poma, da?

El ridică din umeri, dar unul dintre oamenii din spatele lui spuse ceva care-i făcu pe ceilalţi să râdă şi am început să mă relaxez.

— Voi mergeţi spre est, nu? am întrebat, destul de sigur că grupul acela nu ar fi mers pe acelaşi drum cu nişte prieteni ai lui Mejanic nici dacă vieţile lor ar fi depins de asta, ceea ce probabil chiar se putea întâmpla.

— Poate la noapte, spuse omul cu prudenţă, după care se întoarse ca să dea un ordin oamenilor din spate.

Unul dintre ei se urcă în cabina jeep-ului, porni motorul şi îl trase cu spatele din drumul nostru. I-am făcut semn lui Paul să înainteze cu camionul şi am încercat să nu las să se vadă uşurarea pe care o simţeam. Nyembo se urcă la bord şi eu l-am urmat imediat.

— Noroc, i-am spus ofiţerului, în timp ce treceam pe lângă ei, şi eram sincer spunând asta.

Am cotit pe drumul principal care trecea pe lângă biserică şi odată ieşiţi din zona în care puteam fi auziţi şi din raza de tragere a carabinelor, am început să urlăm ca nişte sălbatici nebuni.

Drumul spre Yumbi mergea în lungul unui râu pe câţiva kilometri, dar apoi se afundă din nou în junglă, deşi cu mai multă încredere decât cărarea noastră originală din Kima. Era o cărare mai largă, probabil un drum principal în termeni zairezi, şi în circumstanţe normale aş fi fost convins că vom ajunge la curba dinaintea lui Yumbi în cel mult o jumătate de oră. Dar lipsa totală de trafic din ambele direcţii nu părea normală, şi nici una dintre cele două explicaţii evidente – alte baraje rutiere sau din nou nămol – nu era prea atrăgătoare.

Totuşi, kilometrii treceau şi tocmai începusem să-mi pun speranţele într-un baraj dincolo de locul în care trebuia să cotim ca fiind motivul pentru acel drum gol, când ne trezirăm mergând din nou în paralel cu râul. Diferenţa o reprezentau, de data

aceasta, oamenii care făcuseră tabără lângă el. Erau sute, poate chiar mii, stând jos sau lungiţi pe pământ, între râu şi drum.

— Sunt *hutu* ruandezi, explică Nyembo. O parte dintre tinerii lor luptă alături de trupele guvernului împotriva rebelilor, care cei mai mulţi sunt *tutsi*, aşa că se tem că rebelii îi vor pedepsi pe toţi. De aceea se află aici.

— Dar unde au de gând să se ducă? întrebă Paul.

— Nici ei nu ştiu, spuse Nyembo, ridicând din umeri. Cât mai departe de rebeli. Asta e tot.

Am trecut pe lângă ei, în timp ce cerul se întuneca deasupra noastră. După câteva secunde începu să plouă, la început în picături, apoi formând un zid de apă ce părea suficient de solid ca să faci surf pe el. Refugiaţii dispărură de la vedere, odată cu drumul din faţă, iar Paul fu forţat să reducă viteza aproape la aceea a mersului pe jos.

Asta dură vreo douăzeci de minute, timp în care n-am reuşit să parcurgem mai mult de doi kilometri. Ploaia se mai calmă, deşi chiar şi acum, la un sfert din forţa ei anterioară, putea fi numită puternică, după standardele englezeşti. Marginile drumului erau acum goale, ca şi cum refugiaţii ar fi fost măturaţi de torent, şi, după evaluările mele, eram la vreo cinci kilometri de Yumbi.

Conform hărţii noastre, oraşul era pe cealaltă parte a râului Lowa, care părea un râu destul de mare pentru un simplu afluent, chiar şi al măreţului Congo. Curba spre Poma era pe această parte, chiar înainte de podul care ducea în oraş, pe drumul pe care ne aflam noi. I-am cerut lui Nyembo să-mi descrie topografia, dar în afară de faptul că jungla cobora chiar până la marginea râului, el nu reuşi să adauge prea multe la ceea ce arăta harta. Curba era o simplă cotitură, poate la treizeci de metri de capătul podului.

Ajunsesem la concluzia neplăcută că era necesară o CTR [1], cercetare de aproape a ţintei, când o pereche de faruri apăru brusc în întunericul din faţă. Pentru prima dată aveam companie motorizată, după aproape şaptezeci de kilometri. Era un vehicul mai mic decât al nostru, ceea ce nu era rău, iar după scurt timp deveni clar că şoferul avea intenţia să treacă pe lângă noi, nu să ne blocheze drumul, ceea ce era şi mai bine.

---

[1] *CTR = Close-Target Recce* = cercetare de aproape a ţintei.

— Blochează drumul, i-am spus lui Paul, care plasă imediat camionul într-un unghi care nu putea fi interpretat greşit.

Am coborât, de data asta luând MP5-ul cu mine, şi l-am strigat pe Sheff să mi se alăture. După ce sări şi el din partea din spate, am înaintat amândoi, pleoscăind pe drumul acoperit de apă, de o parte şi de alta a maşinii. O faţă europeană plină de mânie mă privi pe geamul lateral, dar vocea care se auzi era destul de amabilă. Era evident că acest om era de suficient de mult timp în Africa ca să ştie că nu e bine să-ţi pierzi firea în faţa unor oameni înarmaţi, indiferent de culoarea lor.

— Cum pot să vă ajut? întrebă el, plimbându-şi privirea de la mine la Sheff şi înapoi.

— Veniţi de la Yumbi? l-am întrebat.

— Da. Conduc o misiune acolo.

Un alt preot – zona era plină de ei.

— Există blocaje rutiere de aici până în oraş?

El ezită, ca şi cum se întreba dacă să-mi spună sau nu adevărul.

— Este unul, la acest capăt al podului, zise, în cele din urmă. Dar nu cred că lasă pe cineva să treacă.

— Pe dumneavoastră v-au lăsat.

— Eu îi vizitez pe refugiaţii ruandezi. Există o tabără pe drum, pe care aţi văzut-o, probabil. Ei vor ca lumea să creadă că se comportă aşa cum trebuie, adăugă preotul cinic.

— Câţi oameni apără barajul rutier? l-am întrebat.

— Nu i-am numărat.

Îi înţelegeam punctul de vedere – nu ne cunoştea, aşa că de ce să treacă de vreuna dintre părţi?

— OK, am spus. Mulţumesc.

Îmi zâmbi ironic şi i-am făcut semn lui Paul să-l lase să treacă. Maşina lui dispărea deja pe drum, ridicând în aer mici gheizere noroioase, când eu şi Sheff urcarăm din nou în Dodge.

— Poţi să ne spui când ne-am apropiat de pod? l-am întrebat pe Nyembo.

— Cred că da, spuse el, pe un ton care nu mă convinse prea mult.

— Ia-o încet, i-am zis lui Paul şi următoarele zece minute am înaintat prin ploaia uşoară.

Nyembo stătea aplecat în faţă, cu nasul aproape lipit de parbriz, încercând să distingă ceva dintre porţiunile aproape identice ale drumului prin junglă. Tocmai ne apropiasem de o curbă ceva mai strânsă a drumului, când strigă brusc:

— Stop!

Paul ascultă.

— După curbă, drumul începe să coboare la vale, spuse Nyembo. Nu abrupt, dar constant, până la râu. E vorba de vreo jumătate de kilometru, poate puţin mai mult.

— Hai să ţinem o şedinţă, i-am spus lui Paul şi am coborât amândoi.

Ceilalţi trei, care petrecuseră cea mai mare parte a ultimei ore sprijinind o prelată cu capetele, coborâră mohorâţi lângă noi. Le-am explicat situaţia şi cele două opţiuni imediate pe care le aveam: CTR sau un CLB – „Atacul Infanteriei Uşoare”.

— Am fi avut noroc, zise Sheff, dacă ploua la fel ca acum jumătate de oră…

— S-a mai potolit, observă Paul.

— Cred că am putea încerca cu viclenia, la început, zise Gonzo. Putem oricând să atacăm în forţă, ca ultimă soluţie.

Avea dreptate bineînţeles, şi m-am forţat singur să accept ora de cercetare pe care o astfel de prudenţă urma să ne facă să o pierdem.

— Ce-ar fi ca Nyembo să încerce să treacă singur cu maşina, şi să ne ia pe ceilalţi de pe drum, mai departe? întrebă Paul.

Părea o idee rezonabilă, dar expresia de pe faţa lui Nyembo nu era prea încurajatoare, şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai puţin îmi plăcea.

— El va fi sigur oprit, am spus. Ceea ce înseamnă că va avea nevoie de un motiv serios ca să se afle aici. Probabil că oricum îi vor confisca maşina, iar dacă le va trezi suspiciuni, îl vor şi împuşca.

— Iar apoi ar trebui să mergem pe jos restul drumului, murmură Sheff, zâmbindu-i lui Nyembo.

— Ai o inimă de aur, îi spuse Gonzo.

Eu derulam în cap diverse scenarii posibile.

— OK, am spus. Paul, ia M72-ul şi vino cu mine. Vom arunca o privire rapidă la ce se întâmplă lângă pod. Voi trei staţi aici. Dacă

prin vreun miracol băieţii de la baraj au plecat acasă, vă chem prin radio. Dacă apare cineva din spate şi trebuie să riscaţi un CLB, ne întâlnim la jumătate de kilometru după baraj, pe drumul Poma. Altfel, discutăm după ce vedem cine e acolo. Clar?

— Ca drumul pe care stăm acum, murmură Sheff, mişcându-şi piciorul ca să scoată un clipocit.

Paul şi cu mine ne-am aplecat, am luat nişte nămol şi ne-am mânjit cu el pe mâini, gât şi faţă, după care am pornit spre curba din apropiere. Aşa cum spusese Nyembo, cobora spre baza dealului şi după câteva minute de mers pe marginea drumului, am auzit sunetul îndepărtat al unei ape curgătoare, acoperind picuratul din junglă. Praguri, mi-am spus, sau chiar cascade.

Tăierea drumului permisese pătrunderea soarelui, încurajând creşterea vegetaţiei secundare pe ambele margini ale drumului. Când reuşirăm să forţăm trecerea prin acea încâlceală şi să ieşim în terenul deschis de dincolo de ea, eram la fel de uzi ca cei care nu avuseseră norocul să stea în cabină. Eram înconjuraţi de întunericul obişnuit, care era şi mai de nepătruns decât de obicei, din cauza cerului acoperit de afară.

— Fii atent la şerpi, am spus, ferindu-mă de o liană de mărimea unui piton sănătos.

Când eram mic, îmi plăcea Casa Reptilelor de la Grădina Zoologică din Londra, dar atunci nu realizam cât de mult se baza acea „plăcere” pe geamurile existente între mine şi ei.

Am coborât dealul timp de aproape zece minute, păstrând lumina palidă a drumului la aproximativ o sută de metri în stânga noastră, până când înaintarea ne fu încetinită de un desiş de vegetaţie de pe solul junglei. Acum se vedeau găuri în boltă, ceea ce micşora întunericul, iar zgomotul apei rapid curgătoare părea mai apropiat. Era evident că ne apropiasem de marginea junglei.

Brusc, printr-o gaură din frunziş, zărirăm râul şi oraşul de pe celălalt mal. Am înaintat mai încet, pe ceea ce ar fi putut fi chiar o cărare, căutând un punct de observaţie din care să vedem intersecţia încă invizibilă a drumului de la acest capăt al râului, şi am găsit unul aproape imediat. Exact deasupra locului unde panta devenea brusc mai abruptă, plonjând spre drumul ce mergea paralel cu râul, căzuse un copac înalt, creând o gaură prin care pătrundea soarele. Printr-o gaură în desişul de vegetaţie nou

crescută care înconjura trunchiul căzut la pământ, am reuşit să zărim poziţia rebelă de la joncţiunea de dedesubt.

Un camion fusese tras pe drum, exact vizavi de curba spre Poma, şi trei oameni în uniformă stăteau în partea din spate, fumând şi bând bere, cu picioarele atârnându-le peste marginea din spate a platformei. Alţi doi bărbaţi stăteau cu faţa spre ei, discutând şi savurând aceleaşi vicii. Aceştia doi aveau carabine AK47 atârnate pe umeri şi am presupus că armele celorlalţi trei erau pe podeaua camionului, în spatele lor. Nu exista nici o poartă, nici o baracă – dintre toate barajele rutiere, acesta părea mai rudimentar ca majoritatea – şi nu părea să existe vreun motiv ca oamenii care stăteau în camion să-şi abandoneze locurile, acum când ploaia se oprise.

Decât dacă un camion plin de soldaţi europeni apărea brusc din junglă, bineînţeles.

Mi-am îndreptat atenţia spre ce era dincolo de ei. Lowa avea în acel punct cam trei sute de metri lăţime şi o violenţă deosebită. Stâncile umpleau albia neregulată, canalizând apa rapidă în vârtejuri albe care i-ar fi făcut pe membrii Trupei noastre de Ambarcaţiuni de acasă să se ude singuri de incitare. Un nor de stropi de apă plutea deasupra întregului râu, din când în când ascunzând parţial podul lung de bârne care fusese construit peste apele învolburate de vreo administraţie colonială din trecutul îndepărtat.

Tocmai îmi îndreptam ochii spre oraşul de dincolo de râu, când din direcţia aceea răsunară focuri de armă. Două împuşcături izolate, o rafală lungă, o rafală scurtă şi apoi tăcere. Oamenii care stăteau lângă camion făcură câţiva paşi în stânga ca să se uite în spate, în lungul podului, dar era clar că nu vedeau mai mult decât noi, căci se priviră unul pe celălalt, ridicară din umeri cu indiferenţă şi apoi repetară gestul spre ceilalţi trei tovarăşi ai lor care stăteau jos. Era clar că împuşcăturile nu-i îngrijorau, ceea ce probabil însemna că erau trase de camarazii lor rebeli, fie ca celebrare a victoriei, fie ca represiune împotriva celor recent învinşi.

Mi-am luat ochii de la grup, temându-mă ca al şaselea simţ al vreunuia dintre ei să nu-i avertizeze de prezenţa noastră, înainte să hotărâm noi să o facem cunoscută. Ceea ce trebuia să facem,

mai devreme sau mai târziu – asta dacă vroiam să ajungem cu maşina la Poma. Era evident că nu exista nici un mod de a trece cu Dodge-ul neobservaţi pe lângă camion, şi nu-mi venea în minte nici o diversiune inteligentă care să facă grupul de jos să se retragă dincolo de pod. M-am gândit iar să abandonăm Dodge-ul şi să mergem pe jos, şi am respins din nou ideea. Dacă reuşeam să salvăm personalul clinicii din mâinile sârbilor, probabil că urma să avem nevoie de viteză, ca să scăpăm de ei.

Concluzia era regretabilă, dar de neevitat. Dacă nu puteam să trecem pe lângă oamenii de mai jos, trebuia să trecem printre ei. Nu mă îndoiam prea tare că puteam face asta – nu păreau genul de soldaţi cu multă experienţă în luptă – dar totuşi regretam această necesitate. Eram într-o ţară străină şi urma probabil să ucidem nişte oameni care avuseseră doar ghinionul de a se aşeza între noi şi o altă bandă de europeni puternic înarmaţi. Mai mult, era vorba de nişte oameni care ridicaseră armele împotriva ticălosului de Mobutu, un argument în favoarea lor.

Dar, aşa cum am spus, se părea că nu aveam de ales. Am discutat cu Paul în şoaptă situaţia tactică şi apoi am luat legătura cu ceilalţi prin radio. Spre surpriza mea, Knox-Brown acceptă să conducă Dodge-ul, lăsându-i pe Gonzo şi Sheff să asigure acoperire din spate. Nyembo, având de ales între a se culca pe podea sau a fi lăsat în spate – în definitiv, nu era lupta lui, iar participarea lui la un atac împotriva trupelor rebele se putea dovedi o acţiune neinspirată pentru viitorul lui pe termen lung – hotărî să rămână ascuns în camion. Spuse că nu-i plăcea ideea de a se întoarce pe jos până în Punia, dar cred că de data asta se molipsise de la noi de simţul umorului.

Am repetat încă o dată secvenţa imediată de acţiuni, ca să fiu sigur că vorbeam cu toţii aceeaşi limbă.

Era în regulă.

— Ne vedem peste câteva minute, spuse Gonzo, ca şi cum urma să treacă să ne ia la un pahar de băutură.

— Exact, am spus, dar în clipa aceea Paul mă bătu pe braţ şi făcu semn cu capul în direcţia oraşului.

Pe partea cealaltă a drumului apăruse un camion, care acum cotea pe pod, urmat de două jeepuri.

— Rămâneţi pe loc, i-am spus lui Gonzo. Lucrurile tocmai s-au

schimbat în rău.

Oricum ai fi privit situaţia, nu puteai spune decât că se înrăutăţise. Dacă acest miniconvoi cotea pe drumul spre Poma, se plasa între noi şi sârbi. Dacă se îndrepta spre Punia, avea să dea peste jeep-ul nostru. Iar dacă pur şi simplu aducea întăriri la barajul rutier de sub noi, şansele de a trece de acesta scădeau considerabil. A doua posibilitate era cea mai îngrijorătoare şi încă încercam să mă hotărăsc dacă să-i ordon lui Gonzo să se retragă pe drum, spre Punia, sau să iasă de pe el, în junglă, când camionul care se apropia se opri, din fericire, în mijlocul podului.

Din fericire pentru noi, dar nu şi pentru ocupanţii lui. Împreună cu Paul am văzut cum aproape douăzeci de oameni erau coborâţi din camion, unde fuseseră înghesuiţi ca sardelele sub ochii atenţi ai soldaţilor înarmaţi. Mâinile captivilor erau legate la spate, iar când primul om fu împins spre parapet, am văzut că şi gleznele lor erau legate.

Omul se zbătu puţin, zvârcolindu-se în strânsoarea paznicilor lui, care îl ridicară şi îl trecură peste balustradă, după care se prăbuşi ca un bolovan în canalul învolburat de dedesubt. Ieşi la suprafaţă o dată sau de două ori pe următorii cincizeci de metri, cămaşa lui roşie apărând fulgerător din apa albă, dar apoi dispăru.

Următorul om era deja împins spre acel loc, dar el nu ateriză în canal. Se zbătuse mai mult decât primul şi în sforţarea de a-l trece peste balustradă, paznicii greşiseră locul, lăsându-l să cadă pe un grup de stânci de dedesubt, unde rămase nemişcat câteva minute, până când un curent mai puternic îl duse la vale. Până să se întâmple asta, alţi trei oameni fuseseră aruncaţi de pe pod.

Eu şi Paul priveam toate acestea, şi expresia şocată de pe faţa lui frumoasă reflecta ceea ce se petrecea şi în spatele expresiei mele împietrite. Aceşti oameni erau vinovaţi probabil de crime odioase împotriva umanităţii – poate că violaseră şi uciseseră prin întreaga ţară, în numele lui Mobutu – dar semănau mai mult a nişte prizonieri de care nimeni nu vroia să se obosească să aibă grijă. Astfel de crime au loc tot timpul în războaiele din Lumea a Treia. La naiba, dacă ar fi să-i crezi pe reporteri, chiar şi conaţionalii mei au scăpat astfel de câţiva prizonieri argentinieni incomozi în Falklands – dar asta nu făcea să ne vină mai uşor să

privim totul. Mă simţeam cuprins de un sentiment de neputinţă, iar dorinţa de a întrerupe execuţiile cu o rafală trasă peste capetele ticăloşilor era surprinzător de greu de înfrânat.

Pe drumul de dedesubt, celor cinci oameni pe care-i văzusem mai devreme li se alăturase o altă pereche din cabină, şi toţi şapte priveau absorbiţi acţiunea care se desfăşura pe pod. Unul se întoarse să-i spună ceva omului de lângă el, care izbucni în râs, şi în acel moment am simţit cum dispăreau orice scrupule faţă de lichidarea lui, împreună cu tovarăşii săi.

Dar era oare momentul potrivit? Dacă atacam acum barajul rutier, trebuia să luptăm şi cu oamenii de pe pod, dar dacă aşteptam până când aceştia lichidau toţi prizonierii, existau şanse destul de mari ca ei să se întoarcă de unde veniseră. Pe de altă parte, puteau să mai vină şi alţii, făcând ca situaţia noastră să fie şi mai dificilă. Mi-am spus că această posibilitate justifica acţiunea imediată, dar în adâncul sufletului ştiam că singurul motiv pentru care vroiam să declanşez atacul era acela că nu-mi plăcea ideea de a privi alţi cincisprezece oameni fiind ucişi cu indiferenţă.

Probabil că am avut noroc că nu am mai avut răgaz să iau acea decizie, dar în momentul acela nu mi se părea aşa. Zgomotul râului acoperise apropierea localnicilor civili pe cărarea din spatele nostru, pentru că primul lucru pe care l-am auzit a fost un strigăt într-o limbă străină, iar al doilea ceva fugind prin frunziş. Am îndreptat MP5-ul în direcţia respectivă, am zărit un cap apărând şi abia am reuşit să-mi opresc degetul să apese trăgaciul, când am realizat că era capul unui copil.

Strigătul continuă, totuşi, şi era clar că se comunica ceva, căci trei dintre cei şapte oameni de jos începură acum să tragă rafale de automat în direcţia pantei, în faţa lor, în timp ce ceilalţi patru îşi înhăţau puştile, ca să le urmeze exemplul. La o sută cincizeci de metri sub ei, în mijlocul podului, soldaţii se opriseră în mijlocul execuţiilor, ţinându-şi următoarea victimă, în timp ce toţi ochii se întorseseră spre malul sudic al râului.

Gonzo întreba prin radio ce naiba se întâmpla.

— A început tămbălăul, i-am spus. Porniţi!

— Venim, zise el voios.

Am calculat că aveau nevoie cam de un minut ca să ajungă. Focul de dedesubt sfâşia frunzişul pe un front de cincizeci de

metri şi nu avea rost să ne trădăm poziţia ripostând, înainte de apropierea camionului nostru. Pe drumul de jos apăruseră acum doi copii şi pentru câteva momente îngrozitoare ei ezitară, oscilând evident între oraşul spre care se îndreptau şi posibilitatea de a fi ucişi, înainte să cotească pe drumul spre Poma.

— Văd râul, spuse Gonzo în urechea mea. Pot vedea camionul, adăugă el câteva secunde mai târziu.

— OK, i-am spus lui Paul şi am deschis amândoi focul cu carabinele automate MP5 împotriva oamenilor de jos, care se opriseră acum majoritatea din tras şi se uitau năuciţi în sus, spre deal.

Trei dintre ei se prăbuşiră imediat, iar ceilalţi patru se îndreptară repede spre camion, pe care, în mod eronat, îl considerau un adăpost sigur.

Se înşelau, pentru că în acel moment camioneta noastră, care cobora panta cu motorul oprit, apăru în spatele lor, oferindu-le lui Sheff şi Gonzo o şansă perfectă ca să-i lichideze pe toţi cu o singură rafală.

Înainte ca ultimul corp să atingă pământul, eu coboram deja în fugă panta, cu un ochi la camion, cu celălalt la oamenii din mijlocul podului. Doi dintre aceştia se urcaseră în cabina camionului lor şi probabil că alţii săriseră în spate, pentru că se produse o întârziere clară înainte ca vehiculul să înceapă să înainteze.

Paul şi cu mine am ajuns la drum, la vreo douăzeci de metri în spatele locului în care oprise camioneta noastră.

— Cât de bun eşti cu chestia asta? l-am întrebat pe Paul, arătând spre aruncătorul de grenade M72 din braţele lui.

Camionul rebelilor era acum la vreo sută douăzeci de metri depărtare, în raza de bătaie, şi reprezenta practic o ţintă staţionară, deşi acum prindea viteză, apropiindu-se de noi.

— Floare la ureche, spuse Paul, lăsându-se într-un genunchi şi îndreptând ţeava butucănoasă spre pod.

Şuieratul rachetei fu scurt, înecat imediat de bubuitura produsă de impactul ei în partea din faţă a camionului. Urmă o detunătură bruscă, la explozia benzinei, şi bucăţi de metal, pânză şi carne erupseră deasupra podului, căzând în râu şi peste ceea ce mai rămăsese din vehiculul în flăcări. Prin fum i-am văzut pe

paznicii rămaşi şi pe prizonierii lor, stând majoritatea nemişcaţi şi holbându-se cu uimire neîncrezătoare.

Am sărit în cabină, unde Nyembo se desfăşura din poziţia lui chircită.

— Dă-i drumul, i-am spus lui Knox-Brown, în timp ce eu şi congolezul ne descâlceam membrele.

Camioneta prinse viteză şi am aruncat o ultimă privire spre pod, întrebându-mă dacă şi când vor începe jeep-urile să ne urmărească şi dorindu-mi să nu o facă. Măcar aşa bieţii diavoli care-şi aşteptau rândul lângă parapet urmau să aibă parte de o amânare a execuţiei sau de o moarte mai rapidă.

Capitolul 5

Nu se vedea nici un semn că am fi fost urmăriţi şi mi-am permis câteva momente de satisfacţie faţă de modul în care se desfăşuraseră lucrurile. Trecusem de barajul rutier şi mergeam pe drumul ales de noi, toate acestea fără ca noi sau credinciosul Dodge să fi suferit vreo pagubă. Era adevărat, acum aveam inamici atât în faţă, cât şi în spate, dar noi, cei care ne înrolasem în SAS, nu o făcusem în căutarea unei vieţi liniştite.

Am urmat râul agitat cale de vreun kilometru şi de două ori am avut impresia că zărisem un corp purtat de curent. Apoi, drumul coti brusc, depărtându-se de râu şi urcând înapoi în junglă. Mugetul apei se stinse încet, până când liniştea dintre copaci mai fu întreruptă doar de ţipetele maimuţelor şi de trecerea noastră prin bălţi.

Soarele nu reapăruse după ultima ploaie şi acum începu să plouă din nou, la început încet şi apoi cu o violenţă din ce în ce mai mare. Drumul era protejat aproape în permanenţă de frunzişul de deasupra, dar pe porţiunile unde se vedea cerul, suprafaţa lui devenea ca un lac, iar noi eram nevoiţi să avansăm foarte încet, ca şi cum ne-am fi târât. În spate, Sheff, Gonzo şi Paul, uzi leoarcă, îşi ţineau privirile aţintite spre drumul din spate,

dar eu nu mă aşteptam să vadă vreun semn de urmărire, cel puţin pentru încă o vreme. Urmăritorii aveau nevoie de timp ca să dea la o parte camionul ars din drumul jeep-ului, iar ofiţerul comandant fusese ucis, aşa că era probabil ca oamenii lui să se certe încă între ei în legătură cu ce aveau de făcut în continuare. Trebuiau să se gândească la prizonieri, să-şi informeze superiorii, să-şi consulte propriul instinct de supravieţuire. Nu vroiau să sfârşească ca cei de la barajul rutier.

Împotriva acestei variante, exista posibilitatea ca Yumbi să găzduiască o mie de soldaţi şi ca un ofiţer rebel energic să fi organizat deja o mare parte dintre ei într-o poteră congoleză care să fie deja pe urmele noastre. Dacă era aşa, singurul avantaj era acela că ei aveau mai multe vehicule decât noi, pe care să fie nevoiţi să le tragă prin nămol.

Nu înaintam cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, când ne-am cufundat în prima groapă, ca o navă uriaşă alunecând pe rampa de lansare şi apoi în mare. Knox-Brown condusese bine, uitându-se prin parbrizul udat de ploaie cu o hotărâre impresionantă întipărită pe trăsăturile lui de băieţandru, dar nici el, nici eu nu am văzut pericolul decât după ce era deja prea târziu. Se auzi un fel de sunet puternic ca de sugere, şi camionul se aşeză uşor în mâlul cleios, ca un hipopotam foarte fericit.

Am ieşit cu toţii cu greu pe zona de pământ relativ uscat şi ne-am oprit acolo, privind vehiculul copleşit de nămol. M-am trezit dorindu-mi să trăiesc acel moment alături de toţi prietenii care bombăneau mereu cât de greu era să mergi prin Londra în astfel de zile. Trecuse ceva vreme de când văzusem ultima dată un Escort scufundat până la osie în rahat, în mijlocul lui Mile End Road.

Gândul trecu. Acum ploua mai tare, stropindu-ne cu picături suficient de mari ca să adăpostească câte un peştişor de aur fiecare. În clipa aceea, un urlet puternic răsună în junglă, în dreapta noastră. Nu părea să fie o maimuţă.

— A văzut cineva *Jurassic Park*? întrebă Sheff.

Paul oftă.

— Ziua asta devine din ce în ce mai rea, spuse el încet, ceea ce-i făcu pe Sheff şi Gonzo să izbucnească în râs.

Knox-Brown se încruntă la ei. Nyembo le oferi un zâmbet la fel

de nedumerit.

M-am uitat în spate, pe drum, aşteptându-mă acum să-i văd pe urmăritori apărând în orice clipă, dar nu se vedea decât canalul picurător dintre copaci şi fâşia de nori întunecaţi de deasupra capului. În spatele nostru nu se vedea nici o curbă, aşa că i-am spus lui Paul să caute un loc bun de observare, la vreo cincizeci de metri în spate, pe drum. Ar fi fost mai bine să trimit doi oameni, plus alţi doi la aceeaşi distanţă în faţa noastră, dar aveam nevoie de toţi muşchii disponibili ca să scoatem camionul din nămol.

— Să trecem la treabă, am spus obosit şi, după un cor inevitabil de mârâituri, ne-am apucat de muncă.

După jumătate de oră de încordări şi strădanii am luat prima pauză, sprijinindu-ne cu toţii de spatele camionului, ca să-l împiedicăm să alunece înapoi. Sheff reuşi să fumeze o ţigară printre gâfâituri şi o clipă mi-am dorit să nu mă fi lăsat de fumat – poate că o ţigară m-ar fi calmat. Diversele încercări ale zilei mă copleşeau în cele din urmă şi în acel moment simţeam că explodam de furie, împotriva tuturor, oameni şi lucruri. Eram furios pe mine pentru că intrasem în Regiment, pe ticăloşii din guvern care mă trimiseseră în acest loc, în mijlocul pustiului, pe Mobutu, care condusese ţara timp de treizeci de ani şi lăsase drumurile în această stare. Nu uitam nici blestemata aceea de ploaie, care nu se mai oprea, şi nici nenorocita de junglă care ne înconjura.

Am realizat că întunericul de deasupra noastră nu se datora numai norilor – se lăsa seara. Şi dacă acest drum nu se transforma brusc într-o autostradă de beton, ne mai aflam încă la şase ore cu maşina de destinaţia noastră. Nu puteam risca să călătorim pe întuneric, ceea ce însemna că trebuia să găsim un loc în care să ne facem tabăra pentru noapte, lângă drum. Preferabil după ce lăsam în urmă cât mai multe bălţi, între noi şi rebeli.

Feţele din jurul meu nu prea străluceau de fericire, la acea perspectivă. De fapt, toţi arătau ca şi cum ar fi stat sub duş câteva ore.

— Isuse, sper să-i ajungem din urmă cât mai curând pe oamenii de la clinică, murmură Sheff. Ne-ar putea ajuta la săpat,

adăugă el, în cazul în care cineva nu înţelesese motivul preocupării lui.

De fapt, avea dreptate, mi-am spus. Probabil că exista un gen de Lege Rutieră Congoleză, în care viteza putea fi calculată funcţie de proporţia de săpători pe tonă de greutate a vehiculului. Sau ceva de genul acesta. Un jeep cu patru săpători ar fi călătorit probabil de două ori mai repede decât unul cu numai doi, şi aşa mai departe. Am încercat să le împărtăşesc această teorie camarazilor mei, dar s-au uitat la mine ca şi cum responsabilitatea conducerii ar fi reuşit până la urmă să mă zdrobească.

Reuşisem aproape să scoatem camionul şi ne pregăteam pentru o ultimă opintire, când prin ploaie se auzi zgomotul unor vehicule care se apropiau. Aproape că îmi venea să râd de exactitatea sincronizării. Exact în clipa în care aveam nevoie de toate armele posibile, toţi, cu excepţia lui Paul, eram ocupaţi să oprim camionul să alunece din nou în acea baltă din care ne trebuise aproape o oră ca să-l scoatem.

— Sus cu el, le-am spus celorlalţi, abandonându-i atât pe ei, cât şi Dodge-ul.

Mi-am luat MP5-ul şi am pornit înapoi pe drum, spre Paul. Ploaia părea să se potolească, dar apusul prelua rolul norilor întunecaţi şi vizibilitatea era mai rea ca oricând. Tot ce puteam să văd din vehiculele care se apropiau erau două perechi de faruri neclare, care semănau cu ochii unei broaşte uriaşe.

Înaintau cu prudenţă şi m-am întrebat de ce avansa, de fapt, o forţă atât de mică. Nu observaseră ce se întâmplase cu camionul de pe pod sau sperau că aveam numai un singur aruncător M72 de unică folosinţă? Poate că restul armatei rebele, inclusiv ofiţerii, urmau la o distanţă respectabilă aceşti doi miei de sacrificiu, dar părea improbabil, şi chiar dacă ar fi fost aşa, reacţia noastră ar fi fost aceeaşi. Aşteptam pe o cărare dreaptă şi îngustă, prin junglă, şi singurul vehicul în care puteam trage era cel din faţă.

Era la vreo sută de metri depărtare, cu ocupanţii lui abia vizibili în spatele celor două orbite galbene, când i-am făcut semn cu capul lui Paul. El apăsă pe trăgaci şi partea din faţă a jeep-ului explodă într-o mulţime de flăcări portocalii, trimiţând forme fantomatice în sus, în ploaie. Se auzi sunetul scos de nişte bucăţi

grele ce cădeau în frunziş şi ceea ce rămase din jeep păru să se scufunde cu un oftat, în timp ce flăcări sporadice licăreau în jurul lui.

În spatele lui, pe drum, cei doi ochi de broască rămaşi reduseră viteza. Şoferul lui trecuse în marşarier cu o promptitudine de invidiat. Dar modul în care păstra direcţia lăsa de dorit. Cele două lumini se arcuiră dintr-o dată spre stânga, se auzi zgomotul frunzişului zdrobit şi apoi o bufnitură puternică, când partea din spate a vehiculului intră în contact cu trunchiul unui copac. Câteva secunde mai târziu auzirăm dupăitul unor picioare care alergau pe cărarea acoperită de apă şi după aceea se lăsă tăcerea.

Ne-am dus la jeep-ul deteriorat şi am reuşit, cu oarecare dificultate, să-i găsim rămăşiţele ocupanţilor lui. Mi-am spus că eram uşurat că toţi cei patru bărbaţi erau morţi – în definitiv nu eram în stare să îngrijim nişte inamici răniţi. Totuşi, un mort este un mort, indiferent cât de convenabilă şi de necesară a fost moartea lui, şi acele cadavre contorsionate însemnaseră şi ele ceva pentru cineva.

În spate, la balta de nămol, ceilalţi se sprijineau cu spatele de camioneta salvată, recăpătându-şi cu greu respiraţia şi purtându-se ca şi cum eu şi Paul tocmai veneam de la o plimbare pe drum.

Paul realiză brusc că încă mai avea în mână M72-ul folosit, se uită în jur şi-l aruncă în junglă.

— În stilul acesta, le vom termina pe toate patru până mâine, la ora asta, zise Sheff.

Dintr-o dată am observat că ploaia se oprise. Privind în sus, la banda de cer vizibilă, am văzut chiar puţină lumină, ca şi cum soarele dădea o ultimă luptă ca să fie zărit, înainte să se retragă pentru noapte.

— Va trebui să ne facem tabăra în junglă, la noapte, am spus. Hai să mai mergem cincisprezece minute – dacă ne permit gropile cu nămol – şi apoi să ieşim de pe drum.

Ne-am urcat din nou la bord şi am înaintat încet pe drum, împroşcând apă în toate direcţiile, fără să întâlnim nici o groapă mai mare şi abia venindu-ne să credem ce noroc aveam. Mersesem încă vreo patru kilometri, când în peretele junglei din stânga noastră apărură începuturile unui luminiş. După vreo zece

minute de ciopârţit cu macetele, crearăm un spaţiu suficient de mare ca să trecem cu camioneta prin el. După ce am petrecut un interval de timp egal ca să ştergem urmele trecerii noastre, am intrat cu Dodge-ul mai adânc în junglă, operaţiune care se dovedi mult mai uşoară decât ne aşteptasem. Pământul, deşi deseori moale, era mult mai uscat decât drumurile cu care eram obişnuiţi, şi copacii erau în general suficient de depărtaţi ca să putem trece cu camioneta. De două sau de trei ori un grup mai compact de copaci ne obligă să ne retragem şi să ne recalculăm ruta, dar în general era ca şi cum am fi condus printr-un hol plin de coloane, deşi era vorba de nişte coloane cu rădăcini ieşite în afară, care ameninţau suspensiile maşinii. Eram obligaţi să mergem cu farurile aprinse la maxim, dar mă îndoiam că rebelii aveau să mai trimită alţi oameni după noi – cel puţin nu înainte de dimineaţă – iar din câte ştiam, nimeni altcineva nu se afla în apropiere.

Eram mai îngrijorat să nu ne rătăcim, decât să nu fim zăriţi. Se ştie că în junglă te poţi pierde foarte uşor, iar această zonă, în general lipsită de denivelări, era chiar mai favorabilă decât altele. Mă bazam pe busolă ca să păstrez o direcţie de înaintare relativ sudică şi speram că dimineaţă, mergând în sens invers, nu vom avea probleme să regăsim drumul.

Mergeam de aproape zece minute şi eram cam la un kilometru de drum, când ne trezirăm la marginea unui luminiş. Soarele tocmai apusese în lumea de afară, dar am reuşit să zăresc câteva şiruri înalte de bambus, care erau ideale pentru aranjarea unor schelete în formă de A, pentru dormit.

— Încă cincizeci de metri, i-am spus lui Paul, care opri în cele din urmă Dodge-ul într-un amfiteatru natural, înconjurat de copaci înalţi şi liane groase ca nişte cabluri.

În bolta de deasupra le auzeam pe maimuţe discutând despre sosirea noastră, şi nişte cocoloaşe care semănau foarte bine a rahat începură să ricoşeze din capota maşinii, însă am refuzat să ne lăsăm alungaţi. Paul şi Sheff plecară să taie bambusul necesar, în timp ce Gonzo se ocupa de problema urgentă a ceaiului. Nu fusese o zi memorabilă, din perspectiva mâncării şi băuturii. Nyembo stătea degeaba, cu o expresie care părea să spună: „Cum naiba am intrat eu în chestia asta?”, dar când i-am zâmbit, nu se putu abţine şi îmi răspunse tot cu un zâmbet.

Knox-Brown părea şi mai îngrijorat. Totuşi, se comportase mai bine decât mă aşteptasem la pod şi aproape că eram gata să-l număr printre cei zece la sută angajaţi ai MI6 pe care-i întâlnisem în carieră şi care nu erau nişte amatori absoluţi.

— Cred că ar trebui să vorbesc cu Kinshasa, spuse el, când mă văzu privindu-l.

— Acesta era următorul lucru pe ordinea de zi, am spus şi m-am dus după staţia radio, care petrecuse cea mai mare parte a zilei între picioarele mele, pe podeaua cabinei.

Când am ridicat-o, am auzit un clipocit şi am realizat, pentru prima dată, că stătea în câţiva centimetri de apă. Am oftat şi m-am înjurat singur câteva clipe, dar fără prea multă convingere – fusese o zi în care observai dacă ceva era uscat, nu dacă era ud.

Şi era posibil să meargă încă, mi-am spus, în timp ce o căram spre luminiş şi spre o porţiune de cer înspre care puteam îndrepta antena. Norii dispăruseră, lăsând în loc un spaţiu plin de stele. Dacă nu ar fi fost insectele care bâzâiau în jurul meu, aş fi putut chiar să savurez momentul.

Staţia era moartă definitiv, bineînţeles, fapt acceptat mult mai greu de Knox-Brown decât de mine. I-am vorbit despre vulnerabilitatea notorie a dispozitivului la umezeală, dar el era mai impresionat de faptul că ne aflam în mijlocul unei păduri tropicale congoleze, cu aceleaşi şanse de a lua legătura cu baza ca şi ET.

Îi înţelegeam punctul de vedere.

— Când vom avea nevoie, vom trece pe la una dintre misiuni, i-am spus, cu mai multă veselie decât simţeam. L-ai auzit pe părintele Laurent – toate misiunile au staţii radio.

Îmi aruncă o privire gen Tintin şi plecă în direcţia taberei, lăsându-mă să mă întreb dacă avea rost să car după mine o staţie radio stricată, tot restul drumului prin Africa. Probabil că nu, mi-am spus, sprijinind echipamentul ofensator de un copac şi folosindu-l drept scaun. Stomacul îmi mârâia de foame, dar nu-mi venea să părăsesc dunga de cer înstelat, în favoarea îmbrăţişării umede a junglei. Şi poate că dacă stăteam acolo, unul dintre ceilalţi avea să-mi facă şi mie culcuşul, una dintre sarcinile ale cărei taine nu le stăpânisem niciodată pe deplin.

Singura problemă în chemarea unui elicopter de la emiţătorul

uneia dintre misiuni era găsirea unei misiuni de la care să sunăm. Iar cum această necesitate nu avea să apară decât după ce-i găseam pe oamenii de la clinică, unul dintre ei trebuia să ştie unde se aflau diversele misiuni din zonă, aşa că asta nu reprezenta o problemă. Consideram că nu aveam de ce să ne temem din cauza forţelor rebele din spate, cel puţin pentru o vreme, aşa încât, chiar şi fără radio, singura noastră problemă reală erau sârbii. Simţindu-mă oarecum îmbărbătat de aceste gânduri, am ridicat staţia şi m-am dus să mă alătur celorlalţi.

Erau cu toţii prea ocupaţi să-şi dea cu alifie contra ţânţarilor ca să facă un culcuş şi pentru iubitul lor conducător, aşa că am petrecut următoarele douăzeci de minute încercând să creez obişnuita operă de artă din bambus şi liane. Insectele bâzâiau, învârtindu-se în jurul nostru, dar Nyembo părea imun la atacurile lor, cei patru din Hereford aveam plasele de ţânţari, iar Knox-Brown era fericit de luxul oferit de scaunul din faţă al Dodge-ului, sau cel puţin se arătă mulţumit până când descoperi că geamurile nu se închideau bine. Realizând că era condamnat să joace rolul unui *plat du jour* în acea noapte, omul nostru de la Kinshasa se unse cu destulă alifie contra ţânţarilor cât să topească şi un costum spaţial, cu atât mai mult pielea umană, aşa că m-am trezit temându-mă pentru tenul lui tineresc, la sosirea dimineţii.

Gonzo anunţă că cina era gata şi ne-am aşezat cu toţii în cerc, ca nişte cercetaşi, ca să mâncăm hrana congelată. Avea un gust destul de bun, ceea ce dovedea doar cât de flămânzi eram. Cănile de ceai dulce şi fierbinte pe care le goleam ţineau pasul cu cantitatea de lichid pe care o pierdeam prin transpiraţie. Acum era aproape şapte treizeci seara şi umiditatea părea mai rea ca oricând.

În timp ce plezneam cele câteva sute de ţânţari care intraseră pe orbită în jurul capului meu, mi-am dat seama, dintr-o dată, că ne aflam pe teritoriul zairez doar de puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore. Şi se mai spune că timpul zboară când te simţi bine.

După ce am terminat masa, cei patru membri ai SAS-ului ne-am curăţat cu grijă armele – o necesitate zilnică în junglă – şi ne-am schimbat în nişte haine uscate la fel de esenţiale. Knox-Brown şi Nyembo le împrumutaseră pe ale lor de la clinică, şi din modul în care cele două rânduri de haine atârnau pe unul şi stăteau

strânse pe celălalt, am dedus că Barry Moir şi Andy Waterson erau extrem de diferiţi ca statură.

Apoi, toţi în afară de mine se urcară în culcuşul agăţat la o distanţă decentă de podeaua junglei şi, după ce schimbară câteva glume, insulte şi speranţe pentru ziua următoare, căzu fiecare în tăcerea lui individuală. Hotărâsem să preiau eu primul schimb şi după o plimbare în jurul unui perimetru imaginar, m-am aşezat pe podeaua cabinei Dodge-ului, cu picioarele bălăngănindu-se deasupra pământului umed al junglei. Şansa apariţiei unor vizitatori nocturni era extrem de mică, dar consecinţele probabile, în cazul în care mă înşelam, erau suficient de urâte ca să justifice pierderea a două ore de somn pentru fiecare.

După scurt timp, diversele tipuri de sforăituri se adăugară la colecţia de clicuri, bâzâituri, urlete şi ţipete pe care le oferea obişnuita viaţă de noapte a junglei şi pentru prima dată m-am lăsat aproape sedus de ciudăţenia absolută a acelui loc. Îmi imaginam o Louise mai mare stând acolo alături de mine şi descoperind toate acestea ca pe o minune a copilăriei. Claustrofobia mea obişnuită păru să se mai domolească puţin.

Gonzo ne spusese mai devreme că în jungla din estul Zairului încă mai trăiau pigmei, deşi nu şi în această zonă, după părerea lui. Ei nu descoperiseră niciodată cum să facă focul, spunea el, dar nu aveau nevoie de mijloace moderne, cum erau chibritul sau bricheta, pentru că fiecare trib îşi transporta flacăra prin pădure de sute de ani, aprinzând fiecare foc din tăciunii celui dinainte.

Gonzo, care preluase ultimul schimb, ne trezi pe toţi chiar înainte de răsărit, cu o ceaşcă de ceai la pat. După aceea, ziua se deterioră rapid. Există puţine lucruri mai rele decât să te schimbi în nişte haine ude, dar unul dintre ele este să priveşti un şarpe pestriţ ameninţător alunecând printre picioarele tale, tocmai când îţi faci nevoile de dimineaţă. Şarpele dispăru la fel de repede cum apăruse şi mai târziu am aflat că era una dintre cele mai inofensive reptile ale naturii, dar eram gata să jur că blestematul îmi răpise câteva luni de viaţă în acele câteva secunde. Am stat acolo ghemuit o eternitate, care durase probabil mai puţin de un minut, ascultând cum inima îmi bubuia ca un timpan şi întrebându-mă dacă nu cumva şocul mă constipase pe viaţă.

Când m-am întors la ceilalţi aproape îmi revenisem, iar când le-am spus pe un ton indiferent că tocmai văzusem un şarpe de doi metri – doar o mică exagerare – ei erau prea absorbiţi de batjocorirea micului dejun ca să mă bage în seamă. Knox-Brown era ocupat cu scărpinarea unei recolte sănătoase de ciupituri noi şi am observat bucuros că alifia contra ţânţarilor nu-i dizolvase faţa într-unul din acele peisaje lunare din filmele de science-fiction cu buget mic.

Lumina era acum filtrată de boltă şi maimuţele se pare că se treziseră şi ele, căci din când în când câte un nou duş de rahat ateriza undeva în apropiere. Stăteam cu toţii în cerc, acoperindu-ne cănile de ceai cu mâinile şi făcând speculaţii asupra deliciilor zilei care urma. Nyembo credea că ne aflam la vreo cincisprezece kilometri de Ongoka, unde ştia că exista un feribot ce trecea Lowa.

— Un feribot pentru maşini? l-am întrebat.

El aprobă din cap.

— Două maşini şi un camion, zise el.

— Şi dacă nu merge? întrebă Knox-Brown.

Ca şi mine, probabil că era obişnuit cu Londra, unde anularea călătoriilor erau mai mult o regulă, decât o excepţie.

— Aduci ne facem chiar noi unul, am răspuns, încrezător.

Poate că nu eram cel mai bun constructor de paturi suspendate din lume, dar ştiam cum să leg suficient de mulţi buşteni la un loc ca să care şase oameni şi o camionetă peste un râu de mărime medie.

— Cum e râul la Ongoka? întrebă Sheff, amintindu-şi, spre deosebire de mine, de apele de la Yumbi.

— Liniştit, zise repede Nyembo. Nu ca la Yumbi.

Gonzo avea în minte o altă potenţială problemă.

— Dacă feribotul nu merge, atunci s-ar putea ca sârbii să fie încă pe partea asta a râului, zise el.

— Nici măcar nu suntem siguri că au mers în direcţia asta, adăugă Sheff cu pesimism.

— Trebuie să fi venit încoace, am insistat eu.

— Trebuie să fi venit încoace, spuse Nyembo ca un ecou îndatoritor.

— Iar noi nu vom ataca orbeşte, am completat.

— OK, acceptă Gonzo. Deci, presupunând că feribotul merge, că ei nu sunt acolo şi că nu l-au distrus după ce au trecut…

— N-ar fi făcut o astfel de prostie, am spus eu. Dacă nu reuşesc să treacă Congo, vor trebui să se întoarcă tot pe aici.

Gonzo ridică din umeri.

— Asta dacă ei gândesc în perspectivă. Dar să zicem că l-au lăsat acolo pentru noi, atunci este la vreo treizeci de kilometri de Poma, nu? Dacă gropile de nămol ne permit, putem ajunge acolo până la prânz…

— Ce gen de loc este? l-am întrebat pe Nyembo.

El ridică din umeri.

— Un oraş mic. Un sat mare.

— Mai mare decât Punia? am întrebat, folosind singurul punct de referinţă comun de care dispuneam.

— Nu, nu. Punia este de două ori… poate de trei ori mai mare decât Poma.

Pământul dintre noi era suficient de umed ca să poţi desena pe el. Am rupt o ramură uscată şi i-am întins-o.

— Trasează o hartă.

El mă privi cu îndoială, dar începu să deseneze.

— Acesta este râul, zise el, trasând o linie lungă.

— Cât e de lat? întrebă Sheff.

— E lat. Poate de vreo doi kilometri.

Trasă o altă linie curbă.

— Acesta este drumul – se curbează sub dealul acesta…

Desenă un semicerc larg, care aproape atingea râul.

— … şi apoi devine strada principală a oraşului, între vechile clădiri belgiene şi doc. Restul oraşului este pe deal, în spatele străzii principale.

Priveam cu toţii diagrama, încercând să ne imaginăm realitatea.

— Dacă tu ai fi Mejanic şi nu ai putea trece râul, ce ai face? l-am întrebat.

— Eu aş construi plute, cât de repede aş putea, spuse Gonzo. Şi aş prelua una din clădirile coloniale, transformând-o în cartierul meu general.

— Sună rezonabil, am recunoscut eu. Şi după ce ai trece râul? Ai continua să mergi spre vest?

— N-ar avea nici un rost să stau pe loc. Ori aş pleca acasă, la Big Mama, în Kinshasa, ori m-aş îndrepta spre graniţă, iar după cum merge războiul, m-aş gândi foarte serios să o şterg şi aş căuta o cursă convenabilă. Trebuie să existe piste de decolare în zonă, poate şi un avion de transport pe care să-l poată fura.

— Dacă vor găsi unul, nu va fi prea bine pentru ostateci, am gândit eu cu voce tare.

Folosirea lor ca marfă de schimb nu ar mai fi fost utilă, iar Mejanic nu părea genul de om care să lase martori în urmă.

— Să sperăm că cei de la feribot sunt cu toţii în grevă, zise Sheff, ridicându-se în picioare. Hai să mergem, zise el brusc, cu o grabă simulată. Caleaşca ne aşteaptă, declamă, îndreptând un braţ în direcţia camionetei acoperită de noroi. Drumul se întinde în faţa ochilor noştri nerăbdători!

Zece minute mai târziu înaintam încet pe solul junglei, spre gaura pe care o făcusem în vegetaţia secundară care mărginea drumul. Cum soarele urca acum din nou pe cer, prin boltă trecea suficientă lumină ca să vedem urmele pe care le lăsase Dodge-ul în noaptea precedentă. După ce verificarăm cu grijă dacă mai existau alte semne de trafic, am intrat pe drum şi am pornit încet spre vest. Era o dimineaţă frumoasă, chiar şi pentru „junglo-fobi”. Acoperişul de frunze de deasupra noastră semăna cu un geam de sticlă colorată, pictat în mii de nuanţe de verde, iar fuioarele de ceaţă care se înălţau spre el păreau total nepământeşti, ca şi cum ar fi fost scoase dintr-un roman cu cavaleri şi vrăjitoare.

La un nivel mai practic, n-am mai întâlnit gropi de nămol de mărimi epice. Pe primii zece kilometri am fost nevoiţi să coborâm de trei sau patru ori şi să dăm un umăr de ajutor prietenesc Dodge-ului, dar nu am mai avut parte de experienţe de genul „ba vezi roţile, ba nu”, ca în ziua precedentă.

Trecurăm prin câteva sate aflate la marginea drumului. Primele două păreau pustii, dar fumul încă plutea în aer deasupra unui luminiş, şi Nyembo presupuse că localnicii se ascunseseră. Fie oamenii din al treilea sat erau făcuţi dintr-un material mai dur, fie sistemul lor de avertizare se defectase, pentru că la trecerea noastră, un grup de săteni discutau fericiţi pe o grămadă de cauciucuri, la marginea drumului. Nu părură prea încântaţi să ne vadă, dar se luminară puţin când Nyembo le spuse că eram

englezi, şi aproape că mă aşteptam să-i aud vorbind de Gazza. Nu o făcură, dar Nyembo obţinu două informaţii importante: se părea că convoiul sârb trecuse prin sat în după-amiaza precedentă, iar feribotul peste Lowa de la Ongoka funcţionase, cel puţin până ieri.

— Deci au trecut, am murmurat.

— Aşa se pare, spuse Gonzo.

Am parcurs foarte încet ultimii cinci kilometri, pentru că Nyembo nu era prea sigur că va recunoaşte ultima curbă şi nu vroiam să ne anunţăm sosirea decât după ce examinam locul. Ca de obicei, nu întâlnirăm nici un fel de trafic din direcţie opusă. Se părea că drumurile din Zair fuseseră rezervate pentru uzul nostru personal, în ultima zi şi jumătate. Bineînţeles, asta însemna de fapt că eram singurii oameni din ţară suficient de tâmpiţi ca să mergem cu maşina prin acel teren al nimănui schimbător, care se întindea între rebelii care avansau şi trupele guvernamentale care se retrăgeau. Toate celelalte maşini erau ţinute departe de drum, parţial pentru evitarea sechestrării instantanee a vehiculului, parţial pentru a-l scuti pe şofer de posibilitatea unui contact cu soldaţii vreuneia dintre armate.

Totuşi, era o zi frumoasă, şi prima imagine a râului, la Ongoka, văzut printr-un tunel lung de copaci care vărsa practic drumul în apă, îmi aminti de poveştile cu Tarzan pe care obişnuia să mi le citească unchiul Stanley când eram mic. Totul părea atât de paşnic: pădurea sclipitoare, drumul scăldat în soare, râul larg şi dârele de fum ce se înălţau deasupra satului de pe malul opus. Nu vedeam nici un hipopotam bălăcindu-se la umbră sau crocodili gata să se lanseze de pe malurile pline de nămol, dar eram sigur că erau acolo. Aceasta era Africa copilăriei mele, în toată frumuseţea ei exotică. *Tarzan şi sârbii*, mi-am spus – un film al cărui timp tocmai venise.

Înapoi în lumea reală, contingentul britanic coborî din Dodge, lăsându-l pe Nyembo să conducă ultima sută de metri până la marginea râului, unde apăsă de câteva ori claxonul. Noi l-am urmat pe jos, rămânând în umbrele de la marginea junglei şi sperând că sârbii nu scufundaseră toate feriboturile în urma lor şi că va apărea cineva la chemarea lui Nyembo.

Şi apărură. Râul avea vreo trei sute de metri lăţime în acel punct şi cei trei bărbaţi de la bordul feribotului de lemn avură

nevoie de câteva minute ca să-l treacă peste apa roşie-maronie care se învolbura uşor. Zâmbetele cârmacilor dispărură când văzură mai mulţi soldaţi europeni apărând din junglă, dar Nyembo le explică repede că nu eram sârbi, francezi, belgieni sau alt grup cărora ei puteau să-i poarte pică, iar acest argument – împreună cu armele pe care le căram – îi convinse pe congolezi să ne acorde beneficiul îndoielii. Urcarăm camioneta la bord şi începurăm traversarea, Sheff şi Paul ajutând la lanţ, în timp ce eu şi Gonzo examinam cu privirile malul de vizavi, în eventualitatea unei ambuscade puţin probabile.

Nyembo află că fusese nevoie de patru drumuri pentru ca sârbii să treacă râul şi, da, într-unul din vehicule erau femei – una albă, una africană şi una din Asia. Pentru o clipă m-am temut că cele două asistente fuseseră deja ucise, dar apoi mi-am dat seama că nu aveam nici un motiv să cred că ele fuseseră albe. Experienţa mea din spitalele britanice din ultimii ani ar fi trebuit să mă conducă exact la o concluzie contrară, iar faptul că nu mă gândisem la asta ne-ar fi putut costa mult. Am fi putut pierde ore întregi căutând prizonieri albi care nici măcar nu existau, trecându-i cu vederea pe cei negri care existau.

Mă simţeam stupid şi destul de îngrijorat – există puţini oameni mai înclinaţi spre rasism decât slavii şi mă aşteptam ca sârbii să-şi trateze foarte rău prizonierii.

L-am plătit pe cârmaciul şef – ajutoarele erau fiii lui mai mari – cu banii pe care-i găsisem pe podeaua clinicii, am urcat din nou în credincioasa noastră camionetă şi, cu mine la volan pentru prima dată, am început ceea ce speram să fie ultima rundă a călătoriei noastre spre vest. Satul părea gol şi Nyembo ştia de ce.

— Sârbii au împuşcat o femeie aici ieri, zise el. Aşa mi-a spus barcagiul.

— De ce au împuşcat-o? am întrebat, dar aş fi putut să ghicesc răspunsul.

— Fără motiv, zise Nyembo. Doar ca să-şi încerce puştile.

M-am gândit la conflictul pe care-l avusesem cu nişte vânători germani în munţii din Kirghizstan, cu un an înainte. Aceştia ucideau numai specii pe cale de dispariţie, ceea ce părea un fapt banal, în comparaţie cu folosirea oamenilor drept ţinte de exerciţiu. Începusem să-mi doresc tot mai mult să-l întâlnesc pe

colonelul Mejanic, chiar şi numai pentru a-i cere cu împrumut exemplarul lui din Convenţia de la Geneva.

Lăsarăm satul tăcut în urmă şi ne afundarăm din nou în junglă. Trecuseră numai câteva minute de la dispariţia soarelui, dar nori negri umpleau deja porţiunea de cer pe care puteam să o vedem, şi până s-apuci să zici „Radovan Karadzic”, începu să plouă cu găleata şi Dodge-ul începu din nou să plutească. De data aceasta, totuşi, ploaia se opri la fel de brusc cum începuse, norii se îndepărtară ca un acoperiş rabatabil, lăsând în loc cel mai albastru cer şi, spre disperarea mea, Gonzo şi Sheff începură să cânte „Dancing Queen”, în spate. Faţa lui Nyembo reflecta perfect şocul cultural, Knox-Brown probabil că îşi dorea să fi rămas acasă şi îmi puteam imagina perfect faţa lui Mejanic, când gărzile lui aveau să-i raporteze apropierea unor imitatori ai grupului ABBA. Spre norocul tuturor, nu ştiau decât cuvintele unui vers.

După încă o jumătate de oră, Nyembo ne anunţă că aproape ajunsesem.

— Mai sunt vreo doi kilometri, zise el, în timp ce treceam pe lângă un luminiş mic cu trei colibe.

Mi se părea o distanţă foarte mică. Jungla nu poate fi numită un loc silenţios, dar zgomotele mecanice au un timbru aparte, iar dacă Mejanic şi oamenii lui se aflau încă pe această parte a râului, vroiam să fiu sigur că nu ne auzeau venind. Am scos maşina din viteză şi am condus cu motorul oprit pe panta lină, căutând un loc potrivit ca să ne ascundem. În dreapta apăru brusc un drum şi mai noroios şi, după o ezitare de câteva secunde, am decis că era mai potrivit decât drumul pe care ne aflam. Am virat Dodge-ul şi am început să coborâm, alternând patinajul cu pleoscăitul prin nămol, împingând la o parte văluri succesive de ramuri atârnătoare. După vreo două sute de metri, între copacii din stânga apăru brusc o gaură şi am cotit într-un luminiş, aproape îngropând camionul în ferigi şi puieţi tineri. Deasupra frunzişului se vedea un acoperiş roşu de tablă ondulată, dar restul clădirii fusese cotropită de vegetaţie.

Nu era cea mai bună parcare de maşini pe care o văzusem, dar părea ieftină.

Ne-am strâns în partea din spate a camionului, ca să discutăm. Nyembo presupunea că drumul pe care tocmai îl

abandonasem se curba în jurul dealului de pe marginea râului căruia îi datora Poma existenţa. Dacă el o lua pe acel drum, spuse Nyembo, putea intra în sat din spate, ca să-i întrebe pe localnici dacă sârbii mai erau acolo. Dacă erau…

În acel punct l-am oprit.

— Dacă mai sunt acolo, vreau să te întorci imediat aici, i-am spus. S-ar putea să te recunoască cineva de la clinică, ceea ce e probabil să nu fie prea bine pentru sănătatea ta, sau a noastră.

— Dar pe *mine* nu m-ar recunoaşte nimeni, se oferi Paul, ceea ce mă scuti să fac aceeaşi sugestie.

În ochii lui se citea un uşor amuzament, ca şi cum ar fi intuit deja reticenţa mea în folosirea camuflajului lui natural.

— Avem hainele uscate pe care le-am luat de la clinică, continuă el.

— Atâta timp cât nu începi să cânţi *„God Save the Queen”*, murmură Sheff.

— Nici o şansă – sunt republican.

— Ei bine, mă bucur că am rezolvat şi asta, am spus, uitându-mă la ceas.

Era aproape trei, ceea ce însemna că ei doi mai aveau la dispoziţie doar ceva mai mult de trei ore de lumină, pentru explorare.

— Avem nevoie de un punct de observare, i-am spus lui Paul. Preferabil de unul care să nu fie chiar în mijlocul satului.

— OK, zise el, căutând prin valiza în care îngrămădisem hainele, înainte să plecăm de la clinica de cercetare. Astea cred că sunt bune, murmură Paul.

Câteva minute mai târziu, se învârtea în faţa noastră, ca la o paradă de modă, într-o pereche de pantaloni largi albastru-deschis, o cămăşă albă cu mâneci scurte şi o pereche de sandale.

— Un „Naomi Campbell” masculin, murmură Sheff.

Paul zâmbi şi îşi mută tocul Browning-ului la spate, unde era ascuns de poalele cămăşii.

— OK, zise el.

Acum, când venise momentul, Nyembo părea mai puţin entuziasmat de idee, dar reuşi încă unul din zâmbetele lui ştirbe, înainte să dispară amândoi în marea verde care înconjura Dodge-ul. Cerul de deasupra era încă albastru, ceea ce era bine pentru

moment – încă nu mă hotărâsem ce gen de vreme aş fi preferat în acea seară. Dacă de cealaltă parte a dealului existau într-adevăr douăzeci şi cinci de mercenari, atunci aveam nevoie de tot ajutorul pe care ni-l puteau oferi elementele naturale. Problema era să ne dăm seama ce ar fi fost de ajutor. Luna uşura mişcarea, atât pentru prieteni, cât şi pentru duşmani, ploaia o îngreuna. Singurul ajutor meteorologic care ar fi fost binevenit fără îndoială ar fi fost un trăsnet drept între ochii lui Mejanic, dar probabil că asta ar fi însemnat să cer prea mult.

Nu mi-a plăcut niciodată să aştept, şi următoarele două ore nu trecură prea uşor. Nu petrecusem prea mult timp la soare de la sosirea noastră, dar în cabină nu era loc pentru toţi patru, ceea ce însemna că fie ne coceam cu rândul sub prelata din spate, fie riscam o întâlnire cu fauna locală, în umbra dintre roţi. Nimeni nu părea dornic de discuţie, aşa că cei trei din faţă stăteau şi îşi rodeau unghiile, privind prin parbriz frunzişul şi gândind. Eu mă gândeam să adopt o viaţă nouă în viitorul nu prea îndepărtat, o viaţă care să nu presupună şerpi, uciderea unor oameni sau două râuri de sudoare curgându-mi pe corp neîncetat.

Paul raportă la fiecare jumătate de oră, aşa cum îi ordonasem, plus încă o dată din propria-i iniţiativă. Verificările regulate nu aduseră nici o noutate – era clar că nu vroia să rişte să ne ofere un comentariu în timp ce mergea pe High Street-ul din Poma, ca să nu fie confundat cu Kate Adie. Intervenţia neprogramată urmă unei rafale de armă din apropierea râului – ne anunţă doar să nu ne facem griji.

Era aproape cinci şi jumătate, iar soarele dispăruse de mult în spatele dealului din faţa noastră, când el şi Nyembo se întoarseră, amândoi părând încântaţi de ei înşişi. Urcarăm din nou cu toţii în camera de şedinţe din spatele Dodge-ului, împărţirăm ceştile de ceai proaspăt fiert şi plasele de ţânţari, şi ne luptarăm pentru dreptul de a sta lângă Sheff, presupunând că era mai bine să mori din cauza fumatului pasiv, decât să fii mâncat de viu de insecte.

— OK, varsă, i-am zis lui Paul, după ce ne aşezarăm cu toţii confortabil.

Şi el vărsă, desenând o hartă pe o bucată de hârtie în timp ce vorbea şi arătând locurile, pe măsură ce le pomenea.

La vreo cincizeci de metri depărtare, pe drum, găsiseră o

cărare care urca pe deal. Merseseră pe ea şi ieşiseră din junglă, după care urcaseră o pantă acoperită de culturi. După scurt timp zăriseră Lowa în stânga, în depărtare, vărsându-se în mult mai largul Congo. Imediat deasupra lor, pe coama plată a dealului, se înălţa o biserică, iar în stânga, dincolo de drumul principal ce ieşea din Poma, stăteau doi bărbaţi, într-un jeep oprit. Paul zâmbi şi spuse că fusese gata să se arunce la pământ când îi văzuse, dar îşi amintise în ultima clipă că ar fi trezit mult mai puţine suspiciuni traversând pur şi simplu câmpul. Şi din câte reuşise să vadă, cei doi sârbi, dacă asta erau, abia dacă-l băgaseră în seamă.

El şi Nyembo ajunseseră în spatele bisericii, o ocoliseră şi se treziseră în capătul unei străzi care cobora în linie dreaptă până în zona docului, lângă râu. Această stradă, deşi nu era acoperită cu pietriş, avea de o parte şi de alta clădiri de un etaj, cu un aspect destul de solid, dar calitatea caselor scădea rapid pe străzile lăturalnice. Aici casele erau mai mult nişte colibe, cu pereţi de nămol şi lemn şi acoperişuri ruginite de tablă ondulată.

— Tocmai observam toate acestea, când a apărut preotul, din interiorul bisericii, zise Paul. Era puţin cam nervos, dar cred că curiozitatea fusese mai puternică, aşa că a ieşit să ne întrebe cine eram.

Paul se uită la mine.

— Am riscat, zise el. Oraşul părea mort, toată lumea fiind ascunsă în case, şi am presupus că sârbii erau nişte musafiri nedoriţi. Aşa că i-am spus preotului că eu şi Nyembo eram de partea rebelilor…

— Cercetaşi trimişi înainte, zise Nyembo zâmbind.

— Mda. Şi l-am rugat să ne spună ce se întâmpla.

Paul zâmbi.

— A fost foarte dornic să ne ajute. Ne-a dus înăuntru şi ne-a povestit cum sârbii au sosit ieri seară şi că deveniseră isterici când descoperiseră că feribotul era pe partea cealaltă a râului…

— V-a spus de ce fusese dus dincolo? l-am întrebat.

— Fuseseră avertizaţi de sosirea sârbilor şi s-au gândit că după ce-i duceau dincolo, sârbii aveau să ardă feribotul, ca să-i încetinească pe urmăritori. Se pare că este o practică standard pe aici, iar cârmaciul feribotului nu a vrut să-şi piardă mijlocul de trai.

Oricum, sârbii au ars câteva clădiri, mai mult din cauza frustrării, decât din alt motiv, şi câteva dintre femeile localnice au fost duse undeva. Nu există mod de comunicare cu cealaltă parte a râului, aşa că nu l-au putut ameninţa pe cârmaci cu represalii, ceea ce i-a enervat peste măsură.

Se întoarse din nou la hartă.

— Preotul ne-a pus la curent cu restul amplasării. Singurele locuinţe luxoase sunt aici, zise el, trasând două dreptunghiuri cu faţa la râu, dincolo de drumul care venea de la Ongoka, exact la stânga locului în care ajungea strada care cobora de la biserică. Sunt nişte vile europene cu verande, ca cele pe care le-am văzut în Punia. Pe cealaltă parte a intersecţiei sunt câteva depozite vechi, cu faţa spre docuri, care sunt goale, de când au fugit plantatorii de cauciuc locali. Un alt lucru pe care ni l-a spus preotul este că a auzit multe bocănituri azi dimineaţă, ca şi cum soldaţii ar fi construit ceva…

— O plută, am spus.

— Nu ştia, continuă Paul, şi a recunoscut că nu îndrăznise să coboare strada ca să afle.

Zâmbi cu amărăciune.

— Tocmai ne spunea asta, când am auzit focurile de armă de la râu, aşa că am hotărât că era bine să fim şi noi prudenţi. Prin urmare, am coborât prin aceste câmpuri…

Le arătă pe hartă.

— … până la cărarea care ocoleşte baza dealului, şi am urmat-o până la râu, aici. L-am lăsat pe Nyembo acolo, ca să acopere spatele şi am înaintat pe lângă depozite, căutând un loc din care să văd bine zona docului. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un cadavru plutind în apă – probabil focul de armă pe care l-am auzit – dar apoi am găsit un loc destul de bun, printre câteva grămezi de plase putrezite, pe un debarcader vechi…

— Asta explică mirosul, murmură Sheff.

— … iar de acolo aveam o vedere destul de bună. Am numărat treisprezece albi.

Paul zâmbi singur, spunând asta.

— Patru dintre ei stăteau de vorbă pe drum, lângă vile, ca şi cum ar fi fost de pază, iar restul erau adunaţi în jurul plutei pe care o construiau.

Se uită la mine.

— Dar e mai mult o combinaţie între o plută şi o barcă – nu e prea mare şi e motorizată. Au găsit două motoare de barcă undeva şi le-au fixat la unul din capete.

— E suficient de mare ca să care un jeep? întrebă Gonzo.

— Nu.

— Dar suficient de mare ca să transporte o echipă pe malul celălalt, am sugerat eu. Unde nu vor avea prea multe probleme să-l convingă pe cârmaci să-şi schimbe părerea şi să treacă întregul convoi.

M-am întors spre Paul.

— Apropo, unde sunt vehiculele lor?

— Aici, zise el, indicând porţiunea de drum dintre vile şi râu. Sunt parcate în linie, cu faţa spre nord.

— Nu înţeleg, spuse Sheff. Când vor auzi motoarele, cârmacii vor dispărea în junglă.

— Dar sârbii tot vor face rost de feribot, zise Gonzo.

— Şi s-ar putea să nu aibă de gând să folosească motoarele, am spus eu. Poate vor să treacă cu sfoara, şi să folosească motoarele doar în caz de urgenţă. Probabil că nu ştiu cât de puternic e curentul.

— Iar în acest moment aşteaptă întunericul, adăugă Gonzo.

— Aşa se pare, am zise eu, simţindu-mă dintr-o dată mult mai optimist în legătură cu atacul de noapte. Iar când ei vor fi în mijlocul curentului…

Sheff îl înghionti cu cotul în coaste pe Gonzo.

— Acum e momentul când vom auzi planul maestrului, spuse el, cu o voce de cunoscător.

Capitolul 6

Am pornit primul pe cărarea noroioasă, încercând să nu mă gândesc cât de prost eram echipaţi pentru acţiunea pe care trebuia s-o executăm. Mirosul înţepător al nămolului cu care mă

mânjisem pe faţă îmi amintea în permanenţă că nu aveam cremă de camuflaj, dar acesta era doar un inconvenient minor. Cantitatea mică de arme – în special lipsa materialelor explozive – se putea dovedi un impediment major, în funcţie de cât de atenţi şi de bine înarmaţi erau sârbii. Iar eşecul nostru în găsirea unei staţii radio bune se putea dovedi fatal, atât pentru noi, cât şi pentru oamenii spre a căror salvare ne îndreptam.

Se întunecase de jumătate de oră, dar cerul era încă limpede, iar stelele ofereau o iluminare aproape perfectă pentru scopurile noastre. În privinţa asta avusesem noroc – un cer fără stele ar fi îngreunat mişcarea, iar unul cu lună ar fi putut să ne trădeze.

Knox-Brown, care insistase să participe, mergea lângă mine. Nu fusese greu să mă convingă – o armă în plus era o armă în plus, şi probabil că el câştiga bani mai mulţi ca noi. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă mi-aş fi făcut mai multe probleme faţă de capacitatea lui de a rămâne calm într-o situaţie de criză, dar trebuia să recunosc că fusesem impresionat de modul în care se comportase la pod. Totodată, eram plăcut impresionat de cât de puţin încercase să intervină în modul în care conduceam eu acţiunea.

Paul era ultimul în linie, şi el era categoric pe lista mea de premieri. Faptul că îşi făcuse de două ori treaba cu M72-ul nu conta atât de mult cât recunoaşterea executată de el în acea dimineaţă, acţiune care mi se părea că demonstrase un echilibru aproape perfect de îndrăzneală şi prudenţă. Ar fi putut chiar să afle mai multe – locul exact unde se aflau ostatecii, de exemplu – dar nu fără să pună în pericol întreaga operaţiune. „Îndrăzneţii învinge” este motto-ul cel mai potrivit pentru astfel de ocazii, dar să nu uităm ce a însemnat el pentru Brigada Uşoară.

Nyembo vrusese şi el să vină, dar nu avea experienţă cu armele şi era mai probabil să ne încurce, decât să fie un ajutor adevărat. Îl convinsesem că aveam nevoie de cineva care să aştepte la Dodge, îl învăţasem cum să folosească unul din emiţătoarele noastre Motorola şi îl lăsasem să aştepte apelul nostru. Dacă Sheff şi Gonzo nu reuşeau să fure un jeep, trebuia să ne bazăm pe el ca să vină să ne ia.

Dezbătusem destul de mult dacă mai aveam nevoie de un vehicul sau nu, şi în cele din urmă decisesem că plusul de

flexibilitate, împreună cu un spaţiu mai mare, contrabalansau necesitatea de a împinge încă un vehicul prin gropile de nămol, atunci când aveam să ne întoarcem spre est, în căutarea unei staţii radio. Dacă era cazul, puteam oricând să abandonăm al doilea vehicul, preferabil într-o groapă de nămol, aşa încât să dăm de lucru urmăritorilor.

Nu ştiam dacă sârbii aveau să se obosească să ne urmărească. Dacă aveam noroc, ei urmau să adopte o atitudine indiferentă faţă de recuperarea ostatecilor lor şi să continue să meargă spre vest, mai ales ţinând cont că urmărirea noastră i-ar fi adus din nou în faţa armatei rebele care avansa. Dar cine ştia de ce era în stare o bandă de sârbi furioşi? Mi-am amintit că un jurnalist din Bosnia îmi spusese de câţi sârbi e nevoie ca să schimbi un bec. Răspunsul era trei – unul care să scoată becul vechi şi doi ca să-l înfigă în loc pe musulman.

Mergeam deja de zece minute şi jungla de pe marginea drumului fusese înlocuită de nişte câmpuri ce păreau destul de neîngrijite. În vârful dealului, biserica mică se profila pe fondul stelelor şi speram că preotul neliniştit se ascundea încă înăuntru. Tăcerea din jurul nostru era aproape totală – lăsasem în urmă croncăniturile şi urletele ciudate ale junglei, păsările plecaseră la culcare, iar râul vast care ştiam că se afla imediat dincolo de panta din faţă, nu scotea mai mult de un murmur adânc. Nici un strigăt sau foc de armă nu deranjaseră noaptea până acum, iar un optimist putea fi iertat dacă gândea că mercenarii erau prea ocupaţi ca să aibă timp de violuri şi crime.

Am continuat să mergem, sperând că eram la fel de invizibili cum ne simţeam, pe fondul câmpurilor întunecate, până când biserica rămase în spatele nostru, în stânga, iar în faţă se vedea doar întinderea uriaşă de apă. În dreapta, jungla ajungea până la râu. În stânga, la vreo cincizeci de metri depărtare, se afla primul dintre depozitele abandonate.

Râul părea să aibă cel puţin doi kilometri lăţime şi cele câteva luminiţe care sclipeau pe malul îndepărtat păreau să-i evidenţieze şi mai mult enormitatea. Unele locuri din lume – oraşe, râuri, munţi – au nume care sugerează exotismul, dar de aproape ele sunt deseori dezamăgitoare, simple umbre ale propriei reputaţii. Dar stând acolo şi privind râul Congo – un nume care pentru mine

a însemnat întotdeauna zone întunecoase, jungle vaste şi continente interzise – mă simţeam cu adevărat satisfăcut. Acesta era cu adevărat „măreţul Congo”. Era maiestuos. Un titan al tuturor râurilor.

Mă bucuram că Gonzo nu era acolo ca să strice totul cu datele lui statistice, cum ar fi câte bazine de înot olimpice putea umple pe secundă acest râu. Ceea ce îmi aminti că era timpul să vorbesc cu gemenii Thompson.

Jeep-ul era încă acolo, îmi spuse Sheff prin legătura radio. Luminile erau stinse, dar amândoi ocupanţii lui africani erau treji, stând de vorbă şi fumând ţigări care după miros păreau locale. El şi Gonzo găsiseră un punct de observare bun, la vreo cincizeci de metri de inamic, în direcţia vântului, adică aproximativ la jumătatea distanţei dintre Lowa şi drum.

I-am spus că-l voi contacta din nou după ce vom găsi şi noi un punct de observare, am întrerupt legătura şi i-am informat pe însoţitorii mei. Paul lăsa impresia că se simţea bine, Knox-Brown părea nerăbdător să termine cu totul, ceea ce reflecta aproape exact sentimentele mele. Acum, când existau mai multe drumuri pe care puteam să o luăm, i-am spus lui Paul să preia conducerea, am trecut al doilea şi l-am lăsat pe omul din MI6 să încheie coloana.

Am ajuns la primul depozit, am mers pe lângă latura lui dinspre râu şi am traversat o zonă largă de beton, pe care jungla începuse deja să o revendice. Pe malul râului, mai departe, se vedea acum o sclipire galbenă slabă, iar după ce ne-am furişat în lungul peretelui am văzut una dintre lămpile de kerosen ce atârnau pe balustrada de lemn a debarcaderului, la vreo sută de metri în faţa noastră.

Paul coti acum la dreapta, mergând în spatele unei barăci dărăpănate şi apoi braţul drept al unui debarcader în formă de T, care înainta vreo douăzeci de metri în râu. Era evident că nu mai era folosit pentru scopul lui iniţial, pentru că pe scânduri se aflau grămezi de plase de pescuit putrezite şi câteva butoaie de motorină ruginite. Scândurile scârţâiau sub picioarele noastre în timp ce avansam spre capătul îndepărtat, care oferea un punct de observare satisfăcător de bine camuflat asupra zonei docului şi a caselor din spatele lui.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că pluta motorizată era aproape gata de plecare. Vreo cincisprezece oameni se îngrămădiseră în jurul ei, lângă rampa unde amara de obicei feribotul, purtând cu toţii diverse uniforme de camuflaj, şi mulţi dintre ei având Uzi-uri sau carabine AK47. Un bărbat înalt, cu părul blond tuns scurt şi o faţă de măcelar stătea drept, privind râul, în postura lui Cortez, la apropierea de coasta mexicană. Nu-i vedeam ochii, dar eram gata să pariez că erau albaştri şi goi. El trebuia să fie prada noastră dementă, falsul colonel cu preferinţe pentru sadism şi tortură.

Am simţit un impuls de milă pentru cârmacii feribotului de pe cealaltă parte a râului şi am sperat că-l vor vedea la timp apropiindu-se.

Aparent satisfăcut, Mejanic coborî rampa şi se îndreptă spre plută. Aceasta părea construită satisfăcător. Buştenii tăiaţi de lungimi egale fuseseră legaţi în nişte dreptunghiuri de cinci pe patru metri, flotabilitatea întregii ambarcaţiuni fiind îmbunătăţită prin adăugarea unei duzini de butoaie de motorină goale. Vâslele fuseseră făcute din scânduri şi la un capăt fuseseră fixate două motoare exterioare în tandem, aşa cum ne spusese Paul. Privind-o, mi-am spus că dacă îmi cerea vreodată cineva să recomand o companie de construcţii pentru psihopaţi, banda aceasta avea să fie prima pe listă.

La bordul plutei care se clătina uşor pe apă, urcaseră acum zece oameni, ceea ce, nesurprinzător, era mai mult decât mă temusem şi mai puţin decât mă aşteptasem. Doi oameni care stăteau în spate îi împinseră şi după ce pluta se îndepărtă la câţiva metri, porniră unul dintre motoarele exterioare. Aceasta era o veste proastă – sperasem că se vor baza pe vâsle şi furişare, ceea ce ne-ar fi oferit mai mult timp ca să ne facem treaba. La viteza cu care mergea pluta – cam zece kilometri pe oră – puteau traversa râul în zece minute. Chiar dacă socoteam alte zece minute ca să-i găsească pe cârmacii feribotului, asta însemna doar o jumătate de oră înainte să se întoarcă.

Ceea ce nu ne lăsa prea mult timp la dispoziţie. Am aruncat o privire lungă scenei din faţa mea, ca să mă asigur că nu apăruse nici o surpriză majoră, şi apoi am luat legătura cu Gonzo şi Sheff prin radioemiţător.

— Faza Unu, le-am spus.

— Am pornit, zise Sheff.

Nu discutasem cum aveau să scape de cei doi oameni din jeep, dar ştiam cu toţii cât de important era să o facă în linişte. O rafală de armă în acest moment nu numai că i-ar fi alertat pe soldaţii din jurul clădirilor din faţa mea, dar probabil că l-ar fi convins pe Mejanic să întoarcă pluta. Parcă-i şi vedeam pe sârbi şi pe aliaţii lor sărind la arme, toţi cu feţele întoarse spre întunericul de pe drum, întrebându-se ce se întâmpla.

M-am forţat să mă concentrez asupra celor ce se aflau chiar sub ochii mei. Cea mai apropiată dintre cele trei vile avea o verandă de jur-împrejur, cu faţa atât spre râu, cât şi spre strada ce urca spre biserică, şi pe ea stăteau cinci soldaţi, cu picioarele pe balustrada din faţa lor şi cu sticle de bere în mână. Doi dintre ei erau negri şi trei albi şi, în timp ce-i priveam, un alt bărbat alb scoase capul pe una dintre ferestre. Părea să fie dezbrăcat şi mi-a trecut prin cap că era posibil ca acea vilă să fi fost transformată vrând-nevrând în bordel. În Bosnia, sârbii se specializaseră în umplerea unor astfel de locuri cu femei musulmane şi croate răpite.

Alţi trei bărbaţi stăteau în faţa celei de-a doua vile, doi pe verandă şi unul în stradă. Erau cu toţii negri şi am decis că erau paznici, sperând că nu mă înşelam. Peste drum de ei, aliniate lângă un şir de palmieri înalţi care flancau râul, erau vehiculele convoiului sârbesc – două jeep-uri şi două camioane deschise.

Am făcut un calcul mental. Pe plută fuseseră opt sârbi şi doi africani, la care dacă-i adăugam pe oamenii din faţa mea şi pe cei doi africani din jeep, rămâneau trei sârbi şi un african pe care nu-i vedeam. Probabil că majoritatea, sau chiar toţi, erau în interiorul primei vile.

Abia terminasem acest calcul, când uşa casei respective se deschise brusc şi o fată dezbrăcată ieşi în fugă. Alergă pe lângă bărbaţii surprinşi de lângă verandă, coborî împleticindu-se treptele şi apoi căzu în praf, când încercă să cotească. Chiar în spatele ei venea un bărbat tânăr, cu păr lung şi blond, purtând un tricou pătat. Când ea încercă să se ridice din nou, el o lovi cu piciorul şi se aruncă peste ea, încercând să o întoarcă cu faţa în sus şi să-i blocheze braţele deasupra capului. Fata se zvârcolea

violent şi se pare că genunchiul ei intră în contact cu ceva moale, căci omul îşi ridică brusc pumnul, şi o izbi în faţă şi apoi peste sâni, într-un acces de furie.

Fata rămase nemişcată, iar el păru să-şi piardă interesul, căci se ridică în picioare şi se îndreptă spre verandă, unde luă un gât de bere dintr-una din sticlele celorlalţi. Apoi îi făcu semn unuia dintre ei, care îi dădu ceva peste balustradă.

Tânărul se întoarse la fată şi am văzut că avea în mână o armă.

Dar-ar dracii, mi-am spus, dar el ridicase deja revolverul şi trase, o dată, de două ori, de trei ori, ca şi cum ar fi încercat să facă leşul să danseze.

Un bărbat apăru pe drum, la douăzeci de metri distanţă. Ducea o tavă cu mâncare aburindă, şi chiar şi de la acea distanţă am văzut că aceasta îi tremura puternic în mâini. Aproape că puteam să aud gândurile care-i treceau prin cap – mâhnirea, furia, sentimentul că putea să-şi grăbească propria moarte printr-o simplă expresie nepotrivită.

Poate că era fiica lui, sau a unui prieten, sau poate că el avea alţii pentru care să trăiască, o soţie, copii. Cu un efort care păru enorm, reîncepu să înainteze, urcă treptele verandei şi puse tava pe o masă, pentru soldaţii care stăteau acolo. Aşteptă câteva secunde, probabil ca să se asigure că nu mai era nevoie de el, după care se întoarse pe acelaşi drum, aruncând o singură privire scurtă, îndurerată, spre fata moartă în noroi.

Între timp, ucigaşul ei se întorsese pe verandă şi se servea din mâncarea abia sosită.

Am închis ochii pentru o clipă, încercând să las mânia să dispară. N-am reuşit.

Câteva secunde mai târziu, am auzit în ureche vocea lui Sheff.

— Faza Unu încheiată, spuse el. Erau amândoi pe jumătate adormiţi.

— Atunci, trecem la Faza Doi, am zis.

— La ordinele dumneavoastră.

Următoarea aşteptare păru mult mai lungă. Câteva minute oamenii de pe terasă părură uşor deranjaţi de ceea ce văzuseră şi de corpul întins în faţa lor, dar volumul conversaţiei lor crescu treptat, râsetele deveniră mai frecvente şi fata moartă deveni

doar un element de decor. Ucigaşul îşi termină masa şi dispăru înapoi în vilă, probabil în căutarea unei alte victime.

Probabil că Mejanic şi grupul lui ajunseseră acum pe malul celălalt, dar nu se auzeau zgomote care să confirme acest lucru. Poate că curentul era mai puternic decât părea şi dacă motoarele nu făcuseră faţă, fuseseră duşi mai la vale. Câteva cataracte rapide ar fi putut încheia treaba, dar speram să fie ajutate şi de crocodili.

În sfârşit, vocea lui Sheff îmi răsună din nou în ureche. Era într-o poziţie aflată aproape de râu, exact dincolo de ultimul vehicul din linie, şi mult mai aproape decât noi de vila în care speram că se afla personalul clinicii.

— Nu văd nimic înăuntru, zise el. Dar este o lumină aprinsă.

M-am gândit câteva clipe şi am hotărât că trebuia să acţionăm pe baza presupunerii că acolo se aflau prizonierii. Era clar că nu erau în vehicule şi nu părea probabil să fie în bordelul improvizat. Aşa că unde în altă parte?

— Faza Trei, i-am spus lui Sheff, care ne ură noroc.

Am pornit primul de pe debarcader, prin spaţiul dintre depozitele goale şi apoi pe dealul din spatele lor. Barăcile de pe pantele mai joase erau fie goale şi ele, fie ocupanţii lor stăteau tăcuţi în întuneric, aşteptând să se termine coşmarul – o reacţie de înţeles, în acele circumstanţe. Nu am auzit nimic, în timp ce ne strecuram printre cele câteva clădiri şi în cele din urmă am ajuns la unul dintre drumurile pline de noroi care urmau conturul dealului.

Strada principală care cobora de la biserică era la vreo şaptezeci şi cinci de metri depărtare şi când pornirăm spre ea, de pe malul celălalt al râului enorm se auziră focuri de armă. Mejanic se răzbuna.

Am înaintat, oprindu-mă la strada principală, înainte să o traversăm. În dreapta, strada avea o strălucire albă de la ferestrele vilei, dar în locul unde ne aflam noi, singura lumină era cea a stelelor, iar când am trecut pe partea cealaltă, am avut ceva probleme în găsirea unui drum la vale, care să ne ducă exact în spatele celei de a doua vile. În cele din urmă am realizat că nu puteam decât să ne căţărăm printre coteţele de găini goale, pe care le folosise cineva ca să ne blocheze drumul.

După ce am făcut asta, ne-am trezit în ceea ce fusese odată o grădină în stil european, dar care acum era invadată până la nivelul pieptului de vegetaţia tropicală. Jumătate din acest spaţiu era iluminat de lămpile din prima vilă, dar cealaltă jumătate, în spatele celei de a doua vile, era învăluită în umbre întunecate. Ne-am ghemuit acolo pentru trei secunde, ca să fim siguri că văzusem tot ce era de văzut, când un bărbat dezbrăcat apăru la una dintre ferestrele primei vile, trase un ultim fum din ţigară, după care o aruncă în tufe şi dispăru.

Nu se vedea nici o lumină la ferestrele celei de a doua vile, ceea ce nu părea un semn bun. Tocmai le făceam celorlalţi semn să mă urmeze, când vocea lui Sheff îmi răsună în ureche:

— Un om intră în vila doi, cu o carabină în mână. Unul dintre cei trei oameni de afară a pornit spre vila unu.

Fir-ar să fie, mi-am spus, şi m-am ghemuit din nou. Dacă aveam noroc, omul intra şi ieşea imediat. Dacă nu… Dacă nu, nu ştiam ce avea să se întâmple. Mejanic şi restul sârbilor urmau să se întoarcă peste zece minute, dublând numărul inamicilor noştri, dacă se ajungea la un schimb de focuri. Şi cu cât aşteptam mai mult, cu atât existau mai multe şanse ca ceva să meargă prost…

În clipa aceea am auzit brusc un ţipăt de alarmă din interiorul celei de a doua vile, urmat de sunetul unor voci ridicate. Voci rugătoare.

Imaginea fetei îngrozite care ieşise în fugă din bordel îmi apăru din nou pe retină, alungând orice rezerve de prudenţă raţională pe care le mai aveam. Şi ca pentru a dovedi că aveam dreptate, în prima vilă începu să se audă muzică, o muzică africană puternică, cu tobe şi başi. Am transmis o mulţumire tăcută îndrăgostitului de muzică şi am şoptit:

— Să mergem.

Am înaintat prin frunziş spre peretele din spate al vilei, unde câteva trepte de fier conduceau la o uşă cu aspect dezolant. Era încuiată, dar lemnul era atât de putred, încât aproape că îmi căzu în mâini.

Am intrat într-o cameră care trebuie să fi fost bucătăria, apoi am trecut printr-o uşă deschisă într-un coridor scurt. Nu se auzea nici un sunet de luptă, ci numai câteva zgomote în partea din faţă a casei, ca şi cum cineva s-ar fi luptat să-şi recapete respiraţia.

Am pornit înainte, dar m-am oprit apoi brusc, auzind o femeie care începuse să plângă în spatele uşii următoare.

Am încercat uşa, aşteptându-mă să fie încuiată, dar nu era. Se auzi un ţipăt de alarmă slab şi cineva se îndepărtă repede de mine, în întuneric.

— Şşşt, am spus, stupid. SAS, am adăugat, simţindu-mă ca un actor dintr-un film foarte prost.

— Am venit să vă luăm acasă, şopti Paul, lângă mine.

— A luat-o pe Nell, spuse femeia.

— Ai grijă de ea, i-am spus lui Paul şi am cotit repede pe coridor, fără să-mi fac prea multe griji că eram auzit.

O voce bărbătească strigă brusc, din spatele unei alte uşi:

— Ce se întâmplă, Nell?

Am ignorat întrebarea, în încercarea de a-l împiedica pe răpitor să se îndepărteze.

Am ajuns în salonul larg şi slab luminat exact la timp ca să văd uşa din faţă închizându-se în spatele lor şi pentru o clipă am ezitat, neştiind ce să fac. Sheff tocmai începuse să-mi spună că bărbatul ieşise din nou, trăgând o femeie după el, când ea începu să strige din toate puterile, în engleză, repetând cuvântul: „ticălosule”, iar şi iar, într-o litanie isterică. Se auzi o palmă zgomotoasă, un râs masculin ce fu urmat imediat de o înjurătură, după care femeia ţâşni înapoi pe uşă, prăbuşindu-se la pământ.

În pragul uşii apăru o siluetă, cu o armă în mână. Era acelaşi bărbat care o ucisese pe fata africană şi abia avu timp să mă vadă, înainte să-i trimit trei gloanţe în piept, aruncându-l afară, pe verandă. Cei doi oameni care stăteau de pază acolo nu reacţionară nici ei mai rapid. Încercau încă să se convingă că „Frumuşelul” era mort, când am măturat ferestrele din faţă şi uşa cu o rafală lungă, lăsându-mi furia să izbucnească şi ucigându-i pe amândoi, într-o ploaie de sticlă satisfăcător de sângeroasă.

— Sheff, am zis, dacă vine cineva pe drum, deschide focul.

M-am învârtit pe loc şi am văzut un grup de doctori şi asistente şocaţi, stând în pragul uşii, alături de Knox-Brown. Paul o ajuta pe asistenta neagră să se ridice în picioare.

Cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi salvaţi începu să spună ceva, dar l-am ignorat.

— Scoateţi-i prin spate, le-am spus lui Paul şi Knox-Brown. Tu

du-i la Gonzo, i-am zis omului din MI6. Paul, tu asigură spatele.

Cei doi aprobară din cap şi începură să-i împingă în spate pe cei pe care-i aveau în grijă.

— Gonzo, am spus în microfon, pregăteşte-te pentru pasageri. Şi spune-i lui Nyembo să scoată camionul pe drum.

— Bine.

M-am uitat la ceas şi apoi am aruncat o privire dincolo de uşa deschisă. Nu vedeam nici un sârb alergând în direcţia mea.

— Ce fac? l-am întrebat pe Sheff.

— Aleargă de colo-colo, trăgându-şi pantalonii pe ei, probabil… nu, uite că vin doi.

I-am auzit MP5-ul stereo, prin uşa deschisă şi în cască.

— Unul e puţin mai deştept acum, spuse Sheff cu infatuare, iar prietenul lui nu va mai îmbătrâni niciodată.

M-am uitat din nou la ceas. Trecuseră patruzeci de secunde şi vroiam să le dau un avans de două minute.

— Totul e OK, Paul? am întrebat.

— Nici o şoaptă.

Trecură alte câteva secunde, iar sârbii nu păreau dornici să vină după noi. După vreo două minute de la fuga celorlalţi, am început să perforez sistematic cauciucurile de pe partea dreaptă ale celor două jeep-uri şi ale celor două camioane, cu focuri ale MP5-ului. Când am terminat, l-am chemat pe Paul din spate. L-am aşteptat împreună pe Sheff ca să ne acopere cu foc, am ieşit pe uşă şi am traversat veranda, după care am alergat spre marginea drumului, care cotea aproape imediat la stânga, scoţându-ne din linia de foc a celor de pe malul râului.

După două minute de fugă ajunserăm din urmă convoiul nostru. Nu ştiam unde mergeam, dar deocamdată nu conta, pentru că era singurul drum pe care puteam să o luăm. Gonzo şi cu mine am luat jeep-ul. Sheff, Knox-Brown şi femeia doctor se urcară în cabina Dodge-ului. Paul, Nyembo şi restul celor salvaţi se căţărară în spatele camionului. În timp ce dispăream în junglă şi în noapte, mă simţeam destul de mulţumit de cum merseseră lucrurile. Nu ştiam că tocmai îl ucisesem pe unicul fiu al lui Mejanic.

Capitolul 7

Fâşia de cer de deasupra cărării junglei era încă senină, când am pornit în prima etapă a călătoriei din acea noapte, iar terenul se deschidea ocazional şi pe distanţe mici, lăsând să se vadă o lună extrem de fragilă, înălţându-se chiar deasupra copacilor. Era o imagine pe care puteai să o contempli în linişte. Mintea mea însă, deloc surprinzător, alerga mai repede decât vehiculele noastre, încercând să îndepărteze toate obstacolele care ne aşteptau şi să vizualizeze o cină în Brazzaville, în seara următoare.

Drumul reprezenta chiar el un obstacol, dar nu existaseră nici un fel de gropi cu nămol mari între Poma şi Ongoka în acea dimineaţă, şi speram că nu apăruseră nici între timp. Abia dacă plouase în cursul zilei, dar, în definitiv, nu aveam nici cea mai mică ideea despre cum se formau gropile astea. Din câte ştiam eu, ele reprezentau răspunsul cataclismic la un proces cumulativ lent. Acum era un pământ ferm, iar peste o clipă devenea o capcană venusiană pentru camionete şi jeep-uri. Lipsa luminii ne obliga să mergem cu numai cincisprezece kilometri pe oră, ceea ce probabil că nu era prea rău.

Teoretic vorbind, inamicul din spatele nostru nu prea avea cum să ne încurce, dar Mejanic şi acoliţii lui puteau să devină un obstacol în calea înaintării noastre, dacă vroiau asta. Nu reuşisem să sparg decât cauciucurile de pe o parte a vehiculelor lor, ceea ce însemna că, la un loc cu cele de rezervă, le rămăseseră suficiente ca să-şi pună în funcţiune cele două jeep-uri rămase. O jumătate de oră ca să le schimbe, încă un sfert de oră ca să se organizeze, asta însemna că erau la mai puţin de o oră în spatele nostru, ceea ce nu era mult, pe astfel de drumuri. Necunoscând soarta fiului lui Mejanic, mă bazam pe faptul că nu se vor deranja să facă asta. Probabil că acum aveau deja feribotul, aşa că de ce să nu traverseze râul şi să pornească spre vest? Sigur, mi-am spus, asta era o opţiune mult mai bună decât să alerge după câţiva ostatici de care nici nu aveau nevoie, mai ales când această operaţiune era posibil să-i implice într-o coliziune frontală cu rebelii care avansau.

Nici eu nu eram prea nerăbdător să-i întâlnesc pe aceştia din

urmă – primele noastre două întâlniri nu fuseseră chiar spectacolul unei frumoase prietenii. Dar în timp ce nu-mi venea în minte nici un motiv pentru care ei şi-ar fi abandonat poziţia de la Yumbi, mă puteam gândi la câteva pentru care să înainteze spre noi. Dar nu noaptea, speram – nu pe astfel de drumuri. Probabil că aveam câteva ore de linişte, însă asta era tot.

Deci, ce trebuia să facem? M-am gândit că am fi putut să ieşim de pe drum şi să intrăm în junglă, lăsându-i pe rebeli să treacă pe lângă noi în marşul lor triumfal spre vest. Dacă Mejanic şi ai lui ne urmăreau cu adevărat, cei doi inamici ai noştri ar fi dat unul peste celălalt. Ar fi trebuit să-şi folosească puştile împotriva unor oameni care puteau riposta, ceea ce ar fi reprezentat o schimbare pentru ambele bande de ticăloşi.

Era o idee atrăgătoare, dar nu foarte practică. Nu aveam de unde să ştim cât avea să treacă înainte ca rebelii să-şi reia marşul spre vest, iar noi nu aveam proviziile necesare ca să organizăm o tabără semipermanentă în junglă, pentru unsprezece oameni. Şi nici nu-mi plăcea ideea de a sta în Zair mai mult decât eram nevoiţi. Era mai bine să găsim o staţie radio, să chemăm un taxi american şi să plecăm naibii de acolo, înainte să mai întâlnim şi alţi oameni cu arme. Odată ce ajungeam la Ongoka şi puneam Lowa între noi şi sârbi, urma să am o discuţie cu oamenii recunoscători pe care-i salvasem, poate să semnez câteva autografe şi să le perii creierele în legătură cu situaţia radio locală.

Pe la nouă şi jumătate am început să coborâm spre râu, mai devreme decât ne aşteptasem, dar se pare nu suficient de devreme ca să-i prindem pe localnici încă treji. Am parcat cele două maşini lângă feribotul amarat la mal şi, după ce le-am promis lui Moir şi Knox-Brown o discuţie imediat ce treceam râul, i-am trimis pe Sheff şi pe Paul înapoi pe deal, ca să supravegheze drumul, iar pe Nyembo l-am luat cu mine, ca să-i găsim pe oamenii de la feribot. După trei colibe şi două indicaţii prudente, am trezit toată familia, şase oameni care locuiau în aceeaşi cameră. Cârmaciul feribotului părea mai mult resemnat decât enervat, dar probabil că în ultima vreme practicase mult această disimulare a furiei. Fiul cel mai tânăr părea chiar bucuros să mă revadă, dar el avea numai vreo cinci ani – încă nu învăţase că

oamenii înarmaţi însemnau de obicei necazuri.

Tatăl şi ceilalţi doi băieţi au coborât la râu cu noi, căscând molipsitor, şi am urcat încet camioneta pe feribot. Am luat legătura cu Sheff prin radiotelefon, ca să aflu dacă se vedea vreun semn al urmăritorilor sârbi, şi el mi-a răspuns că nu se vedea nimic, în afară de blestemaţii de ţânţari. Nu păreau să existe prea multe şanse ca jeep-ul să fie furat din locul în care se afla, aşa că eu şi Gonzo am trecut cu camioneta şi personalul clinicii, pentru eventualitatea în care rebelii alegeau chiar acest moment ca să sosească pe malul îndepărtat. După ce am ajuns în partea cealaltă, l-am trimis pe Gonzo câteva sute de metri mai departe pe drum, ca să ne anunţe dacă apăreau musafiri nepoftiţi. Pe Nyembo l-am trimis înapoi cu feribotul, ca să fim siguri că cei care-l conduceau nu aveau să dispară după un cot al râului, şi le-am spus lui Sheff şi Paul să coboare la râu.

Din cauza fugii noastre grăbite, a locului meu în jeep şi a necesităţii de a ajuta cârmaciul feribotului să treacă râul, aceasta era prima mea şansă ca să mă uit la oamenii pe care fusesem trimis să-i salvez. Stăteau cu toţii pe un zid vechi de pământ, pe care cineva grijuliu îl făcuse lângă rampa de debarcare. Arătau exact aşa cum era de aşteptat să arate nişte ostatici, după treizeci şi şase de ore în compania a cincisprezece mercenari sârbi şi a comandatului lor dereglat. Păreau secătuiţi, epuizaţi, şocaţi, parcă abia venindu-le să creadă în norocul lor de a fi salvaţi.

Doctorii căsătoriţi aveau amândoi peste treizeci şi cinci de ani. Barry Moir avea cam un metru nouăzeci înălţime, şi după cum atârnau hainele pe el, am dedus că pierduse ceva în greutate, de când plecase din Anglia. Avea un păr şaten creţ, care abia începuse să încărunţească şi să se rărească la tâmple, şi una dintre acele feţe care păreau frumoase, atunci când proprietarul ei se simţea stăpân pe situaţie. Zgârieturile întunecate de pe un obraz erau o dovadă că în ultima vreme nu fusese cazul să se simtă astfel.

Purta nişte ochelari cu rame negre, pe care îi ştergea în acel moment cu poalele cămăşii. Impresia pe care mi-a făcut-o în prima clipă – şi care avea să se confirme în următoarele câteva zile – era cea a unui om care nu era atras de Africa, şi care fusese

obligat să lupte cu continentul într-o bătălie epuizantă, numai pentru a putea continua să muncească acolo.

Originea lui muncitorească nu era mai evidentă decât cea de clasă mijlocie a soţiei lui, la prima vedere, dar alte diferenţe categoric erau vizibile. Rachel Moir era o blondă cu oase mari şi ochi albaştri, cu o faţă nordică şi un zâmbet devastator. Era la fel de înaltă ca soţul ei şi părea într-o stare mai bună. Spre deosebire de el, ea era evident îndrăgostită de junglă şi, după devotamentul lui Nyembo faţă de ea, nu era deloc indiferentă faţă de localnici.

În următoarele câteva zile, la fel cum mi se întâmplase faţă de multe cupluri în trecut, m-am trezit întrebându-mă ce aveau cei doi în comun. Singurul răspuns la care am ajuns era ceea ce îi unea încă – un devotament sincer faţă de medicină. Şi chiar şi pe aceasta se părea că o priveau de la capete diferite ale stetoscopului.

Cele două asistente erau amândouă nişte tinere atrăgătoare, de douăzeci şi ceva de ani. Nell Campbell era o băştinaşă din Antile, înaltă, cu picioare lungi, şolduri late şi sâni mari, cu un păr scurt, ochi mari şi o piele aproape la fel de întunecată ca a congolezilor. Ea era cea pe care sârbul o trăsese afară din vilă, cu ceva dificultăţi, dar la exterior cel puţin nu părea să fie marcată de experienţă. Asiatica de lângă ea, care se numea Rubina Patel, părea mult mai tulburată. Chiar dacă ce era mai rău se părea că trecuse, ochii ei străluceau de frică, iar lângă înalta Nell părea un copil mic şi foarte vulnerabil.

Braţul din jurul gâtului ei îi aparţinea lui Andy Waterson, care arăta de parcă abia terminase şcoala. Era foarte înalt, cu un păr blond ciufulit, un cioc la modă şi un aspect plăcut. Mai târziu am aflat că era un văr de-al doilea al lui Rachel, care umblase prin lume înainte să înceapă şcoala medicală, dar în clipa aceea tot ce ştiam despre el era că bucuria de a avea capul Rubinei lipit de umărul lui alungase complet orice urmă de nelinişte legată de răpirea lui recentă şi de posibila lui moarte. Oh, ce bine e să fii tânăr, mi-am spus.

Prin minte mi-a trecut fulgerător o imagine a Louisei, înghiţind cu zgomot un bol cu cremă de piersici. Oh, să ajung din nou acasă!

M-am prezentat, ceea ce păru destul de pompos în acea

situaţie, şi am verificat că Paul, Sheff şi Knox-Brown îi informaseră de ce ne aflam acolo şi ce speram să facem în continuare.

Fuseseră informaţi şi aveau câteva idei proprii în legătură cu locul în care trebuia să mergem de acolo.

— Trebuie să ne întoarcem la Kima, spuse Barry Moir imediat.

— De ce? l-am întrebat.

— Doctorul şi-a ascuns dischetele de la computer înainte să fie luaţi de acolo, explică Knox-Brown în locul lui Moir.

— Ce este pe ele?

— Rezultatele cercetării noastre, bineînţeles, spuse Moir ţâfnos.

— Un tratament pentru SIDA?

— Nu chiar, răspunse Moir.

— Dar e suficient ca să merite să ne riscăm cu toţii viaţa? am întrebat.

Ţinând cont de barajul rutier al rebelilor de la Yumbi şi de forţele guvernamentale de la Punia, ca să nu mai menţionez nămolul care putea face fericiţi o mie de hipopotami de acum până la Crăciun, erau multe călătorii pe care le-aş fi preferat în locul acesteia.

— Ştiţi la ce trebuie să ne aşteptăm pe drumul de aici la Kima? am întrebat.

— Le-am spus, zise Knox-Brown şi pentru prima dată mi-a fost foarte clar care era rolul lui în această misiune.

El era antrenorul trimis, pentru ca ceilalţi să fie siguri că rămâneam cu ochii aţintiţi asupra mingii – sau, în acest caz, asupra dischetelor de computer – de teamă ca, lăsaţi singuri, să nu fim atraşi de alte consideraţii mai triviale, cum ar fi dorinţa de supravieţuire.

— Există o misiune chiar la nord de Yumbi şi o alta la sud de Isambe, interveni Rachel. Din ceea ce ni s-a spus, acestea par mai greu de atins decât a noastră, cea de lângă Kima.

Zâmbi şi continuă:

— Aşa că se pare că nu prea avem de ales.

— Există un baraj rutier apărat de oameni înarmaţi, lângă Yumbi, şi după ceea ce s-a întâmplat ieri, cred că nu ne va fi suficient şarmul personal ca să trecem, am spus eu.

— Măcar acolo ei nu se vor aştepta să venim, zise Sheff,

venind lângă mine.

Făcu semn în spate, peste umăr, spre locul în care Paul stătea încă pe feribot. Deşi arma lui nu era îndreptată spre nimeni, era clar că ea împiedica plecarea feribotului.

— Ce facem cu ei? întrebă Sheff. Putem scufunda feribotul, dar ce facem dacă vom avea din nou nevoie de el?

Am oftat. Gândul de a-mi petrece o viaţă întreagă mergând într-o direcţie şi în cealaltă între Poma şi Yumbi nu era deloc plăcut. Şi nici cel de a scufunda sursa de câştigare a existenţei pentru acea familie. Le văzusem casa şi nu vroiam să rămân cu amintirea că-i făcusem şi mai săraci. Dar nici ideea de a lăsa feribotul acolo pentru Mejanic nu părea prea raţională.

Am aruncat o privire spre râu, ca să mă asigur că sârbii nu se strecurau în vârful degetelor pe malul opus.

— Nu puteţi distruge feribotul, zise brusc Rachel, ca şi cum abia atunci ar fi realizat ce aveam de gând.

Rezistând tentaţiei de a o întreba de ce, m-am întors şi i-am făcut semn lui Paul să-i aducă pe cei trei congolezi pe mal.

— Spune-le că-i luăm cu noi, i-am zis lui Nyembo. Spune-le că ne pare rău şi că le vom plăti pentru deranj, dar vor trebui să se întoarcă pe jos înapoi, de la… nu ştiu de unde, probabil de la Yumbi.

Am privit-o pe Rachel, care nu părea prea sigură dacă mă purtam ca o brută sau ca un geniu. Nyembo începu să explice situaţia congolezilor, care părură foarte uşuraţi, ascultându-l. Probabil că se aşteptaseră la lucruri mai rele.

Nimic din toate acestea nu era de prea mult ajutor în planul general. Îmi venea greu să cred că cea mai apropiată staţie radio disponibilă era cea de lângă Kima, dar dacă era aşa…

Cel mai bun scenariu ar fi fost ca rebelii să fie prea ocupaţi cu îngroparea camarazilor lor şi a victimelor ca să ridice un nou baraj rutier nocturn, trupele guvernamentale să fi plecat din Punia, iar echipele rutiere congoleze să se fi ocupat de umplerea tuturor gropilor de nămol cu beton. Ajungând înapoi la Kima înainte de răsărit, aveam să găsim un nou *Little Chief* care să ne aştepte să ne servească ceaiul.

Cel mai rău scenariu ar fi fost să dăm peste o forţă copleşitoare de rebeli, înainte să ajungem la joncţiunea de lângă

Yumbi. Atunci am fi avut de ales între a ne retrage în braţele sârbilor şi a intra în jungla aceea blestemată, ca să emitem semnale morse cu fum, care să-i pună pe gânduri pe băieţii americani care se ocupau de sateliţi. Era posibil să nu murim de foame, dar nici paraziţii locali nu aveau să flămânzească datorită nouă. Dacă eram destul de norocoşi, puteam ajunge ca vreun virus letal să primească numele nostru.

Dar nu credeam că aveam să dăm peste forţe care să înainteze în toiul nopţii. Aşa că mi-am impus să mă gândesc la scenariul median. Mici probleme, din loc în loc. Ajunsesem până aici în şaisprezece ore, majoritatea la lumina zilei, dar faptul că acum cunoşteam drumul ne putea oferi o oarecare compensaţie pentru dificultăţile condusului pe timp de noapte. Şi poate că nu aveau să existe prea multe baraje rutiere apărate între apus şi răsărit. În definitiv, drumurile nu erau pline de vehicule care să fie verificate. Dacă reuşeam să trecem prin Punia înainte de răsărit, atunci ar fi trebuit să fim în siguranţă, şi nu vedeam nici o problemă în aducerea unui Super-Stallion fie la misiune, fie chiar la Kima.

M-am uitat la ceilalţi.

— Sugestii? i-am întrebat pe Sheff şi Paul.

Sheff ridică din umeri.

— Se pare că nu avem prea multe opţiuni, şefule, observă el.

— Mergem spre est până ne opreşte cineva, spuse Paul.

— OK, am aprobat, întorcându-mă spre ceilalţi. Dacă reuşim să trecem pe lângă Yumbi şi prin Punia, bine. Dar va trebui să ajungem la est de Punia înainte să se lumineze, şi există mult nămol de aici până la Yumbi. Toţi cei de aici vor trebui să sape, altfel nu vom reuşi.

Le-am aruncat o privire întrebătoare ca să fiu sigur că mă ascultau, şi doi dintre ei aprobară din cap.

— Iar când vom ajunge la podul de lângă Yumbi, am continuat, va trebui să aruncăm o privire lungă şi atentă de la distanţă, înainte să luăm vreo decizie. Dacă există o forţă mare în drum, atunci va trebui să o luăm pe jos.

— Şi apoi? întrebă Knox-Brown.

— Apoi vom merge la Kima pe jos.

— Sunt vreo şaptezeci şi cinci de kilometri!

— O plimbare cam lungă, am recunoscut, şi aşa era, mai ales în genul acela de climat. Dar nu mai lungă decât au făcut toate femeile acelea japoneze din *A Town Like Alice*.

— Foarte inspirat, îmi murmură Sheff la ureche, câteva minute mai târziu. Ştii că *A Town Like Alice* a fost un roman de ficţiune?

Am stabilit rapid aranjamentul în maşini şi am pornit. Acum, Sheff conducea jeep-ul, cu Gonzo lângă el, Barry şi Andy în spate. Eu eram la volanul camionetei, împărţind cabina cu Rachel şi Rubina, lăsându-i în spate pe Knox-Brown, Paul, Nell, Nyembo şi cei trei oaspeţi ai noştri de la Ongoka. În timp ce ne îndepărtam de Lowa şi ne întorceam în îmbrăţişarea umedă a junglei, am cochetat cu ideea că eu eram un Josey Wales tropical, scuipând tutun prin fereastra deschisă a camionului şi conducând un grup disperat de inadaptabili spre siguranţa relativă a staţiei radio de la misiune.

Avea să fie o noapte lungă. Abia ieşisem din tunelul de copaci când prima groapă de nămol mai mică sclipi în lumina lunii în faţa noastră, şi atât de familiara sarcină de tras, săpat şi împingere a vehiculelor înapoi pe pământ solid reîncepu. De data aceasta aveam mai multe braţe care să ne ajute, ca să nu mai vorbim de cârmaciul feribotului şi fiii lui, în ciuda necesităţii de a plasa santinele în faţă şi în spate şi a faptului că trebuia depusă o muncă suplimentară, din cauza vehiculului în plus. Am întâlnit trei astfel de gropi pe mai puţin de un kilometru, dar apoi – dacă memoria nu-mi juca farse sau nu apăruseră noi gropi spontane în ultimele douăsprezece ore – urmau peste douăzeci de kilometri de drum liber.

A fost nevoie de aproape două ore ca să parcurgem prima porţiune şi cel puţin în ultima jumătate de oră mă aşteptam în permanenţă să aud vehiculele sârbilor apropiindu-se pe drum, în spatele nostru. Ştiam că nu era logic – dacă nu cumva împrumutaseră raza transportoare de pe *Enterprise*, nu exista alt mod mai simplu de a trece râul la Ongoka – dar totuşi sentimentul exista. Dacă am fi fost numai noi patru, nu mi-aş fi făcut griji – noi puteam lupta sau, dacă era nevoie, ne puteam retrage în junglă – dar având cu noi şase civili şi pe omul din MI6, mă simţeam legat de drum, ca într-o capcană.

Aşa că m-am simţit destul de uşurat când am ajuns la

porţiunea de drum uşoară. Tot ce trebuia să fac era să menţin camioneta pe drum, să nu izbesc jeep-ul din spate şi să sper că nici o pereche de faruri nu va apărea brusc din întuneric, în faţa sau în spatele nostru.

— De cât timp sunteţi în Africa? mă întrebă dintr-o dată Rachel.

Am făcut un calcul mental rapid şi abia îmi venea şi mie să cred, când i-am răspuns:

— De vreo nouăzeci şi şase de ore. Am sosit la Brazzaville marţi dimineaţă şi ni s-a spus că era probabil să aşteptăm acolo pentru o vreme. Ştii ce s-a întâmplat după aceea.

— Colonelul Mejanic a venit la Kima, spuse ea simplu, ca şi cum ar fi citit dintr-o carte pentru copii.

— Cum au sosit? am întrebat-o. Aţi fost avertizaţi în vreun fel?

— Nu prea. Am auzit camioanele apropiindu-se şi am ştiut că erau soldaţi, deşi nu ştiam ai cui, bineînţeles.

Râse, dar fără veselie.

— Trebuie să recunosc că atunci când am văzut că erau mercenari albi m-am simţit oarecum uşurată. O adevărată ruşine. Africanii noştri – oamenii din personalul nostru – şi-au dat imediat seama că aceşti soldaţi aveau să ne aducă necazuri şi cei mai mulţi dintre ei au avut inspiraţia să fugă în junglă. Nu ştiu câţi dintre ei… ar fi trebuit să-l întreb pe Nyembo, dar… nu ştiu câţi dintre ei au fost ucişi.

— Noi am văzut trei cadavre, i-am spus. Doi bărbaţi şi o femeie. Mi se pare că părintele Laurent a spus că numele femeii era Cécile.

— Oh, Isuse, zise ea şi mi-am dat seama că era sincer afectată.

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat.

— Oh, ne-au adunat ca pe nişte animale. Barry a încercat să o facă pe englezul furios, iar Mejanic l-a lovit în faţă cu pistolul. Apoi am fost îngrămădiţi cu toţii în spatele unui camion şi am fost ţinuţi acolo până când am ajuns la Poma. Andy şi Barry au fost daţi jos ca să ajute la săpat, când camionul s-a împotmolit, dar mie, lui Nell şi Rubinei nu ni s-a permis să folosim jungla drept toaletă – ni s-a dat doar o găleată de plastic, pe care s-o golim pe drum. A fost mai bine după ce am ajuns la Poma – ni s-a dat mâncare şi

apă, iar Mejanic ne-a spus clar nouă, femeilor, că eram în siguranţă în ceea ce îi privea pe oamenii lui. Mass-media occidentală şi liberalii din ONU nu ar fi mişcat nici un deget dacă ei violau o mie de congoleze, ne-a spus el, dar trei femei albe erau cu totul altceva. Nu părea să observe că Rubina şi Nell nu erau albe şi nu era deloc momentul potrivit să-i spunem asta.

— Deci a fost ca atunci când pisica nu-i acasă? am întrebat. Atacul asupra lui Nell.

Ea se strâmbă.

— Din câte l-am putut eu vedea pe fiu, mă îndoiesc că a fost ceva atât de calculat. El…

— Acela era fiul lui Mejanic? am întrebat, simţind brusc un gol în stomac.

— Aşa a spus Nell.

— El era, zise abia auzibil Rubina. L-am văzut când a venit în cameră ca să o ia.

— L-am văzut împuşcând o fată congoleză în stradă, le-am spus. Nu am putut face nimic ca să-l oprim, am adăugat, deşi oricât era de adevărat, asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

Mă întrebam cât de bun tată era un om că Mejanic şi dacă dereglările lui psihice deosebite includeau o fixaţie pentru vocea sângelui. Părea destul de probabil.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, dar în spate nu se vedea decât întunericul junglei. Această porţiune de drum părea familiară şi am realizat că treceam pe lângă locul în care intrasem între copaci, pentru noapte, cu două seri în urmă. Ideea de a face din nou asta era destul de tentantă – mă simţeam de două ori mai obosit după optsprezece ore de mers continuu. Am fost forţat să caut în amintire aspectele negative: invazia insectelor ciupitoare, prietenul meu, şarpele, maimuţele care aruncau cu rahat. Dacă, aşa cum speram parţial, exista un regiment de rebeli cu tabăra lângă vechiul baraj rutier, atunci ne puteam întoarce ca să gustăm ospitalitatea junglei.

Eram la vreo cincisprezece kilometri depărtare acum, şi mai aveam o singură groapă de nămol mare de traversat. Faptul că vremea se menţinea bună devenea mai puţin o binecuvântare şi mai mult un blestem – aş fi preferat să ne apropiem de baraj pe o ploaie puternică sau pe o ceaţă deasă – dar măcar groapa

respectivă nu se mai adâncise. După spusele lui Rachel, se ştia că astfel de gropi puteau înghiţi un camion până la acoperiş, aşa că se părea că până în prezent fusesem mai norocoşi decât credeam.

Totuşi, a fost nevoie de o oră şi jumătate ca să trecem cele două vehicule de această groapă, iar la sfârşitul operâţiunii simţeam mai mult nevoia unui duş şi a unei mese bune, în locul unei noi întâlniri cu gangsterii locali. Am făcut un compromis, cu un ceai fierbinte şi nişte batoane de ciocolată Mars pe jumătate topite, pe care Sheff le scoase ca printr-o minune din rucsacul lui. Expresia de pe faţa fiului mai tânăr al cârmaciului feribotului când luă prima muşcătură din acest deliciu britanic avea să rămână una dintre amintirile mele de durată din această misiune. Faţa băiatului se lumină şi ochii i se măriră a mirare, la acel asalt asupra papilelor lui gustative.

După acest festin, părea o idee bună să ne eliberăm prizonierii. Sheff şi cu mine am reuşit să adunăm treizeci şi doi de dolari, ca dar de despărţire. Nu părea o compensaţie prea mare pentru necazurile provocate, fără să mai vorbim şi de drumul lung de mers până acasă, dar cârmaciul feribotului păru cu adevărat entuziasmat de această avere bruscă, ceea ce mă făcu să mă simt puţin mai bine. Cel mai apropiat *bureau de change* era probabil în Kisangain, dar asta nu părea să-l îngrijoreze prea mult şi a insistat să ne strângă mâinile tuturor, înainte să dispară în întuneric, cu cei doi fii ai lui.

Cei rămaşi ne-am suit fără tragere de inimă în vehicule şi am pornit în direcţia Yumbi. Zece minute mai târziu am oprit din nou, la aproximativ o sută de metri de locul în care drumul se alătura râului, pentru ultima porţiune de doi kilometri până la pod. Era numai unu şi jumătate noaptea, ceea ce ne lăsa destul timp ca să facem o cercetare de aproape a joncţiunii din faţă şi să ajungem la Punia înainte de primele raze de lumină, dacă în faţă nu exista nici o problemă serioasă.

Am pornit cu Sheff pe drum, mergând repede şi fără să ne consumăm respiraţia cu discuţii. În dreapta noastră, jungla era un perete negru. În stânga, râul curgea vesel, apele înspumate sclipind în lumina lunii subţiri. Podul din faţă căpătă treptat formă în faţa noastră, pe fondul malului de dincolo de el, dar nu se

vedea nici o lumină în oraşul din depărtare.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre joncţiunea din faţă, unde strălucirea portocalie a unui foc mic începuse să se imprime pe retina mea. Am abandonat drumul deschis, intrând în junglă, şi am înaintat cu dificultate spre o poziţie apropiată de cea pe care o folosisem eu şi Paul la vizita noastră anterioară, după care am început să examinăm imaginea de dedesubt.

Am simţit cum mi se strângea inima. O forţă mare ne-ar fi făcut să renunţăm. Dacă nu era nimeni, am fi trecut cu uşurinţă. Dar acolo erau trei jeep-uri şi o duzină de oameni, majoritatea treji. Cinci bărbaţi stăteau în jurul focului fumând, alţi trei jucau un joc la lumina unei lămpi cu kerosen. Alţi doi stăteau de vorbă în picioare, la marginea râului. Ultimii doi stăteau fiecare în câte un jeep, probabil moţăind. Nici unul dintre ei nu era prea departe de arma lui, şi deşi am văzut câteva sticle de bere goale în iarbă, nici unul nu părea beat.

— Am îmbulinat-o, am murmurat.

— Se pare că va trebui să sărim în tigaia asta, înainte să putem sări într-un foc, spuse Sheff.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. Era clar că nu exista nici un tanc şi nu vedeam nici o armă antitanc. Nimic nu bloca fizic drumul. Se părea că nu ne aşteptau. Şi cu tot zgomotul pe care-l făcea râul, nu aveau să ne audă decât când ajungeam practic peste ei. Mi-am încordat privirea spre stânga, încercând să vizualizez fundalul pe care urmau să-l aibă vehiculele noastre când se apropiau, dar eram prea sus.

Totuşi, părea posibil. În al doilea război mondial, unităţile din Franţa ale Regimentului atacaseră deseori în circumstanţe similare, ţâşnind din întuneric în jeep-urile lor – coborând în tăcere la vale, unde era posibil – şi cucerind poziţii mai puternice datorită vitezei şi surprizei. Bineînţeles, ei aveau mitraliere Vicker şi Browning montate în faţa şi în spatele jeep-urilor, dar un om cu un MP5 putea fi un înlocuitor destul de bun al acestora.

Singura alternativă care îmi trecea prin minte era acea plimbare de şaptezeci şi cinci de kilometri care-l îngrozise atât de mult pe Knox-Brown şi care şi mie mi se părea mult mai puţin atrăgătoare decât ideea de a-i ataca pe oamenii de dedesubt. Hărţile noastre nu erau suficient de bune, aveam civili care erau

deja slăbiţi, iar proviziile noastre nu erau adecvate. Nici o opţiune nu era prea atrăgătoare, dar presupuneam că am fi pierdut mai mulţi oameni în junglă, decât atacându-i pe rebeli. Pe drumul de întoarcere am descoperit că Sheff era de aceeaşi părere.

Rachel nu era la fel de convinsă. Când le-am descris planul – Sheff, Knox-Brown, Gonzo şi cu mine mergeam cu vehiculele, iar Paul urma să-i conducă pe ceilalţi prin junglă până într-un punct de întâlnire de pe drumul Ponia – ea sugeră exact contrariul.

— Rebelii nu au nici un motiv să ne oprească, explică ea, referindu-se la propria persoană şi la ceilalţi oameni de la clinică. Aşa că de ce să nu mergem noi cu vehiculele şi să vă luăm pe voi cinci de pe drum? În felul acesta nu va fi nici o vărsare de sânge.

Era evident că lui Knox-Brown această idee îi plăcea şi mai puţin decât mersul pe jos, şi înţelegeam de ce.

— Vor recunoaşte camioneta, i-am amintit lui Rachel.

— Şi există şanse foarte mari să fiţi arestaţi şi duşi în Yumbi, adăugă Knox-Brown. Ocazia noastră de a vă scoate din ţară ar dispărea.

Nu adăugă că noi, ceilalţi, am fi avut de parcurs un drum lung pe jos până acasă, ceea ce presupun că era spre lauda lui.

— Avem nevoie de dischete, spuse obosit Barry, ca şi cum nu-i venea să creadă că noi uitasem importanţa lor.

— Eu cred că-i pot convinge să ne lase să trecem, insistă Rachel.

— Tu crezi asta întotdeauna, spuse cu răutate soţul ei.

Nu-mi plăcea să fiu de partea lui, dar aveam senzaţia că de data aceasta avea dreptate.

— Când am trecut pe aici ieri, i-am spus lui Rachel, indivizii aceia aruncau prizonieri legaţi în râu, de pe pod. Şi nu cred că întâlnirea lor cu noi i-a făcut să aibă sentimente mai bune faţă de oameni în general, şi îndeosebi faţă de cei albi.

Ea îmi aruncă o privire îngheţată.

— Nici mie nu-mi face mai multă plăcere decât ţie, dar asta este părerea mea.

Nu au mai fost alte proteste. Paul era clar dezamăgit că el fusese omul ales să ocolească, dar aveam mai multă încredere în el decât în ceilalţi, când era vorba de orientarea prin junglă, şi i-am spus asta, încet.

— Va trebui să duceţi toată mâncarea şi apa, am adăugat, pentru că dacă nu vom reuşi să trecem, va trebui să mergeţi pe jos cel puţin două zile.

— Atunci ar fi mai bine să reuşiţi să treceţi, spuse el, zâmbind.

Zece minute mai târziu, el şi cu Nyembo conduceau contingentul britanic afară de pe drum. Toţi, cu excepţia lui Rachel, erau evident încă sub şocul parţial al chinului prin care trecuseră, şi m-am simţit puţin vinovat că le foloseam pasivitatea ca să-i conving să facă cum vroiam eu. Dar numai puţin – în definitiv, ei se duceau la o plimbare prin junglă, în timp ce noi ne duceam în întâmpinarea gloanţelor.

— Deci, cum organizăm grupul de atac? mă întrebă Gonzo.

— Jeep-ul în faţă, am gândit eu cu voce tare. Oamenii din camionetă vor fi mai puţin vulnerabili, dacă vor trage din spate, am explicat. Sheff, tu vei conduce jeep-ul, iar eu voi ţine carabina. Knox-Brown, tu vei conduce camioneta, cu Gonzo în spate.

Următoarele câteva minute le-am petrecut „blindând” Dodge-ul, prin umplerea spaţiului de la coadă şi a zonei din spatele capului şoferului cu tot ce puteam găsi şi care putea absorbi sau încetini gloanţele. Apoi am stat şi am aşteptat, urmărind mental înaintarea celorlalţi prin junglă şi sperând că nu vor pierde timp prin vreo întâlnire neaşteptată cu vreun leopard înfometat. Pentru că un lucru era sigur, nu vroiam să fim nevoiţi să-i aşteptăm la marginea drumului, în timp ce eram atacaţi de jumătate din armata rebelă.

Trecuse jumătate de oră şi începusem să cred că se pierduseră, când Paul luă în sfârşit legătura radio cu noi, spunând că ajunseseră la drumul Yumbi-Punia.

— E vremea distracţiei, le-am spus celorlalţi, cu cea mai bună imitaţie a vocii lui Stephen Seagal.

Drumul până la pod era într-o stare destul de bună şi speram că puteam accelera suficient ca să reducem apoi zgomotul motoarelor la minim. Şaizeci de kilometri pe oră părea o viteză rezonabilă şi, dacă nu aterizam în râu, oamenii de la intersecţie aveau să fie destul de şocaţi. O sirenă ar fi fost de ajutor ca să transformăm şocul în panică pe ultima sută de metri, dar nu aveam aşa ceva. Mi-am amintit de echipajele de tanchişti din *Eroii lui Kelly*, care dădeau muzica tare când porneau la bătălie, aşa că

m-am gândit la o melodie a grupului ABBA cântată pe patru voci, dar apoi mi-am spus că asta ar fi fost, probabil, împotriva Convenţiei de la Geneva. Oricum, nu aveam timp să-l învăţ pe Knox-Brown partea lui Benny.

Ne-am ocupat locurile şi am început să coborâm pe panta spre râu, atingând o viteză mare, când am ajuns la terenul plat. În vest începuseră să se adune nori, dar luna stătea încă pe o fâşie de cer deprimant de senin. Inima îmi bubuia în piept, adrenalina pompa prin vene ca şi cum nu ar mai fi existat ziua de mâine şi prin cap îmi fulgeră gândul că măcar cei din Brigada Uşoară băuseră ceva, înainte să moară.

Toată acţiunea părea ireală, absurdă. Iată-ne înaintând pe un drum noroios, în mijlocul pustiului, gata să executăm încă o dată o acţiune gen Roadrunner pentru rebelii de la barajul rutier, riscându-ne viaţa – singura noastră viaţă. Peste două minute, Ellen putea fi văduvă. Deşi numai Dumnezeu ştia peste cât timp ar fi aflat asta. Acela era genul de lucru pe care ar fi trebuit să-l facă nişte oameni singuri, mi-am spus – nu un tată cu o căsnicie fericită. I-am aruncat o privire lui Sheff. În colţul gurii lui se zărea un zâmbet uşor, iar ochii şi mâinile erau concentrate asupra menţinerii jeep-ului pe drum. Probabil că el se gândea la asistente, mi-am spus. Ticălosul norocos era încă prea tânăr ca să simtă mâna rece a morţii pe umăr.

Aproape ajunsesem. Podul se reliefa de pe fundalul lui. În faţă se zări sclipirea bruscă a focului. Am aruncat o privire în spate, ca să fiu sigur că Dodge-ul nu era prea departe, şi am descoperit că era la numai vreo cincisprezece metri în spatele nostru – Knox-Brown conducea ca Damon Hill. Mai aveam vreo patru sute de metri de parcurs şi abia reuşeam să auzim chiar noi zgomotul motorului, peste tumultul râului, aşa că melodia formaţiei ABBA n-ar fi avut nici un rost.

La două sute de metri, am distins siluetele soldaţilor din faţa noastră. Cred că mergeam cu vreo şaizeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna că parcurgeam fiecare sută de metri în ceva mai mult de cinci secunde, dar şi acestea păreau prea lungi. La vreo sută de metri distanţă am auzit primul strigăt ridicându-se pe deasupra zgomotului râului şi al motorului şi brusc, în întunericul din faţă, se văzu agitaţie. Am deschis focul cu MP5-ul, golind

încărcătorul de treizeci de cartuşe în două rafale de câte o secundă. Trăgând dintr-un jeep în mişcare, peste marginea unui parbriz blindat, nu m-am chinuit să ţintesc, ci doar să umplu aerul cu suficienţi mesageri ai morţii iminente ca să-i fac pe rebeli să se ferească.

Eram cam la treizeci de metri de intersecţie când am schimbat MP5-ul meu cu al lui Sheff şi am încercat, probabil fără să reuşesc, să nimeresc cauciucurile jeep-urilor rebelilor. Încă nu se trăsese deloc în noi şi timp de o secundă am avut timp să mă întreb dacă Sheff nu va răsturna jeep-ul nostru, când va lua virajul la dreapta. Dar norocul sau priceperea fură de partea lui şi ajunserăm din nou pe patru roţi, când primele gloanţe ale rebelilor izbiră partea din spate a vehiculului nostru. M-am răsucit pe scaun şi am reuşit să mai trag o ultimă rafală, înainte ca şi camioneta să dea colţul în urma noastră, tăindu-mi linia de foc.

Judecând după zgomot – asemănător cu al unei grindine pe un acoperiş de tablă – camionul primea o mulţime de lovituri, dar auzeam în continuare MP5-ul lui Gonzo ripostând, iar dacă Knox-Brown nu era în viaţă, atunci reuşea o interpretare grozavă a lui El Cid, pe scaunul şoferului.

În clipa următoare am ţâşnit la deal şi la adăpostul copacilor, şi am simţit acel sentiment aproape isteric de uşurare care te invadează atunci când colţii morţii se închid cu o clipă prea târziu ca să te înhaţe.

— Am trecut, i-am spus lui Paul, în emiţător.

— Vă văd, zise el. Sunt la două sute de metri în faţa voastră. Ceilalţi sunt cam la o sută de metri în spatele vostru.

Câteva secunde mai târziu îl zăririm ieşind la marginea junglei, cu aruncătorul de grenade M72 în braţe. Am condus până la locul unde stăteau oamenii de la clinică, la marginea drumului, ca un grup de autostopişti nefericiţi, cu zâmbete palide de uşurare pe feţe. Am sărit jos şi am mers în spate, spre camionetă, unde l-am găsit pe Knox-Brown, scăldat în sânge, coborând din cabină oarecum nesigur pe picioare.

— Nu e nimic serios, spuse el şi avea dreptate.

Un glonţ crestase un şanţ de jumătate de centimetru prin pielea de pe partea superioară a pieptului lui, provocând o sângerare puternică, dar nici o stricăciune gravă. Avusese noroc.

Am lăsat-o pe Rachel să-l îngrijească, i-am spus lui Gonzo să-i urce pe toţi în maşini şi am alergat înapoi la Paul, aşteptându-mă parţial ca farurile rebelilor să apară de după colţ, înainte să ajung la el. Nu se întâmplă asta, şi după două minute încă nu se auzea şi nu se vedea nici un semn că am fi fost urmăriţi. Poate că eu şi Gonzo reuşisem să le scoatem din funcţiune jeepurile, dar cred că era mai probabil că încă nu-şi reveniseră din şocul noului atac. Poate că încercau să se autoconvingă că visaseră această a doua vizită.

— Gata de plecare, îmi spuse Gonzo, prin sistemul de comunicaţii.

— Să mergem, i-am zis lui Paul şi am alergat amândoi spre vehiculele care aşteptau, cu urechile încordate, ca să auzim eventualele sunete de mişcare pe drumul din faţă.

O ultimă privire în spate şi eram din nou la locurile noastre, gata de plecare.

Capitolul 8

N-am mai dat peste alţi rebeli pe drumul spre Punia, dar nici nu a fost o călătorie lipsită de evenimente. Senzaţia mea aproape isterică de uşurare dispăru repede, făcând loc unui sentiment probabil la fel de isteric de prevestire. Knox-Brown nu fusese singurul care avusese noroc – aveam impresia că orbecăiam în întuneric, şi că mai devreme sau mai târziu... Brusc, îmi veni în minte metafora perfectă pentru călătoria noastră – transformasem o parte a junglei zaireze într-un aparat de pinball personal, iar noi eram bila, ţâşnind într-o parte şi în alta pe canale, şi fiind readusă înapoi în joc de fiecare dată când vroiam să ne oprim. Dar mai devreme sau mai târziu bila urma să găsească gaura, pentru că acesta era singurul mod în care se putea termina jocul. Trebuia să ne ridicăm de la blestemata aceea de masă, şi repede.

Încă mă felicitam pentru acea metaforă, când trecurăm pe

lângă primii refugiaţi cantonaţi la marginea drumului. Următoarea jumătate de oră, un întreg catalog de disperări trecu rapid prin lumina periferică slabă a farurilor. Cea mai mare parte a refugiaţilor păreau adormiţi, iar majoritatea celor care stăteau întinşi cu ochii deschişi erau probabil morţi. Câţiva stăteau lângă drum, cu mâinile întinse spre noi, cu feţele supte şi stomacurile umflate. Nu ne urmă nici un strigăt, nici un urlet de acuzaţie – numai din când în când plânsetul câte unui copil.

Ştiam cu toţii că nu puteam să oprim, că nu aveam nimic de oferit decât mila noastră inutilă, chiar dacă ne-am fi oprit, dar logica situaţiei nu avea forţa să modifice ceea ce simţeam. Oamenii spun că oboseala sufletului este la fel de epuizantă ca cea a corpului, iar noi avusesem parte de amândouă în acea zi. Când am ajuns la periferia oraşului Punia, eram pregătit pentru vreo douăsprezece ore de somn, nu pentru încă o confruntare cu un club local de tir.

Dar, bineînţeles, de asta am avut parte. Era cam trei şi jumătate dimineaţa şi îmi pusesem speranţele într-o ploaie care să cureţe străzile, dar se părea că sezonul ploios era într-o vacanţă temporară, iar norii care se adunau deasupra refuzaseră până acum să interacţioneze şi să-şi verse încărcătura. Luna dispăruse, dar clubul de tir avusese ideea să atârne suficiente lămpi ca să ilumineze bariera înălţată la capătul străzii principale. Erau cam zece oameni, îmbrăcaţi în uniforme ale rebelilor, şi se aranjaseră în linie, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o repetare a înfruntării de la OK Coral. Wyatt Earp-ul local stătea la câţiva metri în faţa lui Doc şi a fraţilor lui, strângând în mâini un Uzi şi încercând să nu pară speriat.

Toată situaţia părea ridicolă.

Oprisem la vreo şaptezeci de metri de barieră. Am coborât din cabina camionului şi m-am îndreptat spre jeep.

— Dacă am continua să înaintăm, cred că se vor da la o parte, sugeră Sheff.

Era posibil să aibă dreptate, dar nu mă încântau consecinţele, în cazul în care se înşela. Era posibil să fie prea speriaţi ca să se dea la o parte şi am fi ajuns să ne ucidem unii pe alţii, numai pentru că se părea că nu exista altă opţiune.

La naiba cu joaca de-a soldaţii, mi-am spus.

— Mă duc să vorbesc cu Wyatt Earp, am zis. Să-i spun că suntem inofensivi.

Am început să mă apropii încet de congolez, cu ochii deschişi larg, în căutarea eventualelor degete nervoase pe trăgaci. Omul din faţa mea nu-mi veni în întâmpinare, dar ridică puţin ţeava Uzi-ului în direcţia mea.

M-am oprit la vreo zece metri de el. Era evident că abia trecuse de adolescenţă, ceea ce nu părea potrivit cu predica mea despre nişte morţi inutile, dar măcar nu avea pe faţă acea expresie tâmpă, care ar fi însemnat că puteam la fel de bine să vorbesc turceşte.

— *Bonne nuit, colonel*, i-am spus vesel, oferindu-i cel puţin două grade promovare, ca să-l îmbunez.

Nu-mi răspunse la zâmbet şi pentru o clipă m-am întrebat dacă veştile despre confruntarea noastră cu celălalt baraj rutier nu ajunseseră cumva la Punia. Dar mi-am spus că, dacă ar fi ajuns, n-am fi avut în faţă numai zece oameni.

— Cine sunteţi? întrebă el. Pe cine aveţi în maşini? Unde vă duceţi?

Într-un impuls de moment, i-am spus adevărul, dar atâta din el cât era necesar să ştie. I-am spus că aveam grijă de conaţionalii noştri. Nu eram o ameninţare pentru efortul de război al rebelilor – de fapt, vroiam să dispărem din calea lor şi le doream o victorie rapidă împotriva lui Mobutu.

Omul vroia să fie convins, dar îi venea greu. Chiar dacă îmi credea povestea – am fi putut fi englezi, dar am fi putut fi şi sârbi – nu putea accepta uşor ideea de a lăsa un grup de europeni înarmaţi să pătrundă nesupravegheaţi în teritoriul rebel recent cucerit. Îi înţelegeam punctul de vedere şi nu am fost surprins de decizia lui – trebuia să rămânem în Punia, până când soseau autorităţile superioare ca să ne decidă soarta.

Am trecut la argumentul doi, care era mai simplu.

— Nu putem rămâne aici, i-am spus clar. Dar ne vom opri la Kima, iar dacă autorităţile vor dori să ne pună întrebări, pot veni acolo.

Am îndepărtat întreruperea lui cu o fluturare superioară a mâinii.

— Colonele, voi aveţi arme, noi avem arme. Putem să ne

luptăm şi poate să murim amândoi aici, dar pentru ce? Aveţi inamici adevăraţi cu care să luptaţi, iar noi nu vrem decât să ne întoarcem în ţara noastră.

Josey Wales tocmai se răstise la Zece Urşi, dar i-am oferit adversarului meu o privire pe care o speram convingătoare.

El se uită în jos, apoi la mine, cu un zâmbet în colţul gurii.

— În regulă, spuse apoi. Puteţi să mergeţi până la Kima.

Îmi venea să-l îmbrăţişez, dar m-am mulţumit să mă întorc şi să mă îndrept spre vehiculele noastre, ascultând sunetul plăcut al deplasării barierei din spatele meu. Un minut mai târziu treceam prin spaţiul creat, după care cotirăm la stânga pe strada principală şi coborârăm la vale în viteză, spre acum binevenita îmbrăţişare a junglei. Mai erau câteva ore până la răsărit şi ieşisem de pe drumul principal. Optimistul din capul meu dansa la lumina lunii, pesimistul era redus la un murmur ciudat de dezacord.

Am continuat să mergem, oprindu-ne numai când am ajuns la prima dintre cele şase gropi cunoscute. Acolo am pregătit un ceai în partea din spate a camionului, înainte să începem treaba, şi am împărţit ceea ce mai rămăsese din raţiile congelate, după ce trecusem amândouă vehiculele în cealaltă parte. Acum începuseră deja să apară pe cer primele urme de lumină şi în jungla înconjurătoare schimbul de zi lua locul turei de noapte. Aproape imediat începu să se simtă căldura şi sudoarea să ţâşnească din toţi porii.

Când se lumină complet, am cerut o pauză scurtă ca să investigăm drumul din faţă, în căutarea de semne ale unui trafic recent. Spre surpriza mea, am găsit o mulţime de urme de cauciucuri, nici una dintre ele nepotrivindu-se cu cele ale camionetei noastre. Am căzut de acord că trecuseră recent maşini ce se îndreptaseră spre vest – poate chiar Wyatt Earp şi Compania – dar când în cele din urmă ne-am apropiat de Kima, pe la zece dimineaţa, i-am trimis pe Sheff şi Gonzo în faţă, ca să verifice locul. Ei raportară că era la fel de pustiu ca în ziua în care-l părăsisem, deşi arăta chiar şi mai rău.

Trecuseră vizitatori pe acolo şi se părea că aceştia cercetaseră locul cu ochii unor portărei, luând tot ce putea fi schimbat mai târziu pentru bani. În laboratorul de cercetare, tot

ce nu fusese distrus de sârbi fusese luat, la fel ca şi hainele personalului, pe care le lăsasem în urmă. Bineînţeles, Barry şi Knox-Brown nu băgară în seamă toate acestea. Erau prea ocupaţi cu căutarea preţioaselor dischete. Doctorul traversă laboratorul şi porni direct spre junglă, cu omul de la MI6 imediat în urma lui. Două minute mai târziu se întoarseră cu nişte feţe fericite, doctorul ţinând în mână un pachet de dischete învelite în plastic.

Poate că era un remediu pentru SIDA, poate nu – deşi eu aveam tendinţa să cred mai mult în scepticismul lui Rachel, decât în ambiţia evidentă a soţului ei. Totuşi, speram că el avea dreptate şi ea se înşela – nu părea un mod plăcut de a muri, pentru nimeni.

Între timp, Paul şi Gonzo investigaseră cărarea nămolită de afară şi găsiseră alte probe care să susţină concluzia anterioară că cele mai recente vehicule care trecuseră pe acel drum se îndreptaseră spre vest. Ceea ce îmi convenea, pentru că, cu puţin noroc, aveau să dea peste sârbii care mergeau spre est.

Ceilalţi oameni de la clinică reapărură, unul câte unul, după ce adunaseră ceea ce mai rămăsese din lucrurile lor. Nell ducea în mână doar o fotografie îndoită la colţuri.

— Familia mea, explică ea şi mi-o arătă.

În poză erau numai bărbaţi: unul de vreo cincizeci de ani şi doi adolescenţi.

— Mama mea a murit când aveam zece ani, adăugă ea.

Următoarea ieşi Rachel, cu mâinile goale.

— Sunt surprinsă că oamenii noştri nu s-au întors, zise ea gânditoare, uitându-se peste drum la colibele abandonate.

— Poate că ultimii vizitatori i-au speriat, am sugerat. Probabil că se află la misiune.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să plec de aici fără să-mi iau la revedere de la ei.

Andy şi Rubina ieşiră şi ei, în cele din urmă, el ducând un sac de pânză, ea cu mâinile goale. Andy vorbea animat şi ea zâmbi brusc, ceea ce îi transformă faţa total. Cei doi erau la jumătatea distanţei până la vehicule, când se întoarseră şi se opriră o clipă, aruncând o ultimă privire lungă spre clădirile în care trăiseră şi munciseră câteva luni intense. Personal, nu mi se părea genul de loc pe care să-l poată uita, chiar dacă şi-ar fi dorit-o.

Am pornit cu maşinile pe drumul spre Mangombe şi am cotit la stânga pe cărarea ce ducea la misiune. Soarele apăruse din nou, trimiţând săgeţi de lumină prin bolta ce acoperea cărarea, iar cuvintele „ultima cursă” îmi răsunau mereu în cap, ca şi cum nu mi-ar fi venit să cred asta cu adevărat. La Kima, în timp ce aşteptam pe verandă, îmi venise dintr-o dată în minte imaginea mea ca copil, stând pe plaja de la Clacton sau Walton-on-the-Naze, mândru în interiorul fortului de nisip pe care-l construisem împreună cu unchiul Stanley, în timp ce valurile treceau peste noi.

Am zâmbit cu amărăciune. Nu era o coincidenţă faptul că memoria mea scosese acea amintire la suprafaţă.

Lumina de la capătul tunelului devenea din ce în ce mai puternică. Am trecut pleoscăind prin ultima porţiune de bălţi şi am ieşit în luminiş. Primul lucru pe care l-am sesizat era cerul senin – nu existau focuri de gătit. A doua observaţie a fost absenţa mişcării, iar al treilea faptul că poarta misiunii era deschisă.

Sheff opri jeep-ul, eu îi urmai exemplul cu camioneta şi privirăm cu toţii luminişul scăldat de soare. Părea atât de paşnic, de nemişcat. Atât de mort.

Dar nu se vedeau corpuri întinse pe iarbă, nici clădiri fumegând. Poate că cei care locuiau acolo fuseseră doar duşi în altă parte, sau fugiseră în junglă.

Gonzo examina urmele din nămol.

— Aceleaşi vehicule, spuse el după o vreme. Probabil că au fost aici, înainte să meargă la Kima. Urmele de plecare sunt deasupra celor de sosire.

L-am lăsat ca santinelă şi am traversat încet luminişul, oprind din nou maşinile în faţa porţilor misiunii. Le-am ordonat oamenilor de la clinică să intre înăuntru, unde pereţii le puteau oferi protecţie împotriva unui atac surpriză, iar lui Sheff şi Paul le-am spus să examineze cu grijă luminişul. Eu l-am urmat pe Knox-Brown, care pornise direct spre staţia radio a părintelui Laurent.

Era distrusă, bineînţeles. Distrusă atât de total, încât probabil că am fi putut deschide un magazin de piese de schimb, cu componentele ei.

— Futu-i mama mă-sii! spuse Knox-Brown, cu mai mult sentiment decât l-aş fi crezut capabil.

Cred că începuse să-şi dea seama că era prins în acelaşi fort de nisip ca mine şi ca unchiul Stanley, numai că de data acesta în jur părea să fie o mare a morţii, care se revărsa asupra pereţilor.

Mi-am desprins ochii de la bucăţile salvării noastre care umpleau podeaua şi am observat o pată întunecată pe covorul din faţa combinei părintelui Laurent. Sângele era încă lipicios, dar la fel era totul în acea junglă blestemată. Mi-am concentrat privirea asupra discului care se afla încă pe placa rotativă şi am descoperit că avusesem dreptate – era Edith Piaf.

De afară se auzi un cor de lamentări feminine. Am ieşit şi l-am zărit pe Paul ţinând în braţe un corp mic şi neînsufleţit, acoperit de sânge. Era băiatul, Gérard, iar capul lui fusese aproape separat de corp, foarte probabil cu o macetă. Paul ridică privirea spre mine şi am văzut lacrimi în colţurile ochilor lui.

— Era în coliba în care am lucrat împreună la camion, zise el.

— Este mult sânge pe podea şi înăuntru, am spus, ca şi cum am fi participat la un concurs ca să descoperim cât mai multe victime.

— Oh, Dumnezeule, spuse una dintre femei, exact când Sheff apăru în pragul porţii.

— Şefule, spuse el, cred că ar fi bine să vii să vezi asta.

Din tonul lui am înţeles că nu era vorba de ceva plăcut. Mă conduse în jurul zidului, îndreptându-se spre partea din spate a luminişului, unde o cărare dispărea în junglă. L-am urmat şi am văzut că toţi ceilalţi veneau în spatele meu.

— Erau multe urme de paşi, explică Sheff peste umăr, în timp ce intra între copaci.

La vreo cincizeci de mstri depărtare am văzut un alt luminiş şi am presupus că spre el ne îndreptam. Aşa era.

În interiorul luminişului, o zonă de iarbă bătătorită, de mărimea unei camere mari, era plină de sânge. Sângele forma picături lipicioase pe firele de iarbă, bălţi cleioase, sclipind în lumina soarelui, care pătrundea prin gaura din boltă. Dincolo de această mlaştină roşie-maronie, o zonă mai mare de pământ roşu marca mormântul colectiv şi am avut nevoie doar de câteva secunde ca să observ că în câteva locuri se vedeau membre omeneşti ieşind la suprafaţă.

Am rămas cu toţii acolo, în tăcere, un minut întreg sau mai

mult. Pe obrajii lui Nyembo curgeau lacrimi şi am realizat că nici măcar nu ştiam dacă el avusese o familie aici.

— Părintele Laurent a fost un om bun, îmi spuse el, când simţi că îl priveam.

— Îmi pare rău, am spus şi chiar aşa era, dar atenţia mea se întorsese deja la sarcina de a salva vieţi. Nu mai putem să facem nimic aici, m-am adresat eu feţelor înmărmurite, aşa că haideţi să ne întoarcem în misiune. Trebuie să luăm nişte decizii.

— Am putea să-i îngropăm aşa cum trebuie, zise Rachel, dar o spuse fără pic de tărie şi se lăsă dusă de acolo de către Nell.

— Aş vrea să-l îngrop pe puşti, spuse Paul, apărând lângă umărul meu.

— OK, am aprobat şi m-am întors spre Sheff. Dă-i o mână de ajutor şi apoi vreau să cercetaţi amândoi toată zona, poate reuşiţi să găsiţi ceva ce ar putea fi util. Mâncare, containere de apă, benzină, orice.

M-am oprit la poartă şi le-am spus oamenilor de la clinică să mă aştepte pe veranda părintelui Laurent. Zâmbetul Rubinei dispăruse din nou şi ea îşi muşca buza de jos, cu nervozitate. Chiar şi Rachel părea copleşită, de data aceasta.

Am alergat în partea cealaltă a luminişului, simţind cum sudoarea mi se prelingea pe coaste, şi i-am spus lui Gonzo ce găsisem. Nici distrugerea staţiei radio, nici descrierea masacrului nu părură să-l îngrijoreze prea mult, dar moartea lui Gérard îl marcă vizibil.

— Lui Paul îi plăcea mult băiatul, spuse el cu tristeţe. În prima zi, după ce am plecat de aici, îmi spunea tot timpul cât de mult îi amintea de fratele lui mai mic.

Priveam în gol în lungul tunelului din junglă, întrebându-mă cât va mai dura înainte să ne ajungă cineva din urmă. Cel puţin câteva ore, mi-am spus.

— Trebuie să facem un plan, am zis, uitându-mă la ceas. Toţi. Aşa că mai stai cincisprezece minute şi vino şi tu. Dacă vor apărea sârbii în timp ce discutăm, va trebui să-i rugăm să aştepte.

Gonzo zâmbi.

— Pare un bun moment ca să spunem „Teleportează-mă, Scottie”.

— Exact. Numai că *Enterprise* e la un milion de ani-lumină

depărtare, iar noi am uitat să ne luăm cu noi pagerele intergalactice.

Am traversat din nou luminişul. În stânga, sub o revărsare uriaşă de zămoşiţe galbene, Paul şi Sheff coborau corpul băiatului în mormântul pe care îl săpaseră. Probabil că avea opt ani, mi-am spus. Nu avea să depăşească acea vârstă. Nu reuşisem niciodată să înţeleg cum putea cineva să ucidă un copil lipsit de apărare, dar ştiam pe cine aş fi vrut să spânzur chiar în clipa aceea – pe ticălosul care condusese acea ţară timp de treizeci de ani, furase toţi banii donaţi pentru dezvoltarea ei şi se asigurase că oamenii rămăseseră acolo unde îi lăsaseră belgienii – în întunecatul Ev Mediu. După toate aparenţele, Mobutu avea să piardă acest război, dar aş fi putut paria că va scăpa cu viaţă şi cu toată averea lui. Şi atâta timp cât oameni ca el scăpau astfel, aveau să apară alţi nemernici care să meargă pe urmele lor.

Am inspirat adânc, permiţând mâniei să se retragă puţin, după care am trecut din nou prin porţile misiunii, întrebându-mă ce simţise părintele Laurent când macetele începuseră să lovească, punând capăt şederii lui în mijlocul oamenilor pe care venise să-i înveţe valorile creştinismului.

Crucea de pe bisericuţă se înălţa spre cer, amintindu-mi de membrele care ieşeau din nămol.

— Ce facem acum, sergent? mă întrebă Barry, în timp ce urcam treptele verandei.

Nu cred că-i plăcea prea mult ideea de a primi ordine de la un simplu subofiţer, dar încerca să se convingă singur că un sergent din SAS era echivalentul unui ofiţer în orice altă parte.

— Nu ştiu încă, i-am spus scurt.

M-am oprit la uşa casei părintelui Laurent.

— Dar vom discuta posibilităţile în câteva minute, şi oricine va avea o sugestie, va fi binevenit. OK?

Am intrat în casă, fără să aştept vreun răspuns, am închis uşa în spatele meu ca să descurajez orice întrerupere, şi am început să cercetez bunurile preotului. Cea mai mare parte a lucrurilor portabile fuseseră luate, dar rafturile cu cărţi abia fuseseră atinse, şi printre acestea am găsit ceea ce căutam – un set de hărţi guvernamentale bune, acoperind treimea estică a ţării. Separate de acestea prin patru volume de recunoaştere a păsărilor erau

alte hărţi detaliate ale Parcurilor Naţionale din Virunga şi Kahuzi-Biega.

Am dat încă o tură prin cameră, fără să mai găsesc altceva utilizabil, şi apoi am ieşit cu hărţile pe verandă, exact când Sheff şi Paul se întorceau de la inventarul lor. Din motive cunoscute doar de el, părintele Laurent adunase suficient combustibil ca să ajungă celor două vehicule ale noastre să traverseze jumătate din Europă, dar în ceea ce privea mâncarea, situaţia era total diferită. Adunând proviziile noastre, ceea ce luasem din Kima la prima trecere pe acolo şi puţinul găsit de Paul şi Sheff, aveam probabil cât să ajungă întregului grup, la nivelul subzistenţei, pentru patru sau cinci zile.

Câteva minute mai târziu, când veni şi Gonzo pe verandă, le-am spus asta imediat tuturor, sperând că-i va ajuta să se concentreze. Nu vroiam să-i sperii, dar pe de altă parte nici nu vroiam să creadă că treceam printr-o cădere temporară. Aveam probleme serioase, şi cu cât înţelegeau asta mai repede, cu atât mai bine. Era posibil să avem un tratament pentru SIDA în rucsacuri, dar era nevoie de eforturi serioase ca să-l ducem undeva unde să poată fi util.

Ca să fie clar că eram în voia curentului, fără să avem nici o vâslă, am subliniat că reuşisem să enervăm serios elemente din ambele tabere ale războiului civil ce se desfăşura în plină forţă în jurul nostru.

— Oamenii din Punia şi Yumbi probabil că au luat deja legătura unii cu ceilalţi, am spus. Ceea ce înseamnă că cei din Yumbi ştiu acum unde suntem. Şi dacă aş fi în locul lui Mejanic, aş fi sigur că ne-am întors aici. Concluzia este că nu putem rămâne pe loc.

Cu acest gând plutind în aer, am întins harta noastră la scară mare a estului Zairului pe balustradă şi am pretins că eram în „Kremlin”, la Stirling Lines.

— Deci unde putem să mergem? întrebă Rachel.

— Aşa cum văd eu lucrurile, avem trei opţiuni, am zis. Toate încep cu un drum spre est, până la Mangombe, şi apoi spre Kasese. Opţiunea unu: mergem în acea direcţie – ceea ce ne va scoate, să sperăm, din zona de război – şi sperăm că vom găsi o misiune cu staţie radio, la care să putem aştepta extragerea,

respectiv, un elicopter. Doi: putem încerca să mergem spre sud de la Kasese, spre Copper Belt şi Zambia. Trei: putem continua sa mergem spre est, spre graniţa cu Ruanda.

— Dacă toate drumurile trec prin Kasese, de ce să luăm o decizie înainte să ajungem acolo? întrebă logic Knox-Brown.

— Nu există nici un motiv anume. Vreau doar ca toţi să înţeleagă în ce situaţie suntem.

— Crezi că nu vom găsi nici o staţie radio?

— Cred că rebelii le distrug, în timp ce se îndreaptă spre vest, şi că au trecut deja prin zona asta.

— Posibil, recunoscu omul de la MI6.

— La fel este la est sau la sud, spuse Rachel neliniştitâ. Spre sud e un drum mult mai lung.

— Dar cartierul general al rebelilor e încă la Goma, am spus, arătând cu degetul în direcţia capitalei provinciei estice. Şi mulţi dintre soldaţii lor sunt fie *tutsi* zairezi din această regiune, fie *tutsi* ruandezi. Ne-am îndrepta spre centrul zonei lor.

— Kabila e în sud, sublinie Gonzo. Şi ultimul raport pe care l-am primit în Brazzaville sugera că rebelii se apropie de Kabao.

Căută pe hartă şi găsi un port riveran pe cursul superior al Congo-ului.

— Dacă mergem spre sud, avem o călătorie mai lungă, dar n-aş băga mâna în foc că e mai sigură.

— Cât de departe suntem de cea mai apropiată graniţă? întrebă Sheff.

— Graniţa ruandeză…

— Norocul nostru.

— … e la o sută şaptezeci şi cinci de kilometri. Asta în linie dreaptă.

— Şi cu jeep-ul?

— Cel puţin dublu, dacă o luăm pe drumul pietruit de la Musenge la Bukavu.

— Care va fi plin de vehicule militare.

— Probabil, am recunoscut. Pe drumul spre Goma sunt cam patru sute cincizeci de kilometri.

— OK, spuse Sheff. Deci dacă menţinem media noastră actuală de zece kilometri pe oră, vorbim de un drum de patruzeci şi cinci de ore.

Am aprobat din cap şi apoi i-am privit pe oamenii de la clinică. În timp ce făceam asta, nu am putut înăbuşi o voce interioară care-mi spunea cât de uşor ar fi fost pentru noi patru, fără ei.

— Patru nopţi, de la apus la răsărit, am continuat. Vom dormi ziua, în junglă.

Am privit din nou în jur şi am văzut o lipsă totală de entuziasm. Dar poate că descoperirea mormântului colectiv le răpise dorinţa de a dezbate opţiunile.

— Dacă are cineva vreo idee mai bună, acesta e momentul ca să o spună, am zis.

Nimeni nu spuse nimic.

Capitolul 9

Cerul începuse să se întunece în timp ce vorbeam, iar când am pornit, începu din nou să plouă. Am ajuns la tunelul din junglă exact la timp ca să pierdem efectul total de găleată de apă aruncată direct în cap, şi imediat după aceea a fost nevoie să aprindem farurile, ca să vedem la mai mult de câţiva metri în faţă. Un fulger apăru brusc deasupra noastră, iar tunetul se rostogoli peste noi ca un răspuns aproape instantaneu.

— Nu e o zi prea bună pentru golf, îmi strigă Sheff.

Am ajuns la drumul Mangombe-Punia, care semăna mai mult cu o baltă de râu, după care am cotit la stânga. Abia trecuse de amiază, dar chiar şi dacă nu am fi avut cu toţii foarte multă nevoie de odihnă, oricum nu aş fi vrut să risc să trecem prin Mangombe la lumina zilei. Probabil că eram deja subiectul mai multor alarme, iar eu aveam nevoie de somn, înainte să încercăm să trecem prin alte baraje rutiere.

Norii negri-albăstrii păreau să mângâie vârfurile copacilor şi puteam să văd efectiv cum nivelul apei creştea, în balta aproape continuă care reprezenta drumul.

— Caută un luminiş, i-am strigat lui Sheff, exact când un nou fulger se repezi asupra bolţii junglei, deasupra capetelor noastre.

De data aceasta, tunetul păru instantaneu şi aproape suficient de tare ca să ne asurzească.

Abia îmi ieşiseră cuvintele din gură, când am observat o gaură în peretele junglei. Sheff trecu în marşarier, roţile din spate ale jeep-ului agitând apa ca un vapor pe Mississippi, şi coborârăm ca să investigăm. Trebuiau curăţaţi vreo trei metri de vegetaţie înainte să ajungem la terenul relativ liber din spate, care era aproape perfect – orice altceva ar fi fost greu de pus la loc în mod convingător.

Toată lumea trecu la muncă cu destul de mult elan, dar expresiile de pe feţele lor nu erau prea vesele. Eram obosiţi, uzi până la piele şi eram vânaţi de cel puţin două tabere – nimic din toate acestea nu prea putea să ne ridice moralul. După câteva minute mi-am dat seama că nici măcar nu trimisesem un observator pe drum. Era ca şi cum n-aş fi putut crede că ghinionul nostru putea fi mai mare de atât.

Imediat după ce terminarăm gaura şi trecurăm vehiculele prin ea, am început să ştergem urmele trecerii noastre pe acolo. Drumul acoperit de apă avea nevoie doar de puţină muncă la margini, dar restaurarea artistică a peretelui junglei dură ceva. Văzând modul în care Gonzo privea opera noastră când terminarăm, m-am simţit tentat să-i spun să o semneze. În spate, în junglă, cele două vehicule fuseseră mutate la câteva sute de metri de drum şi apoi camuflate cu ferigi şi alte plante de pe sol. Erau greu de reperat chiar şi de la numai cincizeci de metri, şi nu aveau cum să fie văzute de pe drum.

Sub boltă era relativ uscat, chiar dacă noi eram uzi până la piele. Am început repede să încălzim apă pe plită, dar nici nu se putea pune problema focului, aşa că nu aveam cum să uscăm hainele pe care le purtam. Ne-am fi putut schimba cu hainele uscate, dar la venirea nopţii ar fi trebuit să ni le punem din nou pe cele ude, ceea ce nu era o perspectivă prea atrăgătoare.

În timp ce se fierbea ceaiul, cei patru oameni din SAS am trecut la pregătirea unor culcuşuri suspendate, ca să putem dormi cu toţii. Găsisem câteva plase de ţânţari la misiune şi după o oră de muncă am reuşit să amenajăm o imitaţie destul de impresionantă a unei tabere în junglă. Am servit prânzul în semn de celebrare, deşi nici calitatea, nici cantitatea de mâncare nu

puteau produce prea mult entuziasm. Strânşi la un loc în semiîntunericul copacilor din care apa picura neîncetat, păream un grup destul de posomorât. Nu discutarăm prea mult şi aveam senzaţia că în aceste momente când aveam timp să gândim, realităţile grozăviilor din urma noastră şi a pericolelor ce ne aşteptau erau în sfârşit înţelese.

— Plecăm la zece, am spus, pe baza presupunerii că nu aveam să ajungem în Mangombe înainte de miezul nopţii. Aşa că dormiţi cât de mult puteţi până atunci, le-am spus, simţindu-mă ca un şef de cercetaşi adresându-se grupei lui.

Puteam să auzim traficul de pe drum, aşa că nu avea rost să sacrificăm somnul atât de necesar al cuiva, postând santinele.

Imediat ce m-am aşezat în culcuş, singur în spatele plasei de ţânţari, am descoperit că mintea mea era încă prea încordată ca să-mi lase corpul să doarmă. Zgomotele junglei nu erau nici ele de prea mult ajutor, mai ales ţipetele păsărilor care, acum când cerul de afară se însenina, executau diverse manevre de zbor exact sub acoperişul boltei junglei. Stând acolo, cu ochii deschişi şi privind razele de soare strălucind şi pălind, pe măsură ce cerul se lumina, am început să-mi amintesc serile de vară de pe vremea când eram copil şi când, împotriva oricărei raţiuni sau a bunului simţ, trebuia să mă culc înainte de căderea nopţii.

Trecuse mult de atunci. Alţi câţiva ani şi Louise avea să înceapă să protesteze împotriva aceleiaşi absurdităţi. M-am gândit la ea şi la Ellen, în Hereford, şi la cât de îngrijorată trebuia să fie soţia mea, din cauza dispariţiei noastre bruşte din lumea celor cu care se putea lua legătura. Oare faptul că mai trecuse prin asta avea să facă situaţia mai uşoară sau mai grea? Finalul fericit al ultimei ocazii de acest gen o încuraja să se aştepte la acelaşi lucru, sau era îngrijorată că epuizasem în Afganistan tot norocul pe care-l aveam? Uneori îmi făceam chiar şi eu griji în privinţa asta.

M-am gândit la oamenii din jurul meu. Cuplul nepotrivit de doctori şi posibilul lor tratament, cele două asistente care veniseră ca să facă bine şi nimeriseră într-un coşmar, tânărul student care văzuse mai mult din lume decât se aşteptase, omul de la informaţii, care părea la fel de străin şi acum, ca şi pe asfaltul de la Brazzaville. Aproape că fusese ucis pe pod, iar Nell

fusese la un pas să fie violată în Poma, dar până acum, grupul nostru britanic păruse să ducă o viaţă vrăjită, evitând tragediile potenţiale, în timp ce peste tot în jurul nostru, localnicii cădeau ca muştele.

Iar acum ne aflam în mijlocul junglei. O viaţă vrăjită, mi-am spus din nou, şi am adormit, pe această notă veselă.

Era întuneric, când alarma cu vibrator a ceasului mă trezi – o beznă ca într-o peşteră subterană, şi de două ori mai multă umezeală. Am rămas întins un minut, aşa încât ochii să mi se obişnuiască cu lipsa de lumină, reproşându-mi că nu-i convinsesem pe yankei să ne împrumute nişte dispozitive de vedere nocturnă. După ce m-am autoconvins să mă schimb în setul de haine ude, am rămas în picioare câteva clipe, privind fâşia palidă de lumină care reprezenta drumul din depărtare, iar apoi m-am îndreptat pe orbecăite spre plite. Am pus apa la fiert şi apoi am început să-i trezesc pe ceilalţi. Numai Nell reuşi să zâmbească, dar şi acest unic zâmbet era mai mult decât mă aşteptasem.

Deşi scurtasem călătoria din acea noapte ca să obţinem mai mult timp de somn, speram totuşi să acoperim un sfert din distanţa de patru sute cincizeci de kilometri până la graniţă. O sută zece kilometri însemna, după presupunerile mele, să trecem prin Mangombe, să ajungem la Kasese şi să parcurgem încă câţiva kilometri pe drumul lung spre Musenge. În noaptea următoare ar fi trebuit să ajungem aproape de Musenge, care se afla pe drumul pietruit dintre Kisangani şi Bukavu, aflat pe graniţa ruandeză. Acel drum era probabil prea aglomerat ca să-l putem folosi, dar mai aveam provizii pentru încă două zile, în care să găsim o rută mai puţin frecventată, ca să ieşim din Zair.

Acesta era planul, cel puţin pentru moment, şi se părea că soarta ne întindea o mână de ajutor, lumina îmbunătăţindu-se încet în următoarea jumătate de oră. Am strâns tabăra, am dezvelit şi am încărcat vehiculele şi apoi am pornit cu ele prin gaura camuflată din peretele junglei. Bălţile de pe drum se încreţeau în bătaia vântului şi norii se îndepărtau de pe cerul ce se însenina. Câteva clipe mai târziu apăru şi luna, puţin mai grasă decât în noaptea precedentă, plutind deasupra drumului care se

îndrepta spre Kima.

Călătoria reveni în curând la o variaţie a temei familiare. Pe drumul de treizeci de kilometri până la Mangombe am fost nevoiţi să ne oprim de trei ori ca să săpăm şi să scoatem maşinile din nişte gropi de nămol măricele şi – ceva nou – am petrecut un timp deosebit de neplăcut cu trecerea prin vadul unui râu umflat şi surprinzător de rapid. Dar nu am întâlnit nici un fel de trafic – se părea că drumurile zaireze erau libere noaptea, pentru a putea fi utilizate de misiunile de salvare ale SAS-lui.

Era aproape unu când ne apropiarăm de Mangombe, coborând încet cu cele două vehicule până la jumătatea unui deal neobişnuit de abrupt, care ar fi putut fi folosit ca tobogan, dacă Zairul ajungea să găzduiască vreodată Jocurile Olimpice de Iarnă. Nyembo ne trasase o hartă aproximativă a satului de mai jos, care era plasat pe malul vestic al unuia dintre afluenţii mai mari ai râului Lowa. Era un fel de răscruce de drumuri – în timp ce drumul nostru traversa râul pe o versiune mai mică a podului de la Yumbi, un alt drum pornea spre nord, pe malul vestic, ca să facă legătura, în final, cu drumul pietruit spre Kisangani.

I-am lăsat pe Gonzo şi Paul să păzească drumul în spatele nostru, iar eu şi Sheff am coborât restul distanţei şi am intrat în sat. Nu se vedeau lumini artificiale, ci doar o mare de acoperişuri sclipind în lumina lunii, în murmurul uniform al râului de dincolo de ele. Câţiva câini lătrară în timp ce ne strecurarăm silenţios spre pod, dar chiar dacă fuseserăm observaţi de vreun om, acesta nu se manifestă în nici un fel. Podul şi drumul care pornea spre nord, în lungul râului de o sută de metri lăţime, erau amândouă goale, pentru moment.

— Liber, i-am transmis lui Gonzo şi câteva minute mai târziu două forme firave apărură de pe deal, coborând cu motoarele oprite printre casele tăcute.

— Se pare că nu prea sunt multe de făcut seara, spuse Sheff, ca şi cum atunci ar fi observat pentru prima dată satul adormit.

Am urcat amândoi din nou la bord şi jeep-ul porni primul pe podul de grinzi. Râul de sub noi ar fi fost considerat un curs de apă important în Anglia, dar aici era probabil privit ca un simplu pârâu mai mare.

Între Mangombe şi Kasese erau aproximativ şaizeci de

kilometri, majoritatea la deal. Urcuşul lent şi şerpuit spre zona înaltă părea să fie de ajutor, în ceea ce privea nămolul – nu am avut de trecut decât peste două bălţi mici – dar nu era prea bun pentru camionetă, al cărei motor începu să se plângă zgomotos. Şi asta în mod sigur nu din cauza vitezei – redusă în primele două ore din cauza cerului întunecat, acoperit de nori, ea a fost micşorată şi mai mult după aceea din cauza unei furtuni de o ferocitate deprimantă. Cele două opriri pe care le-am făcut ca să ne întindem picioarele şi să fierbem un ceai au fost destul de sumbre, totuşi am observat că Sheff şi Nell începuseră să se simtă bine unul în compania celuilalt. Restul echipei de la clinică păreau să se întrebe posomorâţi dacă avuseseră dreptate să se bazeze pe subsemnatul, iar eu începusem să am coşmaruri din cauza camionetei. Paul meşteri ceva sub capotă, dar tonul bombănelilor lui mi se părea clar pesimist, iar înghesuirea tuturor celor unsprezece oameni în jeep era mai probabil să ne ducă în Cartea Recordurilor, decât afară din acea ţară.

Totuşi, camioneta nu-şi dăduse duhul, cel puţin nu încă. Ploaia se opri când eram la vreo patru kilometri de Kasese, iar când am ajuns la marginea oraşului, cerul dinainte de răsărit era aproape senin. Oraşul păruse mai mare decât Mangombe pe hartă, dar în întuneric era greu să-ţi dai seama exact de dimensiunile lui. Plasat într-o vale, în mijlocul unor dealuri acoperite de junglă, oferea aceeaşi panoramă de acoperişuri şi aceeaşi stradă şerpuită spre centru, care în acest caz trecea peste un pârâu umflat. Erau mai multe magazine decât în Mangombe şi în vale se vedea ceva ce semăna cu o piaţă. În apropiere erau un garaj şi o staţie de benzină, dar nimic care să reprezinte un înlocuitor al camionetei noastre şi care să poată fi furat. Am văzut un singur locuitor al oraşului, un bărbat încovrigat în pragul uşii, care părea abia trezit din somn şi care ne aruncă o privire plictisită, înainte să se prăbuşească din nou în poziţia lui de fetus.

La baza dealului opus erau câteva clădiri vechi în stil colonial şi am urcat pe drumul dintre ele. Camionul scotea acum destul zgomot ca să trezească tot oraşul, după care dispărurăm în anonimatul junglei, cu oftaturi uriaşe de uşurare. Tocmai trecuse de cinci, aşa că am început să căutăm un loc potrivit ca să ne oprim pe durata zilei.

L-am găsit la vreo patru kilometri de oraş şi după scurt timp am început să lucrăm la lărgirea găurii existente în peretele junglei.

— A trecut o noapte, mai avem trei, îmi spuneam, în timp ce Sheff şi Paul încercau să treacă vehiculele prin gaură.

Motorul jeep-ului porni, al camionetei, nu. Paul se uită din nou sub capotă, meşteri ceva şi apoi încercă din nou. Acelaşi rezultat.

Primele semne de lumină apăreau pe peticul de cer care era vizibil.

— Hai să-l împingem, am sugerat eu.

— Chiar mă gândeam cum să transpirăm puţin, murmură Sheff.

Contribuirăm fiecare cu câte un umăr sau o pereche de braţe şi camioneta permise să fie trecută prin cortina de verdeaţă, şi apoi pe solul junglei, până în tabăra aleasă pentru ziua a cincea a călătoriei noastre aventuroase.

Nu mai e nevoie să spun că micul dejun nu a fost prea vesel. Nu era nevoie să fii un geniu ca să înţelegi implicaţiile posibile ale decesului camionetei. Fie trebuia să o înlocuim, cu toate riscurile implicate de această acţiune, fie să mergem pe jos. În ambele cazuri, adăugam cel puţin încă o zi la călătoria noastră, o zi pentru care nu aveam nici o sursă uşoară de hrană.

Pentru moment, tot ce puteam face era să dormim puţin şi să sperăm că Paul putea rezolva problema. Cum aveam ultimul schimb de pază, m-am dus direct la culcare, sperând să pun capăt tuturor acestor îndoieli printr-o inconştienţă binecuvântată. Nu am reuşit, bineînţeles, şi când Gonzo mă trezi, la ora trei, aveam senzaţia că adormisem numai de câteva minute. Am băut o ceaşcă de ceai clocotit – ar fi fost prea puţin spus fiert – şi m-am uitat la jurnalul acelei zile. Pe drumul din apropiere trecuseră unsprezece vehicule, şapte spre est şi patru spre vest. Trei fuseseră maşini particulare, opt camioane de diverse tipuri. Din câte se părea, nici unul nu fusese de uz militar. Poate că reuşisem, în sfârşit, să ieşim din calea războiului, mi-am spus, plin de speranţă.

M-am dus la locul unde Paul era încă cu capul sub capotă. Îmi spuse că dormise câteva ore, dar oboseala de pe faţa lui spunea cu totul altceva.

— O să mai dorm puţin acum, zise el, pentru că vestea proastă este că nu-l pot repara, decât dacă facem rost de o menghină.

— Şi unde putem găsi aşa ceva? m-am întrebat cu voce tare.

— La orice garaj. Cred că la cel din Kasese putem găsi una.

Am aprobat din cap.

— Dar crezi că vor accepta *American Express?* am murmurat.

Paul râse.

— Vor spune că sunteţi nebuni.

— Du-te şi culcă-te, i-am zis.

Cu o ultimă privire şovăitoare, Paul reuşi să se desprindă de motor.

Camioneta şi jeep-ul erau camuflate pe partea îndreptată spre drum, aşa că puteam folosi scaunul din faţă al jeep-ului ca punct de observaţie. Oricum, nu erau prea multe de observat – papagalii invizibili continuau să cârâie, maimuţele invizibile să urle şi şerpii invizibili probabil să se târască, dar jungla vizibilă era doar un amestec de trunchiuri, liane atârnătoare şi bolta împestriţată de deasupra capului. Îmi aminteam că dimineaţă sau după-amiază ploaia picurase pe acoperişul culcuşului meu, dar acum era soare, care transforma apa în ceaţă şi pe oamenii din SAS în bălţi de sudoare. Am stat acolo, întrebându-mă care era momentul potrivit ca să vizităm garajul local, însă fără să reuşesc să ajung la un răspuns clar, ca de obicei. Nici prea devreme, ca să nu atragem atenţia mulţimii, nici prea târziu, ca să putem folosi cât mai mult timp pentru călătorie. Pe la şapte treizeci, mi-am spus. Era luni, aşa că toată lumea urmărea serialul preferat.

Zâmbeam încă la propria mea glumă, când am zărit cu coada ochiului o fulgerare de roşu. Un papagal, speram. Sau un cameleon daltonist. Oricum, un animal. Dar în timp ce cercetam cu ochii adâncurile junglei, am auzit prima dintre cele două voci, amândouă foarte înalte şi piţigăiate.

— Copii, spuse o voce în spatele meu.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Rachel privind în depărtare.

— Poate, am spus, şi m-am îndreptat rapid spre locul în care cei trei colegi ai mei pluteau încă fericiţi în lumea viselor.

— Vizitatori, le-am spus fiecăruia pe rând, scuturându-i ca să se trezească. Probabil civili, am adăugat, după ce se dezmeticiră.

Am aşteptat în tăcere, cu armele pregătite, dar Rachel avusese dreptate. Primul dintre vizitatori intră în fugă, fericit, în tabăra noastră şi se opri brusc, când realiză că în jurul lui erau soldaţi. Era gata să ţâşnească înapoi pe drumul pe care venise, când o femeie apăru gâfâind în urma lui, pentru ca apoi să se oprească la fel de brusc, la vederea noastră. Faţa ei se umplu dintr-o dată de teamă şi pentru o clipă păru încremenită în acel loc, după care o zări pe Rachel.

— Nu trebuie să vă fie frică, spuse doctoriţa imediat în franceză. Suntem prieteni.

Femeia o privi, pe faţa ei amestecându-se teama şi speranţa, dar după câteva secunde cea din urmă învinse. Chiar dacă nu era convinsă de prietenia noastră, era prea obosită şi înfometată ca să-i pese.

Aşa cum am aflat până la urmă, avea toate motivele să se simtă atât speriată, cât şi obosită. Erau cinci copii cu ea, de vârste între şapte şi paisprezece ani. Băieţii, în ordine crescătoare, erau Patrice, Jean-Pierre şi Camille, iar fetele Console şi Sylvie. Numele femeii era Imaculée Kabakira şi era o profesoară de treizeci de ani din capitala ruandeză Kigali, care colinda estul Zairului în căutarea unui adăpost, încă de când revolta rebelilor distrusese taberele refugiaţilor *hutu* de lângă graniţa cu patria ei natală. Numai Sylvie era fiica ei. Ceilalţi patru copii, ai căror părinţi erau fie morţi, fie se rătăciseră, fuseseră adoptaţi pe rând, în ultimele luni. Păreau cu toţii malnutriţi şi epuizaţi, iar Camille avea pe braţul stâng o tăietură de macetă ce părea serios infectată.

Rachel vru să-l trateze imediat, dar băiatul se retrase, cu ochii plini de suspiciune şi fu nevoie de îndemnul mamei lui adoptive ca să-şi ofere braţul pentru examinare.

Rachel tocmai începuse examinarea, când Patrice, care se uita fix la mine de o vreme, arătă deodată cu braţul în direcţia din care veniseră şi spuse repede:

— Mai sunt soldaţi şi acolo!

— Unde? l-am întrebat.

— Acolo! repetă el, scuturându-şi braţul, ca să-şi sublinieze spusele.

— Este o tabără pe drum, explică femeia. La vreo doi kilometri în direcţia aceea, la baza dealului.

— Rebeli? am întrebat-o.

— *Tutsi*, aprobă ea din cap.

— Şi nu se deplasează? am întrebat-o, ca să fiu sigur.

— Nu. Şi-au stabilit tabăra în locul în care se intersectează drumurile.

Oh, grozav, mi-am spus.

— Câţi soldaţi? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

— Douăzeci, treizeci…

Trebuia să aruncăm o privire şi puteam să vedem mai multe, dacă făceam asta înainte să se întunece. Sheff şi Nell erau ocupaţi cu gătitul mâncării pentru oamenii noştri, Paul îşi băgase din nou capul sub capotă, aşa că am hotărât să-l iau cu mine pe Gonzo. Ne mânjirăm pe braţe, gât şi faţă cu nişte noroi, ne luarăm carabinele MP5 şi pornirăm, mergând paralel cu drumul. Am parcurs foarte repede primii doi kilometri, dar apoi găurile din boltă devenită mai frecvente şi pământul junglei din ce în ce mai plin de vegetaţie secundară. După alte zece minute de înaintare greoaie prin frunzişul încâlcit, fără să zărim vreo tabără, am început să mă întreb dacă nu cumva inventaseră toată povestea.

Un complot ca să ne despartă, sugera paranoia mea, dar în acel moment o nouă deschidere în boltă scoase la iveală un fuior subţire de fum, pe cerul după-amiezii târzii.

Am înaintat cu prudenţă pe pantă, uitându-ne după santinele, dar fără să ne aşteptăm de fapt să găsim vreuna, până când nimerirăm peste un punct de observare ideal, cu vedere asupra taberei soldaţilor. Pe fundul văii de dedesubt, o zonă de mărimea a două terenuri de fotbal alăturate fusese curăţată de o parte şi de cealaltă a râului mic. Drumul pe care vroiam noi să mergem spre est continua pe lângă malul apropiat al apei, dar un alt drum se îndrepta spre sud, peste un pod de lemn şubred şi pe lângă un cătun format din colibe circulare. În faţa acestora se vedeau câţiva soldaţi, vorbind cu nişte locuitori civili, dar tabăra lor se afla pe această parte a râului. Am numărat douăzeci şi nouă de oameni în total, şi nu era nici o îndoială că mai erau câţiva şi în camioanele parcate şi în corturi. Faptul că se obosiseră să înalţe corturile părea o dovadă a intenţiei lor de a sta la acea intersecţie cel puţin pentru o noapte, poate chiar mai mult, ceea ce nu era o

veste deloc bună. Trebuia să trecem, într-un fel sau altul, pe unul din cele două drumuri de mai jos, dar dacă nu reuşeam cumva să ne facem invizibili, nu-mi imaginam cum puteam face asta.

Să rezolvăm problemele pe rând, mi-am spus – poate că până reuşeam noi să reparăm camioneta, grupul acesta avea să ajungă în Kinshasa.

Satisfăcuţi că văzusem tot ce era de văzut, m-am întors împreună cu Gonzo în tabăra noastră. Cerul începuse trecerea rapidă la întuneric, când ajunserăm aproape de tabără, dar nu se vedea nici o urmă din norii care ne ofereau de obicei ploaia de seară. Cu puţin noroc, aveam să vizităm romanticul Kasese şi garajul de acolo la lumina lunii. Asta nu însemna că în zonă nu erau furtuni, cum deveni clar foarte curând. În timpul absenţei noastre de nouăzeci de minute, între veselii noştri tovarăşi izbucnise o ceartă, cu soţii Moir în rolul şefilor celor două tabere antagoniste. Principala problemă, pe care ar fi trebuit să am bunul simţ să o intuiesc, era ce urma să facem cu refugiaţii.

Când am apărut, împreună cu Gonzo, amândouă taberele au început să-şi prezinte argumentele, ca şi cum eu eram judecătorul, iar el umilul meu scrib. Ar fi putut fi o sută de sârbi pe drum, pe ei nu-i interesa în acel moment – era vorba de o problemă de principiu.

— Sergent, începu cu ardoare Rachel, nu putem să-i lăsăm pe aceşti oameni aici, ca să se apere singuri. Copiii nu vor rezista mai mult de o săptămână fără hrană regulată şi…

— Abia dacă avem suficientă hrană pentru noi, am spus eu cu blândeţe, mai mult în interesul adevărului, decât ca opoziţie.

— Exact, zise triumfător soţul ei. Nu ştim nici dacă putem să ne salvăm pe noi, Rachel, şi tu tot mai încerci să salvezi lumea. Există sute de mii de oameni în această situaţie. Ştiu că e tragic, dar nu avem mijloacele ca să-i ajutăm pe toţi…

— Putem să-i ajutăm pe aceştia, spuse ea pe un ton rece. Şi eu am intenţia să o fac.

— Mai sunt şi alte vieţi în joc, zise Knox-Brown, uitându-se mai întâi la mine şi apoi la ea. Gândiţi-vă la toţi oamenii care vor muri inutil în viitor, dacă vaccinul dumneavoastră nu ajunge în lumea civilizată.

Şi la profiturile care vor fi aruncate la gunoi, mi-am spus.

— Aceasta e prioritatea ta, nu a mea, i-am spus.

Nu-i plăcu asta.

— Prioritatea ta ar fi să-i duci pe aceşti oameni în siguranţă, spuse el. Oamenii pe care ai fost trimis să-i salvezi. Nu să treci de partea unei tabere, într-un război civil.

Rachel izbucni în râs auzind asta, şi avea dreptate. Din păcate, şi Knox-Brown avea dreptate, oricât de mult îmi displăcea să recunosc asta. Noi fusesem trimişi să facem o anumită treabă, iar salvarea Africii nu era inclusă în program.

— Altcineva? am întrebat.

— Eu cred că ar trebui să-i luăm cu noi, spuse imediat Nell.

Rubina clătină din cap, fără să spună nimic, iar Andy se mulţumi să se uite în pământ.

I-am privit pe refugiaţi – femeia demnă, adolescentul ursuz, copiii plini de speranţe – şi m-am întrebat dacă ei ştiau despre ce vorbeam. Probabil, mi-am spus – de obicei oamenii ştiu când este în joc propria lor supravieţuire. Am hotărât să amân decizia.

— Dacă nu putem repara camionul, le-am spus tuturor, atunci suntem într-o situaţie total diferită, aşa că haideţi să vedem mai întâi ce se întâmplă, înainte să luăm vreo decizie importantă.

Am privit în jur, la feţele lor, sperând că reuşisem să-i mulţumesc pe toţi, cel puţin pentru o vreme.

După două ore şi o masă categoric insuficientă, eu, Paul şi Nyembo am pornit spre Kasese, în căutarea unei menghine. Îl lăsasem pe Sheff să supravegheze drumul şi să ne anunţe dacă exista vreo mişcare în spatele nostru, presupunând că nu ieşeam din raza de acţiune a pagerelor. Dacă apărea vreo mişcare în faţă, aveam să o vedem chiar noi.

Trebuia să recunosc că era o noapte frumoasă. Luna nu apăruse încă, dar exista un covor întreg de stele, iar Calea Lactee părea să plutească în direcţia noastră, ca un văl sclipitor bătut de vânt. Din când în când exista suficient spaţiu de o parte a drumului ca un copac înalt să se profileze pe cer, ca un poster al pădurii tropicale. În timpul numeroaselor noastre opriri pentru ascultare – vroiam să fim siguri că auzeam orice vehicul ce se apropia înainte să ne audă cei din respectivul vehicul – jungla oferea un fond sonor magic, care i-ar fi făcut pe fanii New Age să se ude de recunoştinţă.

— Crezi că ar trebui să-i luăm cu noi? l-am întrebat pe Paul într-una din aceste opriri.

El păru surprins că-l întrebasem, dar răspunse destul de prompt.

— Da, de ce nu? Cred că oricum vom avea nevoie de mai multă mâncare, aşa că putem împărţi ce avem. Şi nu se ştie niciodată, adăugă el. S-ar putea să intrăm într-o situaţie în care să ne fie de folos un pic de culoare locală protectoare.

— Mda, am spus.

Cred că hotărâsem deja să-i luăm cu noi, dacă puteam. Aşa ar fi făcut Josey Wales, şi el nu o avusese de înfruntat pe Rachel Moir.

Am pornit din nou prin tunelul întunecat de materie vie. l-am aruncat o privire lui Paul. Avea pe faţă o expresie serioasă şi m-am trezit întrebându-mă dacă el – şi Sheff şi Gonzo – era suficient de în vârstă ca să aprecieze viaţa pe care o ducea. OK, transpira ca un porc, era zgâriat, înfometat. Nu văzuse un televizor sau o toaletă de zile întregi, şi categoric avea mai multe şanse ca mâine să fie mort, decât un disc jockey obişnuit. Dar o noapte ca aceasta, o situaţie ca aceasta – câţi oameni din Anglia ajungeau să o vadă vreodată, să o simtă, să-şi pună viaţa în pericol şi să descopere în ei lucruri despre care nu ştiau că se află acolo? Lucruri de genul calmului şi clarităţii gândirii în momente de tensiune intensă, lucruri cum ar fi minunăţiile unei nopţi în junglă.

Eu nu vroiam să o mai fac, dar asta numai pentru că ştiam că acest gen de viaţă era absolut incompatibilă cu cea pe care o doream alături de Ellen şi Louise. Ştiam că urma să-mi lipsească această viaţă, aceste nopţi. Şi dacă asta era din cauză că, la fel ca majoritatea bărbaţilor, vroiam şansa de a continua să joc jocurile băieţilor, atunci era OK. Oamenii care nu pot face nimic altceva sunt cei care au o adevărată problemă.

— Ne apropiem, zise Paul, şi ca la un semn, în faţă apăru brusc o strălucire galbenă.

Era fereastra unei case din cealaltă parte a văii, şi când am ajuns pe dealul de deasupra oraşului, sub noi o mulţime de lumini izolate.

Paul mă privi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la instrucţiuni:

— Continuăm să mergem, i-am spus. Şi să ne rugăm că

soldaţii sunt în altă parte.

Jeep-ul coborî dealul spre centrul oraşului. În timpul vizitei noastre precedente, cu paisprezece ore în urmă, Kasese dormise somnul morţii, dar de data aceasta, mulţi dintre cetăţenii lui erau categoric treji. Se vedeau grupuri stând pe verandele putrezite, grupuri moţăind pe pneuri de maşină, indivizi stând sprijiniţi în pragul uşilor şi întorcând încet capul ca să ne vadă trecând. Nimeni nu zâmbi şi nu ne strigă vreun bun venit, şi am început să mă întreb dacă sârbii trecuseră pe acolo în ultimele săptămâni.

Am trecut pe lângă câteva clădiri moderne de la baza dealului, am traversat râul şi am oprit în faţa unui garaj întunecat şi evident închis. Doi bărbaţi stăteau pe treptele de beton ale unui magazin zăvorât de peste drum şi se uitau la noi. Nyembo se duse să-i întrebe unde puteam să-l găsim pe proprietarul garajului. După un moment de ezitare – orice împotrivire era probabil împiedicată de vederea carabinelor noastre – bărbaţii îl îndrumară în direcţia unei case dărăpănate, aflată puţin mai sus pe deal.

Paul şi Nyembo se duseră să-i spună patronului că avea clienţi, lăsându-mă ca focar al atenţiei localnicilor.

— *Français*? întrebă unul dintre ei, şi în timp ce mă întrebam încă ce să răspund, celălalt încercă şi el:

— *Belge?*

— *Non, anglais*, am recunoscut.

Norvegian probabil că ar fi fost şi mai bine – nimeni nu-i urăşte pe norvegieni.

Trecură numai două minute înainte ca Paul şi Nyembo să se întoarcă cu proprietarul garajului, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu nişte pantaloni scurţi bleu şi un tricou cu Batman. Nu părea prea fericit că fusese deranjat de la ceea ce făcea seara, dar poate că doar puştile erau cele care îl făceau nervos.

— Spune că nu are nici o menghină, zise Paul, dar poate găseşte altceva cu care să ne putem face treaba.

Am aprobat din cap.

— Aruncă o privire.

În timp ce ei doi dispăreau în atelier, m-am întors spre Nyembo.

— Ce-ar fi să-i întrebi pe prietenii de acolo dacă se poate

cumpăra mâncare în acest oraş?

El traversă strada pentru o a doua conversaţie, aceasta mai animată decât ultima, şi se întoarse după câteva minute, cu o faţă posomorâtă.

— Au spus că magazinele sunt goale şi că la piaţă nu a mai fost nimic de săptămâni întregi. Oamenii lui Mobutu au luat tot ce au putut să care, atunci când au plecat spre vest, iar rebelii au rechiziţionat restul. Spun că toţi cei de aici suferă de foame.

Nyembo aruncă o privire în spate, spre cei doi bărbaţi.

— S-ar putea să mintă şi să aibă provizii ascunse pe undeva, dar…

— Mda, am zis eu.

Nu aveam chef să mă apuc să fur ultimele provizii ale oamenilor, sub ameninţarea armei.

Îi auzeam pe Paul şi pe proprietar cum discutau în franceză în garaj şi câteva momente mai târziu Paul ieşi, cu o unealtă imposibil de identificat în mână.

— Asta ar trebui să fie bună, zise el. Dacă nu…

Ridică din umeri.

— N-am reuşit să găsesc altceva.

Am scos câţiva dolari din teancul nostru care se subţia rapid şi i-am întins proprietarului garajului, care l-a început fu surprins că era plătit, dar apoi îşi reveni admirabil, cerând dublu. I-am zâmbit.

— Nota 10 pentru efort, i-am spus, dar nu suntem turişti americani.

El îmi răspunse la zâmbet, dar urările noastre frăţeşti de rămas bun fură întrerupte de ultimul sunet pe care mi-aş fi dorit să-l aud – roţi hodorogind pe drumul de deasupra noastră, drumul dinspre vest. Nu se auzea nici un zgomot de motor – cei care veneau mergeau cu motorul oprit.

— Sus, le-am spus celorlalţi.

Paul, care era în picioare pe partea şoferului, ajunse acum în spatele volanului, iar proprietarul garajului o luă la fugă în direcţia celei mai apropiate umbre. Paul porni motorul şi execută un viraj strâns la dreapta, în semicercul de şanţuri care reprezenta curtea din faţa casei. În timp ce îndrepta volanul şi ţâşneam spre pod, m-am răsucit pe scaunul meu, chiar la timp ca să văd două jeepuri ieşind într-o porţiune mai luminată a străzii, cam la o sută de

metri deasupra şi în spatele nostru. Nu aveau nici un far aprins, ceea ce-mi permise să văd în fugă în vehiculul din faţă nişte feţe palide, cu şepci decolorate.

Sârbii, mi-am spus instinctiv, întrebându-mă cum naiba ajunseseră atât de departe şi atât de repede, într-o regiune controlată de rebeli, care tocmai primiseră câteva lecţii grozave în menţinerea vigilenţei de la elita soldaţilor din Hereford.

Răspunsul veni aproape la fel de repede. Ticăloşii făcuseră cumva rost de nişte berete bleu ale forţelor ONU. Înaintaseră spre est deghizaţi în oameni.

Pentru o clipă m-am jucat cu posibilitatea ca în urma noastră să se găsească un convoi real al ONU, dar prima rafală trasă pe deasupra capetelor noastre puse capăt acelei presupuneri. Nyembo scoase un geamăt adânc şi se strânse în gaura dintre bancheta din spate şi cea din faţă. Paul acceleră jeep-ul pe drumul accidentat, iar eu am tras o rafală scurtă în direcţia sârbilor, doar ca să nu le permit să devină prea încrezători. Dar asta era tot. Distanţa dintre noi şi jeep-ul lor conducător se mărise puţin, starea drumului făcea ca ochitul să fie aproape imposibil, şi părea mai înţelept să economisesc muniţia.

Acum probabil că întreg oraşul se întreba ce se întâmpla, şi dacă nu ar fi fost acel schimb de focuri, poate că ar fi crezut că Raliul Trans-african tocmai fusese mutat pe acolo. Oricum, probabil că erau destul de fericiţi auzind sunetul motoarelor celor trei jeepuri stingându-se în depărtare, în timp ce noi treceam de ultimele case, apoi de câmpurile în pantă şi ne afundam din nou în jungla nenorocită.

Tunelele de copaci alternau cu canale în care se zăreau fâşii de cer, întunericul cu lumina fantomatică, noroiul solid cu porţiuni strălucitoare de apă. În aceste condiţii, chiar şi o urmărire la o viteză medie mi se părea destul de incitantă. Şi noi şi sârbii aprinsesem farurile acum, dar noi aveam avantajul că mai trecusem pe acel drum de două ori, aşa că ne depărtam treptat de ei.

Ceea ce mi se părea grozav, până când am realizat că în mai puţin de zece minute urma să intrăm în viteză în tabăra rebelilor. Chiar dacă printr-un miracol ieşeam nevătămaţi pe cealaltă parte, atât ei, cât şi sârbii din ONU aveau să fie exact în urma noastră.

Când să ne întoarcem ca să-i luăm pe ceilalţi?

Un plan nebunesc, desigur. Problema era că singura alternativă – să ne afundăm în junglă undeva înainte de acel punct – era la fel de irealizabilă. Chiar dacă reuşeam să o facem fără să fim văzuţi – acţiune care ar fi necesitat o distanţă mult mai mare decât cea care exista între noi – sârbii urmau să afle foarte curând de la rebeli că noi nu trecusem prin intersecţie. Aveau să le spună rebelilor că eram mercenari americani în solda lui Mobutu, criminali de război care fugeam de justiţia internaţională a ONU, ceva de genul acesta. Iar când forţele lor combinate aveau să se întoarcă pe drum ca să ne caute, eram o pradă sigură.

Un alt luminiş trecu în viteză pe alături, un alt tunel, şi dintr-un motiv ridicol îmi apăru în minte imaginea lui Bruce Forsyth stând lângă un ceas mare, care bătea ora exactă.

Ce naiba trebuia să facem? Spune-le celorlalţi, mi-am zis, şi am întins mâna spre emiţător.

— Deci, care este planul? vru Sheff să afle.

— Încă mai lucrez la el, i-am zis.

— Nu uitaţi să ne faceţi cu mâna când treceţi pe lângă, spuse el şi, neavând altceva mai bun de făcut, am izbucnit în râs.

M-am opus panicii care părea să mi se strecoare în ţeastă, am încercat să uit că distanţa dintre sârbi şi rebeli se reducea cam cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, noi fiind prinşi la mijloc şi am încercat să-mi pun blestematul de creier la muncă. Era deja prea târziu să ne oprim şi să-i înfruntăm pe sârbi – schimbul de focuri i-ar fi făcut pe rebeli să vină în fugă. Trebuia să-i facem cumva să lupte unii cu ceilalţi.

— M-am prins, spuse Paul, readucându-mă brusc la realitate. Tu şi Nyembo va trebui să săriţi imediat ce reuşim să punem o curbă între noi şi ei. Eu voi continua să merg până în tabăra rebelă.

— Şi apoi? l-am întrebat.

Îşi pierduse minţile, în cele din urmă?

— Apoi le spun că în spatele meu vine o bandă de mercenari sârbi ai lui Mobutu, purtând berete ale ONU, strigă el peste zgomotul motoului, în timp ce jeep-ul ţâşnea pe o pantă lungă.

— De ce te-ar crede?

— Pentru că-i vor vedea venind şi pentru că au auzit deja asta,

spuse el, bătând cu palma pe MP-ul de pe genunchi. Li se va părea logic.

— Şi cine naiba vor crede că eşti tu?

— Dumnezeu ştie. Nu vor avea timp să mă întrebe, nu? Sârbii vor fi numai la vreo cincisprezece secunde în spate.

Aici avea dreptate.

— Şi după aceea? l-am întrebat.

— Voi juca după ureche.

— Nu, nu pot…

— Ai altă idee mai bună, şefule?

— Nu, dar…

— Atunci pregăteşte-te să sari. Şi tu, Nyembo.

Am cotit din nou pe o porţiune de drum familiară.

— Vă aud, zise Sheff, prin aparatul de comunicaţii.

— Nyembo, pregăteşte-te, am zis.

Nu părea prea încântat de idee, dar cred că realiza că o întâlnire de aproape cu pământul era mai bună decât să rămână în maşină.

— Cincizeci de metri, spuse Sheff.

— Acum, i-am zis congolezului, care dispăru în întuneric fără nici un sunet.

— Şi tu, spuse Paul.

Începuse să devină de-a dreptul insistent, ca să nu mai vorbesc de insubordonare.

— Eu vin cu tine, i-am zis, fără să ştiu exact de ce.

Nu părea corect să-l las să-şi asume singur riscul.

Paul nu avea de gând să accepte asta.

— În nici un caz, şefule. Vor vedea un alb şi un negru şi vor deveni imediat suspicioşi. Dar dacă vor vedea un negru urmărit de albi, i-am atras deja pe jumătate de partea mea. Ai înţeles?

Înţelesesem.

— Tocmai au trecut şi ei, am auzit în ureche vocea lui Sheff.

— OK, i-am spus lui Paul. Dar voi coborî mai încolo. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Am întins din nou mâna spre emiţător.

— Sheff, lasă-l pe Gonzo cu ceilalţi şi aleargă repede la mine, am spus.

Alţi copaci trecură în viteză pe alături, farurile din spate

dispărură şi apoi reapărură. Probabil că mai avem puţin, mi-am spus şi drumul începu să coboare şerpuit la vale, dovedind că aveam dreptate.

— Vom aştepta până la miezul nopţii în tabără, i-am spus lui Paul. Şi vom stabili un punct de întâlnire de urgenţă, la doi kilometri după Ibondo, mâine, la miezul nopţii. Ai înţeles?

— Înţeles.

O luminiţă sclipi dintr-o dată printre copacii de mai jos, apoi o alta.

— La curba următoare, am spus.

— Vei avea nevoie de asta, zise Paul, dându-mi unealta care înlocuia menghina, în timp ce încetinea ca să ia curba.

Am luat-o, am urlat „baftă” şi m-am lansat afară, rostogolindu-mă în frunziş cu eleganţa acţiunilor în reluare, după care m-am târât prin desişul des, afară din lumina farurilor, cât de repede puteam. Abia ajunsesem în gaura de sub o ferigă uriaşă, când jeepurile următoare apărură, pictând o pată de lumină mişcătoare peste junglă, deasupra mea.

Primul jeep trecu, apoi al doilea. În timp ce mă căţăram din nou prin frunziş până la drum, l-am auzit pe Paul trăgând focul de armă promis. Şi apoi, timp de jumătate de minut, urmă o tăcere totală.

Capitolul 10

Secundele treceau şi totuşi nu se întâmpla nimic. Apreciasem greşit distanţa până la tabără? Oare Paul şi sârbii trecuseră de-a dreptul prin ea, lăsând în urmă un şir de rebeli năuciţi? Dacă era aşa, de ce nu-mi comunica Paul asta prin radio? M-am uitat la ceas şi apoi din nou la drum, spunându-mi că Sheff avea să ajungă la mine în mai puţin de cinci minute.

Vederea mi se îmbunătăţea, dar nu era vorba numai de adaptare – lumina slabă care scălda copacii şi cerul se datora probabil lunii care se ridicase. M-am uitat spre baza dealului,

exact la timp ca să văd primele străfulgerări de lumină, iar o fracţiune de secundă mai târziu începu răpăitul armelor automate. Urmă un sunet puternic, un scrâşnet, metal frecându-se pe metal, şi apoi bufnitura unui impact puternic, înainte ca armele să reintre în acţiune.

Uliii se luptau cu porumbeii şi invers. Planul lui Paul funcţionase, dar tot nu mă simţeam prea în largul meu pentru că-i permisesem să joace rolul eroului. Acum era acolo jos undeva, prins între opt sârbi şi treizeci de rebeli, iar tentaţia de a mă avânta şi a-mi revendica partea mea de distracţie era aproape copleşitoare. Mă simţeam ca unul dintre acei fotbalişti, care spun că nu-şi pot urmări echipa, atunci când nu joacă şi ei.

Trecu parcă o eternitate, dar în cele din urmă schimbul de focuri îşi pierdu din intensitate, reducându-se la focuri din ce în ce mai răzleţe. Aproape se terminase, mi-am spus. Paul era fie OK, fie mort, iar eu nu aş fi ajutat pe nimeni, alergând la vale, spre el. Trebuia să am grijă de grupul meu multicultural de călători nefericiţi, iar Sheff urma să ajungă la mine în două minute. Până atunci, nu puteam decât să-mi rod unghiile şi să aştept.

Aşa credeam, cel puţin. După ce redusese jungla la tăcere, schimbul de focuri se opri acum, şi cele mai mici sunete deveniră brusc auzibile. Am auzit o pasăre scoţând un cârâit, apoi ceva ce semăna cu trântitul unei portiere, la distanţă. Apoi am auzit zgomot de paşi pe drum, mai rapizi decât un mers obişnuit. O clipă m-am gândit că era Paul, dar se auzeau mai multe perechi de picioare alergând în direcţia mea, iar din mozaicul de umbre de sub mine apărură mai multe siluete. Una dintre ele purta o beretă decolorată.

Mi-am dat instinctiv seama că nu aveau cum să mă vadă dacă nu mă mişcam, dar Sheff nu avea să fie la fel de norocos, aşa că nu puteam să-i las să treacă. Cel mai raţional lucru ar fi fost să-i las să se apropie la zece metri şi apoi să-i secer cu o rafală, şi cred că exact asta aş fi făcut, cu cinci ani înainte. Acum însă nu puteam să o fac. Nu ştiu sigur de ce – şi cum aceasta a fost o hotărâre care ar fi putut să mă coste viaţa, m-am gândit de multe ori la ea de atunci – pur şi simplu nu puteam s-o fac. Îmi amintesc că în acea clipă mă gândeam că Mary Whitehouse înţelesese total greşit şi că faptul că fusesem crescut în spiritul violenţei

justificate de la televizor – al cărei cod spunea că e OK să ucizi oameni numai în autoapărare – era cel care mă oprea de fapt să apăs pe trăgaci.

Eroii de la TV ai adolescenţei mele aveau de obicei scenariul de partea lor. Eu am avut doar noroc.

— Aruncaţi armele, am strigat, sau ceva de genul acesta – nu-mi aduc aminte nici măcar ce limbă am folosit.

Poate engleză, poate franceză, dar categoric nu sârbo-croată, şi singurul rezultat al avertismentului meu ridicol a fost că silueta din stânga îşi ridică pistolul mitralieră în poziţie de tragere în acelaşi timp cu mine. Nici nu ţinti prea prost şi am apăsat pe trăgaci amândoi odată.

Diferenţa a fost că încărcătorul lui era gol, în timp ce al meu era plin. Corpul lui fu aruncat în spate, cu braţele fluturând prin aer, şi degetul meu slăbi presiunea asupra trăgaciului. Când capul celuilalt bărbat se întoarse brusc, expunându-şi faţa în lumina slabă de sus, am văzut că era Mejanic. Nu avea pistol mitralieră, iar degetele lui continuau să se lupte cu tocul de la centură. Pe faţa lui nu se vedea nici o urmă de teamă, ci doar ceva ce semăna a nemulţumire.

Am apăsat pe trăgaci din nou – o rafală scurtă – şi arma lui căzu la pământ, ridicând în aer stropi argintii, când ateriză într-un şanţ plin de apă. O mână ţâşni în sus, ca şi cum ar fi condus traficul, şi apoi şeful mercenarilor se prăbuşi în faţă, aterizând cu faţa în nămol, cu un pleoscăit sec. Parcursese un drum lung din Srebrenica, dar se pare că nu învăţase prea multe din această călătorie.

Vroiam să mă asigur că erau amândoi morţi, când am auzit din nou paşi, de data aceasta pe drumul de deasupra.

— Sheff? am spus în microfon.

— Cred că sunt chiar deasupra ta. Ce a fost…?

— E liber. Coboară.

Câteva secunde mai târziu ajunse lângă mine.

— Apucă o pereche de picioare, am spus. Cel care e la comandă acolo jos s-ar putea să trimită pe cineva să vadă ce naiba se întâmplă.

Am tras cele două corpuri prin tufele de la marginea drumului şi le-am aruncat între ferigi. Probabil că mamele lor îi iubiseră

odată, dar din ceea ce văzusem în Poma, mă îndoiam că mai inspiraseră vreo afecţiune de atunci şi eram convins că umanitatea ca întreg o ducea mult mai bine după decesul lor brusc.

Ajunşi din nou în interiorul junglei, am încercat zadarnic să iau legătura cu Paul prin radio, iar apoi am reuşit să-l informez pe Gonzo despre situaţia actuală. După aceea, am pornit la vale, împreună cu Sheff. Luna dolofană se vedea din când în când prin boltă, în dreapta noastră. Razele ei filtrate ne uşurau mult înaintarea, însă aprecierea direcţiei era mai dificilă. Din când în când aveam impresia că recunoşteam trunchiurile uriaşe ale unor copaci văzuţi în recunoaşterea noastră precedentă, efectuată cu câteva ore înainte, dar apoi observam unul pe care nu eram sigur că-l mai văzusem.

Cealaltă grijă a noastră era să nu dăm peste sârbi, dar asta nu avea cum să se întâmple, după cum am aflat puţin mai târziu, când am ajuns în sfârşit la punctul de observare din acea după amiază. Dedesubt, în jurul taberei rebele erau întinse la pământ o mulţime de cadavre, iar şase dintre ele păreau să fie albe. Patru fuseseră aruncate unul peste celălalt aproape de locul unde jeep-ul lor suferise o coliziune frontală cu un camion, iar celelalte două erau întinse mai departe pe drum, ca şi cum ar fi încercat să scape, fugind. Jeep-ul răsturnat tocmai era întors de un grup de rebeli.

Aceştia suferiseră şi ei pierderi – cel puţin patru pe care puteam să-i văd – dar nu vedeam nici o urmă a lui Paul sau a jeep-ului nostru. Oare îl lăsaseră să treacă mai departe? Părea improbabil, dar în caz contrar, unde era?

În timp ce stăteam ghemuiţi acolo, aşteptând, doi rebeli începură să arunce cadavrele sârbilor în partea din spate a unuia dintre jeep-urile lor, stivuindu-le ca pe nişte buşteni sau sardine pe bancheta din spate. Morţii lor erau îngropaţi de un alt grup, în morminte care nu păreau prea adânci, la marginea luminişului. Am realizat că întreaga unitate se pregătea de plecare, ceea ce era o veste bună pentru noi, mai ales dacă se îndreptau spre vest.

Asta şi făcură, douăzeci de minute mai târziu. Am schimbat cu Sheff zâmbete şi gesturi de felicitare, abia rezistând tentaţiei de a ne ridica în picioare şi a aclama. Norocul fusese de partea noastră

în acea seară. Dacă Paul era şi el bine, era perfect.

Am aşteptat până ce zgomotul vehiculelor lor dispăru în banda sonoră a junglei şi apoi am pornit spre vest, ca să ajungem din nou la drum. După alte douăzeci de minute intram în tabăra noastră, unde ultimele două ore adăugaseră riduri de nelinişte pe majoritatea feţelor. Auziseră multe focuri de armă, auziseră jeep-uri pornind într-o direcţie şi camioane în alta, şi în ciuda eforturilor lui Gonzo de a le explica – sau poate tocmai datorită lor – tot nu erau prea siguri ce aveau de gând protectorii lor din SAS. Trebuia să-l aşteptăm pe Paul încă două ore, aşa că în timp ce Sheff se duse să lucreze la camion, le-am povestit în amănunt ce se întâmplase, de când îi văzusem prima dată pe sârbi în Kasese, apoi ideea lui Paul şi întâlnirea mea cu bunul colonel. Expresiile de pe feţele lor spuneau că abia le venea să creadă ce auzeau, dar asta era de înţeles – eu spuneam povestea şi chiar şi mie îmi venea greu să o cred.

Tocmai încheiam descrierea taberei de mai jos, când motorul camionetei se trezi brusc la viaţă la câţiva metri de noi, reducând jungla la o tăcere şocată pentru câteva momente încântătoare.

— Aţi decis ce vom face cu oamenii aceştia? întrebă brusc Rachel. Pentru că trebuie să vă spun că…

— Dacă vor să vină cu noi, pot să o facă, am întrerupt-o, înainte ca ea să lanseze ultimatumul pe care-l pregătise. Deşi, dacă am pierdut jeep-ul, am adăugat, s-ar putea să ajungă să-şi dorească să împartă acelaşi vehicul cu o companie mai inocentă decât patru soldaţi albi.

Mă aşteptam la proteste din tabăra opusă, dar, spre surprinderea mea, nimeni nu spuse nimic.

În schimb, am auzit o voce în cască. Era Paul. Credea că se află la vreo trei kilometri est de poziţia noastră şi că va ajunge la noi în mai puţin de o oră. Am răsuflat uşurat în gând, mi-am păstrat întrebările pentru momentul în care sosea şi le-am spus celorlalţi veştile bune. Băiatul se făcuse foarte popular, ceea ce era evident după zâmbetele care aproape luminară jungla, pentru câteva secunde.

Patruzeci de minute mai târziu, când intră în tabără, şi el avea un zâmbet larg pe faţă.

— Era şi timpul, la naiba, spuse Sheff. Noi am muncit, în timp

ce tu te-ai plimbat cu maşina pe cărările naturii.

— Şi eu te iubesc, spuse Paul, pupându-l pe frunte.

— Deci, spune, i-am zis. Cum naiba ai scăpat de ei?

Paul râse.

— A fost uimitor de simplu. Am oprit în scrâşnet de cauciucuri, strigând „Mercenari sârbi" şi arătând în spate pe drum, simţindu-mă ca un actor dintr-un film de duzină, iar ei se uitau cu toţii la mine, cu gurile căscate, după care au auzit jeep-urile sârbilor, şi s-au repezit toţi spre arme. Eu nu oprisem motorul, aşa că am înaintat încet cu jeep-ul, ca şi cum aş fi vrut să parchez mai în spate, după care am continuat să înaintez. Nu cred că a observat cineva, şi chiar dacă ar fi observat, erau prea îngrijoraţi de întrebarea cine venea în direcţia lor, ca să-i mai intereseze cineva care pleca de acolo. Ajunsesem la vreo şaptezeci de metri pe drum, când au izbucnit primele focuri de armă, dar cred că unul dintre şoferii sârbi a fost lovit şi s-a înfipt cu maşina într-unul dintre camioane.

— Aşa se pare, am spus eu.

— Deci, cine a câştigat?

I-am spus scorul.

— Şi jeep-ul? l-am întrebat la sfârşit.

— E OK. Am mers vreo doi kilometri, m-am asigurat că nu mă urmărea nimeni şi apoi am găsit o ascunzătoare, lângă drum. Putem să-l luăm când trecem pe acolo.

I-am zâmbit.

— Bună treabă.

— Chiar aşa, la naiba, zise şi Sheff. Te vom folosi mai mult, de acum înainte.

Am plecat câteva minute mai târziu, Paul manevrând camioneta pe solul acoperit de rădăcini al junglei, iar noi, ceilalţi, urmându-l pe jos, ca o armată de pelerini. Grupul nostru era acum de şaptesprezece oameni, ceea ce cred că depăşea chiar şi grupul lui Josey Wales, şi înghesuiala urma să fie destul de mare după ce recuperam jeep-ul, ca să nu mai vorbim de drumul până la el. Mă temeam să mă gândesc ce efect urma să aibă greutatea a şaptesprezece corpuri asupra vehiculului abia reparat, dar măcar primii câţiva kilometri erau la vale.

Imediat ce camioneta ajunse la drum, eu şi doi dintre copii ne urcarăm alături de Paul în cabină, în timp ce restul grupului se îngrămădea în spate. Aşa cum mi-a spus Nell mai târziu, asta era mai uşor de zis, decât de făcut. Drumul era accidentat, marginile camionetei nu erau suficient de înalte ca să se sprijine de ele, aşa că erau nevoiţi să se agaţe unii de ceilalţi, pentru ca să nu cadă nici unul.

În timp ce ei se distrau în spate, eu mă gândeam că mai trecuse o noapte, o nouă aruncare a zarului. Mai devreme sau mai târziu urma să întâlnim un inamic pe lângă care să nu putem trece şi atunci, mi-am spus, amintindu-mi metafora cu maşina de pinball, paletele aveau să lovească aerul şi bila va trece. Aveam nevoie de ceva nou, de…

Şi atunci mi-a venit ideea. Nu-mi plăcea prea mult – de fapt, mă simţeam chiar puţin ruşinat că îmi trecuse prin cap – şi mi-am spus că nu aveam timp de pierdut, dar, totuşi…

Am ieşit din junglă, în luminişul în care fusese tabăra rebelilor. Barăcile de pe cealaltă parte a râului erau întunecate – localnicii fie dormeau, fie plecaseră, iar dacă doar dormeau, nu mă aşteptam să iasă în fugă să vadă dacă nu eram cumva furgoneta cu îngheţată.

— Opreşte când intrăm iar în junglă, i-am spus lui Paul şi i-am explicat ce aveam de gând.

El nu zise nimic, dar zâmbi uşor, ca şi cum ideea i se părea amuzantă, şi făcu ceea ce-i cerusem. Am sărit jos, am scos săpăliga misiunii din spatele scaunului şi l-am chemat pe Sheff, care se desprinse fără tragere de inimă de pe locul lui de lângă Nell, din spate.

— Zece minute, le-am spus tuturor, dar nu le-am oferit alte explicaţii.

Nu părea locul şi momentul potrivit pentru o ceartă.

I-am explicat lui Sheff, în timp ce ne întorceam în luminiş, şi el păru uimit, exact cum mă aşteptasem.

— Cum se numea cuplul acela faimos de jefuitori de morminte? întrebă el. Burke şi Hare? Ceva de genul acesta.

N-am spus nimic.

— E plăcut să ştii că ai tradiţia de partea ta, murmură el.

Am ajuns şi am început să îndepărtăm cei cincisprezece

centimetri de pământ care-i acopereau pe rebelii morţi. După ce i-am găsit, ne-am ţinut respiraţia şi le-am scos uniformele, care în ambele cazuri erau încă lipicioase din cauza sângelui. Cei doi soldaţi morţi, întinşi acolo aproape goi, păreau mai neajutoraţi decât înainte, mai patetici.

— Acoperă-i din nou, i-am spus lui Sheff, după care am luat tunicile şi pantalonii şi m-am dus în partea cealaltă a luminişului, la râu. Le-am curăţat cât de bine am putut, frecându-le pe o stâncă, gândindu-mă în acest timp că dintre toate lucrurile ciudate pe care le făcusem în locuri ciudate, spălarea hainelor unor morţi în pădurea tropicală, la lumina unei luni argintii, era aproape de vârful listei.

Dar cine ştie? Acele uniforme măslinii pe care păreau să le poarte majoritatea rebelilor, arătau foarte diferit faţă de costumele noastre de camuflaj, şi pe nişte oameni potriviţi – Paul şi Nyembo – puteau să ne ofere câteva secunde în plus. Proprietarii lor nu aveau să le simtă lipsa, iar pentru unii dintre noi puteau să reprezinte diferenţa dintre viaţă şi moarte.

M-am apropiat din nou de Sheff, pe drum, şi ne-am întors împreună la camion. Cinci minute mai târziu, Paul opri camionul lângă locul unde scosese jeep-ul de pe drum, şi zece minute după aceea eram gata să pornim din nou în tandem. Sheff conducea jeep-ul, cu mine pe scaunul din faţă şi Nyembo şi Knox-Brown în spate. Paul conducea camioneta, împărţind cabina cu Rubina şi cei doi copii mai slabi, în timp ce cei doi doctori, Nell, Andy, Gonzo, Imaculée şi ceilalţi trei copii stăteau în spate. Poate că nu aveam mâncarea necesară pentru un picnic mare, dar categoric eram un grup potrivit pentru aşa ceva.

Călătoria din acea noapte semănă destul de mult cu celelalte: lungă, fierbinte, plină de hârtoape, şi în final însoţită de ploaie. Începu mai bine decât se termină, cu luna înălţându-se în spatele nostru şi o porţiune de drum mai bună decât cel cu care eram obişnuiţi, pe primii treizeci de kilometri. Apoi, am întâlnit două poduri dărâmate recent, peste nişte râuri mici. Trecerea lor prin vad se dovedi destul de riscantă, dar odată dincolo, am simţit măcar că asta reprezenta o schimbare faţă de obişnuitele săpături, împingeri şi înjurături de la trecerea gropilor de noroi, deşi am dat şi peste câteva dintre acestea.

În timp ce înaintam spre est, schimbările nu erau dramatice, dar erau vizibile. Ştiam că urcasem încet încă de când trecusem de râul Congo, ajungând de la o altitudine de vreo patru sute de metri la Poma, la peste o mie de metri acum, iar munţii din faţa noastră, care erau aliniaţi pe marginea vestică a lui Great Rift Valley, erau de două ori mai înalţi. Temperatura şi flora se schimbau treptat, odată cu altitudinea. Deşi umezeala era încă foarte mare, era sensibil mai rece decât în Poma, iar bolta junglei era mai joasă şi mai prezenta găuri mai dese. Acest fapt avea dezavantajul creşterii vegetaţiei de la sol, astfel încât mişcarea printre copaci era mai dificilă, dar totodată crea o lume mult mai luminoasă, mai puţin claustrofobică. Acum treceam printre pereţi de frunziş, nu prin tunele întunecate şi picurătoare.

Aveam nevoie de cât mai multă lumină, când, pe la două dimineaţa, începu din nou ploaia. Ceilalţi doi copii mici schimbară locul cu Rubina, în cabina camionetei, lăsând şapte adulţi şi un adolescent să lupte cu prelata greoaie din spate, în timp ce noi, cei patru din jeep, în ciuda protecţiei pe care ne-o oferea acoperişul, am fi putut la fel de bine să călătorim pe fundul Canalului Mânecii.

Totuşi, nu aveam să murim din cauza umezelii, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre copiii deja slăbiţi de viaţa nomadă din ultimele câteva luni. Bineînţeles, Rachel era îngrijorată pentru toţi, şi mai ales pentru fetiţa cea mai mică, Sylvie. Făcuse tot ce se putea face cu puţinele medicamente pe care le avea – cele din trusele noastre de urgenţă şi cele pe care le luasem de la misiunea distrusă – dar copiii aveau nevoie de hrană şi odihnă, iar aceste lucruri nu le puteam oferi. În cabina luminată a camionului din spate îl vedeam pe Paul glumind cu ei şi m-am întrebat dacă conducerea unei grădiniţe făcea parte din antrenamentul pregătitor. Era a treia ţară în tot atâţia ani – mai întâi, Bosnia, apoi Liberia şi acum Zair – în care o echipă SAS ajunsese să escorteze un grup de copii afară din zona de război.

Înaintam cil greu, cu o viteză mult redusă, pe drumuri ce semănau mai mult cu nişte canale. Nu întâlnirăm alt trafic, ceea ce nu era surprinzător, iar din când în când treceam pe lângă sate ce semănau cu nişte oraşe fantomă bătute de ploaie. În timp ce treceam printr-o aşezare mai mare, am avut brusc o imagine

mentală a oamenilor treziţi brusc de trecerea noastră, rămânând întinşi, cu ochii şi urechile încordate, şi răsuflând uşuraţi când zgomotul dispărea, acoperit de cel al ploii ce răpăia pe acoperişurile lor de iarbă.

Mă simţeam tot mai uşurat, cu fiecare sat prin care treceam. Când am ajuns la malul râului Luka, am apreciat că eram la mai puţin de o sută de kilometri de graniţa ruandeză, şi pentru câteva secunde am fost încântat de acest gând, înainte să recunosc că era vorba de cel puţin două sute de kilometri pe drum, de fapt de cei mai grei două sute de kilometri ai călătoriei. Douăzeci de kilometri mai sus de Luka era Ibondo, iar treizeci de kilometri după el, în valea alăturată, se afla Musenge, un oraş mic aflat de o parte şi de alta a drumului pavat dintre Bukavu şi Kisangani. Acest drum avea să fie plin de trafic, probabil atât ziua, cât şi noaptea, şi la aproximativ o sută cincizeci de kilometri sud-est de Musenge ieşea din adăpostul protector al junglei şi şerpuia printr-o trecătoare montană, până la Bukavu, oraşul de pe graniţa ruandeză. Nici drumul prin spaţiul deschis, nici oraşul nu păreau sigure pentru noi, dar până acum nu aveam nici o idee cum le-am fi putut evita.

Am înaintat prin valea Luka, cu râul de o parte, şi semne cu o gorilă desenate pe ele în cealaltă – mergeam pe la marginea Parcului Naţional Kahuzi-Bienga. Semnele păreau oarecum liniştitoare, ca şi cum conservarea naturii era un fel de atribut al civilizaţiei. Ele păreau să spună că în lume existau şi alte lucruri în afară de jungla nesfârşită şi de armatele aflate în război.

Ibondo era cam de aceeaşi mărime cu Kasese, iar şirurile de acoperişuri acopereau pantele de deasupra râului cu apă rapid curgătoare. Nu am văzut nici urmă de soldaţi sau locuitori ai oraşului, când am trecut în viteză prin centrul gol şi peste pod, dar, în definitiv, puţine locuri sunt populate la ora patru noaptea. Mai era încă cel puţin o oră până la Musenge şi voiam să facem tabăra cât mai aproape posibil de oraş, preferabil lângă un punct de observare de unde să putem să vedem drumul principal care trecea prin el. Mai exista opţiunea trimiterii unui grup în oraş, în căutare de mâncare. Barry spusese, într-una dintre opririle noastre pentru odihnă, că războiul trecuse prin această zonă cu câteva săptămâni în urmă. Aşa că era posibil ca situaţia hranei să

fi revenit la normal.

Am urcat din nou, ascultând sforţările motorului camionetei în spatele nostru şi aşteptându-mă să-l aud în orice clipă dându-şi ultima suflare. Dar după jumătate de oră am trecut de albia râului şi am început să coborâm panta văii următoare. Aici jungla fusese defrişată în câteva locuri, pentru cultivarea unor plantaţii de ceai, şi am început să trecem prin sate adormite tot mai sus. Începusem să mă întreb dacă nu vom avea probleme în găsirea unui loc în care să ne ascundem pe durata zilei, şi am hotărât să pornim cu jeep-ul mai în faţă, ca să căutăm un astfel de loc.

Norocul a fost din nou de partea noastră. Nu departe de periferia oraşului Musenge am găsit o cărare acoperită de verdeaţă, care intra în junglă, ceea ce ne oferea atât ascunzişul necesar, cât şi punctul de observare dorit. Era greu de văzut clar în întuneric – deşi ploaia se oprise, cerul era încă acoperit de nori – dar din câte puteam să-mi dau seama, eram exact deasupra oraşului, şi n-ar fi trebuit să fie greu să găsim un loc în apropiere, din care să se vadă drumul care ne interesa.

L-am lăsat pe Sheff să urmărească drumul şi pe ceilalţi doi să găsească un teren pentru tabără, după care m-am întors cu jeep-ul ca să aduc acolo şi camioneta. Apoi, împreună cu Gonzo, am acoperit cât mai bine urmele vehiculelor şi le-am urmat în junglă, trecând pe lângă o casă în ruină, care aproape dispăruse sub frunzişul care creştea în ea şi în jurul ei. După alte două sute de metri ne-am trezit într-un luminiş înconjurat de un cerc aproape perfect de copaci înalţi. Speram că nu era locul de picnic favorit al localnicilor, căci nu puteam face o cercetare a zonei în căutare de semne ale unor prezenţe umane recente înainte de răsărit, iar atunci, bineînţeles, avea să fie prea târziu ca să ne mai mişcăm.

Mi se părea OK, sau poate că eram prea obosit ca să mai îmi pese.

În timp ce toată lumea trecea la rutina familiară a înjghebării taberei şi a pregătirii mâncării pe plită, m-am întrebat dacă ar fi existat căutare pentru o astfel de excursie de vacanţă, în care să fii aruncat într-o ţară străină şi să fii nevoit să-ţi croieşti drum afară din ea, riscând să mori de foame şi luptând cu soldaţi reali. Era un gând deprimant, dar probabil că s-ar fi găsit amatori.

După ce consumarăm o nouă masă neadecvată, cea mai mare

parte a grupului nu mai pierdu timpul şi se culcă. Copiii dormeau cu toţii în camionetă, iar Rachel se ocupă puţin de ei împreună cu Imaculée, după care urmă exemplul soţului ei, al lui Knox-Brown şi al lui Nyembo, mergând şi ea la culcare. Nell, Rubina şi Andy păreau încă prea încordaţi ca să doarmă, sau poate că aveau nevoie de puţin timp în care să vorbească despre ultimele zile de mişcare şi tensiune. Oricare ar fi fost motivele lor, în timp ce primele raze ale răsăritului treceau prin bolta de deasupra noastră, eu şi Sheff ne-am trezit antrenaţi în prima conversaţie reală cu oamenii pe care-i salvasem.

Era o senzaţie ciudată. Am fi putut să ne aflăm într-o cârciumă din Hereford, dar nu era aşa.

Am descoperit curând că avusesem dreptate în privinţa lui Nell – era o adevărată luptătoare. Mama ei murise când ea era mică, lăsând-o să joace rolul unui surogat de mamă faţă de cei doi fraţi mai mici, timp de peste zece ani. Se pare că tatăl ei se aştepta ca ea să rămână pentru totdeauna menajera lui personală, dar când băieţii ajunseseră la sfârşitul adolescenţei, Nell hotărâse că îşi îndeplinise sarcina şi că era timpul ca cei trei bărbaţi din casă să se îngrijească singuri. Se mutase în nord, ca să se distanţeze fizic de familie, se calificase ca asistentă şi lucrase un an în spitalul din Manchester, înainte să vadă un anunţ care oferea de lucru în Africa. Evident, era motivată politic în sensul că dorea să-şi ajute fraţii negri, dar nu foarte mult, şi am rămas cu impresia că încă îşi mai căuta adevăratul rost în viaţă. De un lucru eram sigur – la orice s-ar fi hotărât, colegii ei aveau să o primească cu braţele deschise.

Rubina era total diferită. Şi ea fugise de acasă – în cazul ei de nişte părinţi severi şi de dorinţa acestora să-i aranjeze o căsătorie – dar nu mi-a lăsat impresia că ar fi ştiut cu adevărat cine era sau ce vroia de la viaţă. Ea ajunsese în Africa pentru că era departe de Bradford, dar nu se putea ascunde aici pentru totdeauna, iar modul în care aducea mereu vorba despre părinţii şi surorile ei mai mici mă făcea să mă întreb cum va reuşi să-şi ţină familia în frâu, când avea să se întoarcă acasă, în cele din urmă.

Era evident că Andy spera să aibă şi el ceva de spus în privinţa asta, dar eu mă îndoiam că avea să se întâmple asta. El nu contribui prea mult la conversaţie şi îmi lăsă senzaţia că încă

se străduia să înţeleagă toate lucrurile care se întâmplaseră în ultimele zile. Arăta destul de neîngrijit, şi cea mai mare parte a timpului ochii lui aveau acea expresie năucă a celor care suferă în urma şocului. Poate că avea să iasă mai bătrân şi mai înţelept din această aventură, dar asta nu se întâmplase încă, şi pentru moment el părea să aibă mai multă nevoie de rolul de protector autoimpus al Rubinei, decât ea.

Nell puse întrebări despre mine şi Sheff – cred că despre mine mai mult din politeţe – şi păru surprinsă când i-am vorbit despre Ellen şi Louise.

— Credeam că trebuie să fii singur pentru genul de viaţă pe care o duceţi voi, spuse ea cu inocenţă.

— Aşa este, am zis. Vieţile mele separate s-au suprapus pentru o vreme, asta e tot. Nu mai am decât zece luni de serviciu.

— Şi tu? îl întrebă ea pe Sheff.

— Eu sunt disponibil, spuse el zâmbind.

— Sunt sigură, zise ea, izbucnind în râs.

— Dar acum are ceva treabă, am continuat eu, privind în sus.

Era destul de lumină ca să începem să căutăm punctul de observare.

Sheff părea la fel de încântat de perspectivă ca şi mine, dar ne-am ridicat în picioare, le-am urat somn uşor celorlalţi şi am început să cercetăm panta de la est de tabăra noastră. Am găsit repede punctul perfect – o învălmăşeală de copaci căzuţi, exact sub creasta unei culmi de deasupra oraşului. O mare de acoperişuri cenuşii se întindea până la linia largă şi întunecată a râului, iar până când am reuşit să îmbunătăţim ceea ce ne oferise natura şi Sheff să se cufunde în vegetaţie pentru primul schimb, drumul spre nord deveni şi el vizibil. O succesiune de zgomote slabe, neidentificabile, începură să perturbe tăcerea, dovedind că oraşul se trezea. În scurt timp primirăm şi confirmarea vizuală a acestui fapt, sub forma a două coloane de fum, care se înălţau leneş pe cerul ce se lumina rapid.

— Deci îl trezesc pe Gonzo la nouă, spuse Sheff.

— Lasă-l până la zece, i-am zis. Astăzi facem de pază numai în trei. Am alte planuri pentru Paul.

— Îl trimiţi la cumpărături?

— Ceva de genul acesta.

M-am întors în tabără, unde hărmălaia tot mai puternică a păsărilor din bolta de deasupra nu-i împiedicase pe tovarăşii mei de călătorie să adoarmă. După ce am mai pierdut câteva clipe întrebându-mă dacă să mai plasez o santinelă pe cărare, m-am schimbat din hainele ude în cele uscate, m-am prăbuşit în culcuşul meu, care protestă scârţâind, mi-am potrivit ceasul deşteptător şi am închis ochii. O altă zi despre care să povestesc nepoţilor, mi-am spus, şi am hotărât să n-o las pe Louise să-şi ia vreodată papagal. Dacă ticăloşii aceia gălăgioşi nu erau în pericol de dispariţie, atunci ar fi trebuit să fie.

Capitolul 11

Papagalii repetau încă versiunea păsărească a lui *The Dam Busters*, când vibraţia alarmei mă trezi. Toţi ceilalţi dormeau, şi cine putea să-i condamne? Cinci ore şi jumătate nu erau suficiente, după nopţile de care avusesem parte. M-am schimbat din nou în hainele ude şi am căutat un loc în care să-mi fac nevoile, preferabil unul fără şerpi. După ce am îndeplinit cu succes această misiune, m-am dus la punctul de observare, unde Gonzo se uita cu ochii roşii la valea de dedesubt. Cercurile din jurul ochilor lui păreau mai mari decât ale păpuşii Muppet cu acelaşi nume.

Am privit panorama, care nu era prea diferită de cea la care mă aşteptam. Dincolo de acoperişurile care se întindeau până la râul cu meandre line, se vedeau terase joase roşii şi dealuri acoperite de pădure. În stânga, drumul venea de la nord, trecând printre râu şi câmpurile cultivate care ocupau întreaga vale.

Tocmai începuse să plouă şi o picătură mare de apă căzu pe agenda pe care Sheff şi Gonzo completaseră mişcările din acea zi. Densitatea traficului de zi pe drumul de lângă râu, deşi mare, după standardele noastre recente, era cea la care te-ai fi aşteptat pe un drum rural secundar în zona Wales-ului. Trecuseră câteva camioane, chiar şi un autobuz pe care Sheff îl considerase de

turism, dar traficul militar fusese foarte redus – doar două camioane cu trupe ce se îndreptau spre nord, şi nici unul dintre ele nu oprise. Vederea asupra oraşului de dedesubt era doar parţială, dar nu zăriseră nici un soldat şi nici o altă indicaţie că locul ar fi găzduit vreo garnizoană rebelă.

Situaţia părea bună, la fel ca şi faptul, vizibil acum, la lumina zilei, că drumul avea două benzi. I-am arătat asta lui Gonzo, care de data asta nu înţelese importanţa acestui aspect.

— Dacă vom întâlni un camion rebel, nu va fi nevoie să oprim ca să trecem unii pe lângă ceilalţi, i-am explicat. Aşa că nu vor mai avea prea mult timp ca să se întrebe cine suntem, iar dacă vor fi suspicioşi, ei bine, în acel moment noi ne vom îndrepta deja în direcţie opusă. Întotdeauna e mai uşor să laşi să treacă ceva ce a trecut deja.

Gonzo se scărpină în capul lui creţ.

— Cât de departe e Bukavu? întrebă el.

— La aproximativ o sută şaizeci de kilometri.

— Cam mult timp în care să stau cu sufletul la gură.

— Mda, am recunoscut. Şi cam prea lung pentru credincioasa noastră camionetă. Dar dacă apar probleme, va trebui să coborâm şi să mergem pe jos.

Gonzo mârâi, ca şi cum acest gând i s-ar fi părut amuzant.

— Tot mai ai de gând să-i trimiţi pe Paul şi pe Nyembo în oraş?

— Da. Ar fi bine să mă duc să-i scol, ca să le dau veştile bune. Mă întorc după aceea.

Gonzo ridică obosit mâna, clipi şi îşi întoarse din nou privirea spre drum. M-am întors în tabără pe acelaşi drum, şi i-am găsit pe Paul şi Nyembo deja treji. Le-am relatat ce observaseră Sheff şi Gonzo şi le-am spus ce vroiam să facă ei. Nyembo nu era prea încântat de ideea de a-şi pune uniforma unui rebel mort, dar cum s-a dovedit că amândouă erau prea mari pentru el, am fost de acord ca, dacă era necesar, să se dea drept un reprezentant al administraţiei din capitala rebelă, Goma. Paul putea fi escorta lui militară, unul dintre aliaţii tanzanieni ai rebelilor, care nu vorbeau limba locală.

Plecară cu jeep-ul şi am hotărât să-mi fac o ceaşcă de ceai, înainte să mă duc să-l înlocuiesc pe Gonzo. În timp ce stăteam pe vine, aşteptând să fiarbă apa, le-am auzit pe Rachel şi Imaculée

discutând despre copii. Femeia ruandeză spunea că băiatul, Camille, nu vorbise cu ea timp de două săptămâni, când se întâlniseră, şi că nici acum nu vorbea prea mult. Dar acest lucru nu era neobişnuit. În majoritatea taberelor de refugiaţi erau mulţi copii care-şi pierduseră capacitatea de a vorbi, şi în fiecare zi câţiva dintre ei mureau de mâhnire.

Am stat acolo o clipă, dorindu-mi ca Louise să aibă parte de o lume mai bună, după care am făcut ceaiul şi m-am întors la punctul nostru de observare. Ploua în continuare, deşi cu o forţă mai mică decât cea cu care eram obişnuiţi, şi dacă nu ar fi fost căldura şi acoperişurile de paie, mi-aş fi putut imagina că era o zi urâtă în Brecon Beacon. Traficul de pe drum dispăruse aproape total în ultima oră a lui Gonzo, şi nu se intensifică nici în restul după-amiezii. Speram că acesta era un semn bun pentru noaptea care urma. În oraşul de dedesubt nu se auzi nici un schimb de focuri, dar de fapt nici nu mă aşteptam la asta.

Intuiţia mea că Paul şi Nyembo aveau să se întoarcă cu bine se adeveri la scurt timp după lăsarea întunericului, când cei doi intrară cu jeep-ul în tabără, având pe feţe nişte zâmbete triumfătoare, iar pe bancheta din spate provizii proaspete. Erau doi saci de manioc uscat – ingredientul de bază în multe mâncăruri zaireze – şi cantităţi mai mici de fasole şi morcovi. Aveau chiar şi opt bidonaşe de lapte, pe care Rachel le rechiziţionă imediat pentru copii. Cel puţin pentru o vreme nu aveam să murim de foame.

Veştile din oraş erau şi ele bune.

— Nici o urmă de soldaţi, spuse Paul. Arată ca un oraş obişnuit. Am băut câteva beri şi Nyembo a vorbit cu localnicii, iar aceştia i-au spus că a existat o unitate rebelă staţionată acolo până acum câteva zile. Au plecat spre Kasese, aşa că e vorba probabil de cea peste care am dat noi.

Luă o înghiţitură din ceaiul pe care i-l întindea Nell.

— Au făcut parte dintr-un grup ce urmărea un grup de mercenari francezi care atacaseră un avanpost rebel lângă Yumbi şi o misiune lângă Mangombe. Vă sună cunoscut?

— Ne acuză pe noi pentru ce s-a întâmplat la misiune? întrebă Nell, nevenindu-i să creadă.

— Aşa se pare, am spus eu.

— Poate că ne-au confundat cu sârbii şi acum cred că suntem morţi, sugeră Paul. Atunci nu ne vor mai căuta.

— Poate, am spus, cu îndoială. Dar dacă adună cineva doi şi cu doi, se vor întreba ce s-a întâmplat cu camioneta. Şi destul de mulţi au văzut probabil două grupuri de oameni albi. Grupul acela de rebeli din Punia, de exemplu. Şi localnicii din Kasese. Iar din câte ştim, noi l-am ucis şi pe fiul şefului rebel local, nu numai pe a lui Mejanic. Cred că va trebui să presupunem că există cineva care ne caută.

Paul se strâmbă.

— OK, atunci care e planul?

— Du-te şi adu-i pe ceilalţi doi, am spus, căutând în jeep harta udă.

— Eu mă duc să pregătesc micul dejun, zise Nell.

Cinci minute mai târziu, ceilalţi trei se întoarseră, Sheff deplângând cu amar faptul că Paul nu inclusese o ladă de bere pe lista lui de cumpărături. Ne aşezarăm în jurul hărţii şifonate şi eu am trasat cu o bucată de rădăcină drumul pe care trebuia să-l urmăm.

— E mai mult un joc de noroc, decât un plan, am recunoscut, dar cred că trebuie să mergem pe acest drum cât de departe putem şi să ne apropiem cât mai mult de Bukavu, înainte de răsărit. Apoi putem folosi ziua ca să cercetăm graniţa, pregătind o traversare a ei în noaptea următoare. Graniţa urmăreşte acest râu, printre lacuri, dar pe harta asta nu se poate vedea cât de mare este, sau dacă există vreun pod sau un feribot. Însă nu este Zidul Berlinului, nu? Dacă ne putem apropia suficient de mult, nu cred că vom avea probleme în traversarea lui.

Nu existară voci care să se opună, aşa că am chemat tot grupul ca să le spun ce ne propusesem pentru noaptea care venea. Nu păreau prea fericiţi, dar nimeni nu avea o idee mai bună.

— Cred că avem şanse mari să reuşim să ajungem până la capăt, am spus, dar în caz contrar… ei bine, cu cât mergem mai mult pe acest drum, cu atât suntem mai aproape de Ruanda, şi dacă se întâmplă ceva care să ne oprească, atunci s-ar putea ca ultima noastră şansă să fie să continuăm pe jos. Aşa că înainte să plecăm vreau să fiu sigur că totul e portabil şi vreau ca fiecare să

ştie exact de ce provizii este responsabil. Nu vreau să mergem cinci kilometri prin junglă şi apoi să realizăm că am lăsat ceva vital în urmă, pe drum.

Am observat că descrierea acestei posibilităţi nu le ridicase deloc moralul, dar nu avea nici un rost să pretindem că eram într-o călătorie de plăcere.

— E ultima rundă, am spus, ca să-i înveselesc.

Şi chiar aşa era, într-un fel sau altul.

Am ridicat tabăra puţin după ora opt. Ţinând cont de calitatea drumului, era posibil să ajungem în Bukavu în patru ore, dar m-am gândit că trebuia să luăm în calcul eventualele reparaţii ale camionetei, aşa că nu avea rost să ne amânăm pornirea până când bunii locuitori ai oraşului Musenge se culcau. Sheff şi cu mine am pornit din nou în faţă, cu jeep-ul. Paul era la volanul camionetei, iar Gonzo acoperea spatele. Toată lumea era nervoasă şi obosită, şi chiar şi Sheff păruse să-şi fi pierdut cuvintele. Numai Imaculée părea neobişnuit de veselă, iar acest lucru se datora mai mult îmbunătăţirii dramatice a stării lui Sylvie, se pare produsă de lapte. Ruandeza petrecuse ultimele două ore în tabără preparând *chikwanges*, o fiertură de aluat de manioc, învelit în coji de banană, preparat despre care susţinea că era ideal pentru drum.

Câţiva localnici ne văzură trecând prin Musenge spre intersecţia de lângă râu, dar nici unul dintre ei nu purta uniformă şi nici unul dintre ei nu părea gata să se repeadă să pretindă recompensa acordată pentru orice informaţie ce putea duce la capturarea disperaţilor mercenari francezi. Am cotit pe minunata netezime a drumului principal, şi câteva secunde am avut impresia că plutim în aer, atât de mult ne obişnuisem cu hurducăturile şi patinările de pe drumurile din urmă.

Viteza noastră era şi ea destul de impresionantă. Drumul urca dealul, dar am atins viteza ameţitoare de patruzeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna mult mai mult decât obţin cea mai mare parte a şoferilor londonezi, în aceste zile. Simţeam chiar şi o briză rece pe feţe. Ne îndreptam spre munţii din zona graniţei estice, ale căror vârfuri îndepărtate erau acum ascunse de jungla ce se înălţa dincolo de râu.

Ploaia se oprise la scurt timp după plecarea noastră, iar după o oră de drum norii se îndepărtaseră, lăsând în loc o lună aproape pe jumătate plină. Lumina uşura condusul şi înfrumuseţa noaptea, dar o burniţă continuă ar fi fost mai utilă, căci ar fi redus vizibilitatea şi i-ar fi ţinut pe curioşi în case şi în cabinele maşinilor. În definitiv, cât de des vezi oameni coborând din maşini pe ploaie ca să-i oprească pe vitezomani?

Totuşi, în ciuda luminii lunii, traficul de pe drum nu era prea intens. În primii şaptezeci şi cinci de kilometri am trecut doar pe lângă două camioane, şi nici unul dintre şoferi nu păru prea surprins la vederea unui jeep plin de albi, care se îndrepta spre Bukavu. Pe drum nu era nici o linie telefonică, aşa că informaţiile referitoare la poziţia noastră nu puteau fi transmise decât prin radio.

Mai aveam o oră şi ieşeam din jungla în care intrasem cu cinci zile şi jumătate înainte. Îmi venea greu să cred că de la sosirea noastră în Kima, în miercurea precedentă, fuseseră transmise numai cinci episoade din *The Archers*. West Ham pierduse maxim două meciuri. Louise credea că eu eram doar într-unul din drumurile mele de o săptămână în Beacons, ca să urmăresc exerciţiile de pregătire.

Îi vedeam faţa în minte şi nu-mi puteam imagina ceva mai frumos decât să merg pe cărarea ce urca spre casa noastră şi să fiu din nou acolo, cu ea şi cu Ellen. Mâine noapte vom trece graniţa, mi-am spus. Sunăm la ambasadă şi cerem un elicopter până în capitală, apoi probabil un avion până la Nairobi, şi de acolo acasă. Puteam să ajungem înapoi în Hereford până joi.

— Şefule, spuse Sheff grăbit, întrerupând tăcerea.

Chiar în faţa noastră, un camion era oprit pe drum, cu farurile aprinse şi cu faţa spre sud.

Am trecut pe lângă el şi am zărit în viteză doi oameni în uniformă, în cabină.

— Rahat, am murmurat, cu ochii fixaţi pe oglinda laterală. Unde suntem? l-am întrebat pe Sheff.

— La vreo zece kilometri nord de Bukavu.

Camionul staţionar era acum la vreo sută de metri în spatele camionetei, şi mi-am permis o clipă de speranţă.

Apoi începu să se mişte, accelerând încet până când ajunse la

viteza vehiculelor din faţa lui. Poate că doar îi place să meargă în spatele altor vehicule, mi-am spus. Poate că erau resturile armatei lui Mobutu în această parte a junglei şi localnicii se simt mai siguri în convoi.

Dar asta, bineînţeles, nu explica de ce aşteptaseră pe marginea drumului. Şi, pe de altă parte, luminile care apărură brusc în faţă…

În acest loc, drumul era mărginit de copaci pe dreapta şi de marginea unei râpe abrupte, de cinci metri, în stânga. Panta mergea până la treizeci de metri de fundul văii şi de un pârâu măricel. Dincolo de acesta se afla un deal acoperit de junglă şi, dincolo de el, în depărtare, se înălţau munţii, lacul Kivu şi Ruanda. Nu era un drum uşor, dar părea mai sigur decât să fim încercuiţi de rebelii locali. Noi le ucisesem camarazii şi văzusem mormântul colectiv. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm acasă cu o simplă mustrare. Nu ne-ar fi lăsat să plecăm acasă deloc.

Cred că toate aceste gânduri şi luarea deciziei durară cel mult trei secunde – mult după standardele computerelor, dar suficient de puţin pentru Zair, în mijlocul nopţii.

— Opreşte, i-am spus lui Sheff. Oprim, i-am zis şi lui Paul, în emiţător.

Luminile de pe drum, din faţă, erau probabil la cel puţin un kilometru depărtare. Acum sau niciodată.

— E timpul să abandonăm nava, le-am spus celorlalţi şi am sărit pe pământul care se mişca încă pe sub mine, înainte ca Knox-Brown să poată exprima protestul pe care i-l citeam pe faţă.

Am alergat în spate, spre camioneta oprită. Mai în spate, pe drum, camionul urmăritor părea să încetinească şi el.

— Toată lumea jos, am strigat, mai întâi în engleză şi apoi în franceză. Paul, vino aici cu 72-ul.

Camionul oprise la o sută cincizeci de metri în spatele camionetei, şi în clipa aceea şoferul stinse farurile. Aceasta era o greşeală, pe care el o agravă lăsând aprinsă lumina din cabină, aşa încât, pentru câteva secunde vitale, el şi partenerul lui erau la fel de vizibili cum ar fi trebuit să fim noi. Amândoi bărbaţii purtau uniforme ale rebelilor, iar cel de lângă şofer vorbea cu cineva printr-un radioemiţător.

— Lichidează-i, am zis, tăios.

Paul, care era deja cu un genunchi pe pământ şi cu ţeava fixată pe umăr, apăsă imediat trăgaciul.

Se auzi şuieratul obişnuit al rachetei, fulgerul alb-gălbui, când aceasta izbi partea din faţă a camionului, siluetele oamenilor care mureau în acel mod oribil.

Cum inamicul din spate era distrus, m-am întrebat dacă nu cumva trebuia să întoarcem şi să fugim. Am renunţat la această idee, parţial din motive raţionale – ce şansă aveam să scăpăm de urmărire, în acea direcţie – dar şi urmându-mi instinctul. Nu aveam de gând să mă întorc în inima întunecată a Zairului, mai ales atunci când fiecare nerv al corpului meu spunea că vroia afară. Ori porneam prin junglă, ori ne predam.

În spatele meu, civilii stăteau, aşteptând instrucţiuni, cei mai puternici încercând să aibă grijă de cei mai slabi, toţi adulţii ţinând în braţe bagajele desemnate lor, ca pasagerii de pe Titanic în aşteptarea unei bărci de salvare. Doi dintre copii tremurau violent, şi nu din cauza frigului. Feţele lor erau pline de groază şi începusem să-mi imaginez ce amintiri le trezeau aceste momente.

— Sheff, du-i pe toţi dincolo de râu, am ordonat. După ce traversaţi, mergeţi spre est jumătate de kilometru şi aşteptaţi.

În timp ce ei începeau să coboare panta, mi-am întors privirea spre drum, la timp ca să văd cum luminile începeau să se mişte. Erau cel puţin trei vehicule acolo şi se îndreptau toate spre noi.

— Paul, stai aici şi acoperă drumul din spate. Gonzo, tu vino cu mine.

Am alergat pe drum spre luminile care se apropiau şi care erau acum la numai o jumătate de kilometru depărtare. Totuşi, se apropiau încet şi nu păreau prea dornici să împărtăşească soarta camarazilor lor din spatele nostru. Trei duse, unul rămas mi-am spus – ce păcat că rămăsesem cu un singur M72.

Eram la vreo şaptezeci de metri de jeep acum, distanţă ce părea destul de lungă ca să o parcurg în fugă, mai ales cu un rucsac plin cu manioc în spate. Râul se curba aici şi între drum şi panta care cobora spre el era o mică dumbravă. Gonzo şi cu mine am ocupat poziţii între copaci, la timp ca să vedem farurile primului camion oprindu-se. Privind în spate, am văzut cu greu câteva siluete fantomatice lângă râu, unele deja în apă, cu

mâinile împreunate ca să se protejeze unii pe ceilalţi de forţa curentului.

În faţă, alte siluete fantomatice înaintau spre noi pe drum şi am zărit două dispărând dincolo, încercând probabil să folosească terenul plat de lângă râu ca să ne pice în spate. Erau încă afară din raza de tragere, dar am tras o singură rafală, ca să-i fac să fie prudenţi. Nu aveam suficientă muniţie ca să rezistăm la un schimb de focuri susţinut, dar speram că aveam suficientă ca să ne acoperim propria retragere, după ce civilii traversau râul şi dispăreau în junglă.

Câteva arme răspunseră şi ele cu focuri, şi copacii de deasupra noastră suferiră stricăciuni minore. Pe drum, cineva striga, probabil în încercarea de a-şi face soldaţii să înainteze din nou. Nu-i puteam condamna că nu vroiau să înainteze pe drumul luminat de lună, iar terenul de lângă râu nu le oferea nici el prea multă protecţie. Jungla de pe cealaltă parte a drumului era cea mai bună pentru protecţie, dar părea liniştitor de deasă, din locul în care eram noi întinşi.

Trecură două minute fără să vedem vreun semn de mobilitate din partea inamicului şi tocmai începusem să fiu mai optimist, când o puşcă deschise focul de la mai puţin de o sută cincizeci de metri distanţă. Soldaţii rebeli folosiseră timpul ca să se târască înainte, prin iarba înaltă de la marginea drumului.

— Am trecut, spuse Sheff în urechea mea şi după respiraţia lui gâfâită mi-am dat seama că traversarea fusese foarte dificilă.

— Spune-i lui Nyembo să-i ducă pe toţi la două sute de metri în junglă, am zis, schimbându-mi decizia precedentă, pentru că nu aveam impresia că acest inamic avea de gând să ne urmărească cu agresivitate, iar răspândirea grupului în jungla necunoscută părea o invitaţie la dezastru. Paul, treci râul. Apoi voi doi ne acoperiţi spatele. Şi aveţi grijă cu muniţia.

L-am privit pe Paul lăsându-se să alunece pe pantă, apoi alergând peste zona de teren neted şi aruncându-se în apa rapidă, adâncă până la genunchi.

— Oricând eşti gata, i-am spus lui Gonzo, chiar în timp ce o nouă rafală sfâşie aerul şi frunzişul de deasupra capetelor noastre.

Gonzo se retrase cu spatele, târându-se pe burtă şi dispăru pe

panta din spatele nostru, ca un film rulat invers al cuiva care urca pe o culme. Cât timp cobora, era afară din bătaia focului inamic, dar în momentul în care ajungea pe terenul plat de lângă râu, aceştia aveau să-l vadă.

Exact când el apăru, câteva arme deschiseră focul. Gonzo alunecă, se împiedică şi căzu şi pentru o clipă am crezut că fusese lovit, dar când se ridică din nou în picioare, am realizat că gloanţele continuau să ţintească refugiul nostru dintre copaci. Am tras o nouă rafală scurtă, sperând să-i fac să nu se uite la râu, şi am golit încărcătorul. L-am introdus pe ultimul, am verificat progresul lui Gonzo – acesta tocmai intra în apă – şi apoi am executat şi eu o retragere lipsită de eleganţă pe panta stâncoasă, aterizând în cele din urmă cu o zdruncinătură dureroasă exact pe şezut.

M-am ridicat pe vine, am inspirat adânc şi am privit porţiunea dreaptă de şaptezeci de metri din faţa mea. Părea o distanţă lungă şi mintea mi se întoarse la ultima ocazie când alergasem atât de mult. Atunci nu atinsesem linia de finiş, alegându-mă în schimb cu ţeasta spartă şi cu trei luni de închisoare.

Dar nu avea rost să meditez la eşecurile vechi. Am luat-o la fugă, dorindu-mi să mai am încă picioarele de la optsprezece ani şi să nu am rucsacul ca o greutate de plumb pe umeri. Mă vedeam cu ochii inamicului ca o ţintă ideală, prea lentă ca să fie ratată de cineva. Sheff mi-a spus mai târziu că nu mai văzuse pe nimeni alergând atât de repede, dar mie mi se păru că trecuse un minut întreg, înainte să parcurg cei şaptezeci de metri. Eram vag conştient de gloanţele care şuierau în jurul capului meu în timp ce alergam înnebunit în zig-zag, apoi urmă şocul dublu al apei – mai întâi răceala neaşteptată, apoi forţa curentului, care aproape că mă dărâmă.

Nu cred că m-am simţit vreodată mai vulnerabil ca atunci, şi odată ce m-am căţărat pe malul îndepărtat şi m-am târât la adăpostul vegetaţiei, am rămas întins acolo câteva secunde, respirând greoi şi mulţumind tuturor zeilor care îmi treceau prin minte că simţeam încă viaţa pulsând prin venele mele îmbătrânite.

— Şefule? spuse Sheff prin setul de comunicaţii, cu o voce aproape îngrijorată.

— Ajung la voi într-o clipă, am spus. Şi nu mai trageţi, am adăugat.

Trebuia să economisim gloanţele care ne mai rămăseseră.

Rebelii trăgeau încă în direcţia noastră, dar cu o direcţie şi o ferocitate reduse. M-am târât la adăpostul copacilor, apoi am cotit la stânga, în direcţia celorlalţi. Sheff, Gonzo, Paul şi Knox-Brown erau la vreo douăzeci de metri depărtare, şi ori aleseseră, ori nimeriseră o poziţie defensivă perfectă. Câţiva copaci înalţi cu trunchiuri groase ofereau protecţie din toate părţile, cu excepţia unei direcţii oblice, dar aveam încă o vedere bună asupra râului şi a drumului înălţat de dincolo de el. În timp, rebelii puteau traversa râul mai la vale sau în amonte, dar pentru următoarele câteva minute, noi eram în poziţia cea mai avantajoasă.

Ce să facem mai întâi? Vroiam să măresc cât mai mult distanţa dintre rebeli şi civili, dar nu vroiam nici ca ei să piardă legătura cu noi cinci. Iar dacă noi ne ridicam şi porneam în junglă, nu mai exista nimic care să-i oprească pe rebeli să se furişeze în spatele nostru, o oră mai târziu, decât dacă le ofeream ceva la care să se gândească, mai întâi.

Încă mă gândeam ce ar fi putut să fie acest ceva, când toate armele rebelilor părură să tragă în acelaşi timp, creând un perete de sunet puternic. Am simţit câteva gloanţe înfigându-se în copacul de care stăteam sprijinit şi am văzut jungla din jur transformându-se într-o furtună de vegetaţie sfâşiată. Ferocitatea atacului era impresionantă şi înfricoşătoare.

Focul încetă la fel de abrupt cum începuse şi simţeam că adversarii aşteptau un răspuns care să le spună că eram încă acolo. Neprimind nici unul, ce aveau să facă? Vor crede că plecasem, dar aveau totuşi un singur mod în care să afle asta sigur şi, exceptând generalii din primul război mondial, orice comandant s-ar fi gândit de două ori înainte să-şi trimită oamenii să înainteze pe un teren deschis şi să traverseze un râu rapid, apărat de SMG-uri. Chiar dacă nu-i păsa de viaţa oamenilor lui, tot ajungea până la urmă să dea socoteală pentru pierderile suferite, în faţa superiorilor lui.

Şi apoi se punea o altă întrebare relevantă – dacă descoperea că plecasem, avea de gând să organizeze o urmărire? Cu cât mă gândeam mai mult la asta din punctul lui de vedere, cu atât mi se

părea mai puţin probabil. Părea improbabil ca unitatea lui să aibă proviziile necesare pentru o călătorie lungă în junglă, şi probabil că nici nu erau prea încântaţi de idee. Pigmeii erau singurii zairezi care trăiau efectiv în junglă. Restul populaţiei trăia fie la marginile ei, în luminişuri, la marginea unor râuri şi drumuri, fie pe păşunile şi dealurile de la sud şi est. Eram gata să pariez că noi patru petrecusem mai multe ore supravieţuind în junglă decât oamenii de dincolo de drum.

Comandantul lor nu ştia asta, bineînţeles, decât poate dacă avea una din cărţile lui Andy McNabb în buzunarul de la spate. Dacă în acest moment ne afundam în junglă, atunci probabil că se va gândi că jungla va termina treaba în locul lui. Iar dacă făceam doar un ocol ca să ieşim pe drum în altă parte, atunci eram o pradă uşoară pentru patrulele pe care el le organiza deja mental.

Trecuseră acum aproape patru minute de când se opriseră focurile de armă şi nu se vedea nici un semn că rebelii ar porni în urmărire. Dacă veneau, ocolind pe flanc, în aval sau în amonte. Dar nu cred că făceau nici măcar asta – cred că stăteau, aşteptând să vadă dacă ieşeam din nou din junglă, ca o vulpe care crede că toţi câinii au plecat.

Am făcut celorlalţi semnalul de retragere cu mâna şi am început cu toţii să ne târâm mai adânc în junglă, ridicându-ne în picioare numai după ce parcursesem cincizeci de metri. Nu am întâlnit nici un şarpe, iar norocul se pare că fusese de partea noastră în acea noapte. Era adevărat, nu ajunsesem la destinaţie. Era adevărat, aveam acum în faţă un marş ucigător. Dar, în acelaşi timp, mă simţeam uşurat. Abandonând drumul, lăsasem probabil în spate inamicii umani, iar acum luptam împotriva elementelor naturale – terenul, vremea, propriile noastre limite. Iar aceasta mi se părea o bătălie ce putea fi câştigată şi, mai ales, una în care aveam mult mai mult control. Îmi plăcea ideea că acum depindea de mine să ajung acasă, la Ellen şi Louise, şi nu de şansa de a mă întâlni cu o bandă de rebeli, pe un drum noroios.

Jungla era mai deasă la nivelul solului decât eram obişnuit, şi nu era greu de urmărit cărarea lăsată de trecerea restului grupului. I-am găsit ghemuiţi într-un luminiş mic luminat de lună, ca şi cum ar fi folosit semicercul lunar pentru siguranţă, ca lumina de noapte a unui copil. Au fost uşuraţi când m-au văzut, dar pe

câteva feţe se vedea şi mânie, şi înţelegeam de ce – erau înspăimântaţi, se simţeau neputincioşi, nimeni nu le spunea nimic. Înţelegeam, dar asta nu însemna că aveam timp să fac ceva în privinţa asta, iar când Rachel începu să spună ceva, i-am tăiat-o scurt:

— Ştiu că v-aţi săturat cu toţii să vi se dea ordine şi că aveţi cu toţii întrebări de pus, dar acestea trebuie să mai aştepte câteva ore. Acum trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de rebeli.

— Ne urmăresc? vru să afle Barry.

În acel moment cred că ar fi schimbat dischetele din buzunar şi toate bogăţiile care urmau să se reverse probabil din conţinutul lor, pe o slujbă în care să aranjeze rafturile unui supermarket.

Eram gata să spun da, ca să-i fac să se mişte, dar mi-era teamă să nu intre în panică.

— Nu încă, am răspuns.

— Dar unde mergem? întrebă Rachel.

— Acasă, am spus scurt, şi fără îndoială repezit.

— Înseamnă că asta e o scurtătură, zise Nell şi gluma ei reuşi să destindă atmosfera.

Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că ea şi Sheff erau făcuţi unul pentru celălalt.

Capitolul 12

Coloana tăcută de şaptesprezece adulţi şi copii intră mai adânc în junglă, eu şi Nyembo mergând în frunte. Din când în când eram nevoiţi să folosim macetele, dar cu cât ne îndepărtam mai mult de drum, cu atât solul junglei devenea mai liber. În partea din spate a coloanei, Sheff şi Gonzo se opreau din când în când ca să audă sunetele unei eventuale urmăriri.

Rachel întrebase unde mergeam, dar întrebarea reală era cum intenţionam să ajungem acolo. Faptul că ne îndreptam spre est era bine, dar linia dreaptă nu reprezintă întotdeauna cea mai

rapidă rută, mai ales atunci când în drum există multe văi de râuri şi un lanţ montan important. Din fericire pentru noi, harta părintelui Laurent a Parcului Naţional Kahuzi-Biega includea şi zona de la nord şi vest de parc, unde ne aflam noi acum. Nu era o hartă foarte detaliată, dar oferea o imagine destul de bună a trăsăturilor generale ale terenului şi un punct exact spre care să ne îndreptăm – o trecătoare prin munţi, la trei mii de metri înălţime. Trecătoarea se afla puţin la nord de ruta estică şi urmam o direcţie aproximativă, ţinând cont de acest fapt. Mai târziu, când posibilitatea să fim urmăriţi era mai puţin îngrijorătoare, aveam de gând să stabilesc mai exact direcţia.

Cea mai mare parte a primei ore am petrecut-o urcând din valea Luhoho, transpirând zdravăn şi gâfâind din greu, pe măsură ce panta abruptă şi umiditatea ridicată îşi cumulau efectul. Ţânţarii erau şi mai greu de suportat decât de obicei, iar speranţele mele că vom scăpa de ei la altitudini mai mari au fost curând năruite, când terenul începu din nou să coboare, conducându-ne într-o vale lungă, cu pădure deasă. Înaintarea era mai dificilă aici, luna cobora repede în faţa noastră şi tocmai vroiam să anunţ oprirea pentru restul nopţii, când am dat brusc peste ceea ce fusese odată o cărare, într-un trecut nu prea îndepărtat. Orice cărare oferea ameninţarea unei întâlniri nedorite, dar am hotărât că merita riscul, în mijlocul acelei nopţi zaireze. Regulile mişcării prin junglă pe care le învăţasem în tabăra de instruire de la Brunei nu mai păreau atât de importante, acum când trebuia să avem grijă de un grup de civili de diverse vârste.

Trecuseră peste cincisprezece ani de când parcursesem ultima fază a programului de antrenament SAS, dar îmi aminteam încă acele zile ca şi cum ar fi fost ieri. Primul şoc al umidităţii sub bolta junglei, prăbuşirea umilitoare, în mijlocul nopţii, a primului meu par suspendat, poveştile instructorului despre lăcuste devoratoare, chiar şi obligaţiile şi interdicţiile vieţii în acel loc dezolant. Trebuia să mergi în linie dreaptă, urcând şi coborând în diverse văi de râuri şi virogi, pentru că urmarea potecilor vizibile, cele care urmau traseul ocolit, mai uşor, ar fi adus cu sine pericolul unei ambuscade. Nu trebuia niciodată să tai lemne sau chiar să treci printr-un păienjeniş, pentru că orice căutător de

urme care-şi merita numele ar fi căutat astfel de semne deasupra nivelului solului, în cazul în care ploaia ar fi şters urmele de pe jos. Trebuia să menţii zgomotul la minim absolut, să-ţi dai cu cremă de camuflaj sau noroi pe zonele de piele expuse şi să-ţi cureţi armele cel puţin o dată pe zi.

Reuşeam să înaintăm silenţios şi aveam armele curate, dar totodată treceam printr-o mulţime de posibile ambuscade şi lăsam o urmă pe care şi un idiot ar fi putut s-o găsească, şi asta dintr-un motiv foarte simplu – riscurile unei ambuscade sau urmăriri păreau mult mai puţin serioase decât riscul de a rămâne blocaţi undeva pe acel traseu nepopulat al teritoriului nimănui.

Nu eram prea îngrijorat din cauza mâncării – acele lecţii din Brunei rămăseseră în memorie, şi asta din motive evidente. Mâncasem melci, râme, gândaci şi păianjeni la vremea mea, precum şi festinuri mai obişnuite cu şerpi sau maimuţe fierte. Cunoşteam destul de bine fructele, rădăcinile şi frunzele din junglă care erau comestibile, şi ştiam cum să le testez pe cele dubioase, frecându-le, în ordine, pe piele, buze, limbă şi gingii, ca să verific eventualele reacţii alergice. Dacă nu apărea nici una, după intervalul potrivit, care era diferit de la plantă la plantă, mâncai o bucăţică mică şi dacă aceasta nu-ţi făcea rău, atunci puteai să înghiţi restul cu destul de multă încredere. Aşa că, chiar dacă drumul până la lacul Kivu dura cu câteva zile mai mult decât mă aşteptam, ştiam că nu am fi murit de foame. Iar apa nu lipsea – ci dimpotrivă.

Nu există motive ca să mori în junglă, atâta timp cât nu laşi întunericul, umiditatea şi imensitatea necunoscută a locului să te copleşească. Este un loc grozav pentru inducerea panicii, aşa cum descoperisem în Brunei, în câteva ocazii. Lipsa orizontului şi a punctelor fixe de referinţă este năucitoare, la fel ca şi întreaga senzaţie pe care ţi-o dă acel loc. Ecologiştii spun întotdeauna că pământul ar fi un organism uriaş, iar jungla chiar îţi lasă acest sentiment. E ca şi cum ai fi în interiorul unei creaturi vii, poticnindu-te prin stomacul ei întunecat, ca Iona în burta balenei. Dar în timp ce balenei se pare că nu-i păsa ce făcea Iona în burta ei, întotdeauna am avut senzaţia că jungla ştie foarte bine că majoritatea oamenilor îi creează necazuri.

Totuşi, în timp ce cărarea şerpuia prin flancul dens împădurit

al culmii mici şi ieşea sub cerul liber, îmi spuneam că suportam mult mai bine toate acestea, decât cu cincisprezece ani în urmă. Dacă cizmele nu mi-ar fi fost pline de transpiraţie, aproape că mi-ar fi plăcut.

Am anunţat o oprire, nu atât ca să admirăm marea de copaci care ajungea până la malul insuliţei noastre, cât pentru a vedea cum se simţea fiecare. Cum plănuisem să mergem şi în timpul zilei următoare, câteva ore de odihnă erau bune înainte de răsărit, dar totodată speram să putem înainta până pe la două dimineaţa. Nimeni nu părea în pragul unei prăbuşiri iminente, dar Rachel insistă ca adulţii să-i care cu rândul pe copiii mai mici. Dacă nu, spunea ea, aceştia urmau să aibă probleme mari în ziua următoare.

Am pornit din nou, mergând în continuare pe cărare. Din când în când aceasta cotea spre nord sau sud, dar curând după aceea îşi relua direcţia nord-estică. Însemna poate să sper prea mult, dar cu toate acestea m-am trezit dorindu-mi să fi dat din întâmplare peste cărarea care să ne ducă direct la trecătoarea noastră prin munţi.

Pe la ora două am apreciat că eram la vreo zece kilometri est de punctul nostru de pornire, ceea ce însemna un progres mai bun decât sperasem atunci când părăsisem drumul. În timp ce aşezam tabăra începu să plouă, dar acum toată lumea ajunsese la o anumită eficacitate în ridicarea culcuşurilor suspendate, aşa că în cincisprezece minute după ce alesesem locul, majoritatea erau întinşi, ascultând cum ploaia lovea în acoperişurile noastre improvizate. Cei patru din SAS am făcut câte o oră de pază, stând nefericiţi în întuneric, la vreo cincizeci de metri de tabără şi privind peste o vale întunecată la o porţiune îndepărtată a cărării pe care urcasem mai devreme. Dacă rebelii ne urmăreau, i-am fi văzut din timp.

Eu îmi rezervasem ultimul schimb şi studiam harta, la primele semne ale răsăritului, când Rachel se apropie cu o binevenită cană de ceai. Nu se întoarse imediat, ci se ghemui lângă mine, privind valea acoperită de ceaţă.

— E frumos, nu-i aşa? zise ea.

Am mormăit o aprobare, fără tragere de inimă.

— Mă gândeam, continuă ea, că dacă avem într-adevăr un

tratament pentru SIDA, este un fel de justiţie poetică faptul că trebuie să luptăm prin junglă ca să scăpăm cu el.

— De ce? am întrebat, ştiind că asta aştepta de la mine.

Ea zâmbi, şi dacă nu aş fi avut o căsnicie fericită, m-aş fi îndrăgostit de ea pe loc.

— Pentru că SIDA, ca şi Ebola şi alte virusuri mortale pe care le-am văzut răspândindu-se în ultimele decenii, fac parte din sistemul de apărare al junglei.

— Asta sună aproape mistic.

Ea clătină din cap.

— Nu, este vorba de evoluţie. Pădurea tropicală este o fiinţă vie – sau un conglomerat de fiinţe vii, nu contează ce variantă alegi – şi ea, ca toate organismele vii, luptă pentru propria supravieţuire. Aceşti viruşi sunt aici poate de milioane de ani, dar exploatarea de către om a pădurii este factorul care i-a eliberat – problema oferă propria ei soluţie. Şi aceasta este doar o mică parte din câte se întâmplă în lume. Uită-te la câte boli revin acum, cu o rezistenţă nouă la orice încercăm împotriva lor.

Zâmbi din nou, ceva mai trist.

— Oamenii spun că umanitatea distruge mediul globului, dar eu nu sunt sigură deloc că ni se va permite asta.

— Dar nu există sute de specii care dispar deja în fiecare zi?

— Oh, da. Ni se oferă foarte multă frânghie cu care să ne spânzurăm. Dar nu vreau să par foarte pesimistă – în definitiv, dacă avem cu adevărat un leac pentru SIDA, acesta este un semn că pădurea tropicală ne mai dă o şansă, nu? E ca o demonstraţie practică, ca şi cum ar spune: „Iată ce pot să vă ofer, dacă mă lăsaţi în pace. Leacuri pentru cancer, leacuri pentru Dumnezeu mai ştie ce.” Există un brebenoc trandafiriu acolo – spuse ea, arătând o plantă cu floare roşie, aflată la câţiva metri depărtare – şi acum aproape cincizeci de ani s-a descoperit că doi dintre alcaloizii din frunzele lui erau inhibitori ai cancerului. Există o plantă numită *ouabain*, pe care unele triburi din Kima o folosesc pentru otrava de pe săgeţi – acum, o parte a acestei plante este folosită pentru tratarea bolilor de inimă şi artritelor reumatismale. Seminţele otrăvite ale fasolei *calabar* erau folosite odată pentru determinarea vinei unei persoane – ei considerau că cei care supravieţuiau otrăvii erau inocenţi – iar acum, noi folosim extrase

din aceleaşi seminţe pentru tratarea glaucomului şi a hipertensiunii arteriale. Pădurea tropicală – aceasta şi cele din America de Sud şi din Asia de Sud-Est – reprezintă o enormă farmacie care aşteaptă să fie etichetată, dar noi o tăiem şi o ardem într-un asemenea ritm, încât cea mai mare parte a ei va dispărea înainte de moartea noastră. Şi pentru ce? Doar pentru profitul câtorva corporaţii forestiere şi pentru câţiva acri de pământ repede epuizabili pentru bieţii fermieri. E o adevărată nebunie.

Într-adevăr, aşa părea.

— Crezi că aveţi leacul pentru SIDA? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri.

— Rezultatele testelor arată foarte bine pe maimuţe, dar e prea devreme ca să ne pronunţăm. Muşchiul pe care-l foloseam în seruri creşte în întreaga pădure tropicală africană, aşa că procurarea lui n-ar trebui să fie o problemă.

*
* *

Lumina creştea rapid, luminând grupurile de ceaţă ce se agăţau de solul văilor îndepărtate şi evidenţiind schimbările junglei din jurul nostru. Eram la vreo două sute de metri mai sus acum, şi deşi bolta era la fel de deasă, copacii erau mai scunzi şi mai groşi decât cei de mai jos. Peste tot se vedeau ferigi şi, cel puţin aici, pe marginea deschisă a unei văi, exista o abundenţă de copaci şi tufişuri în floare. Păreau mai puţin mari dar mai plini de culoare, şi oarecum mai puţin străini, faţă de maiestuozitatea întunecată a junglei de la câmpie.

Totodată, aşa cum am descoperit când ne-am întors în tabără, pe cărare existau urme de animale. Nici Nyembo, nici Imaculée nu ştiau ce animal le lăsase, dar ne lămuri Camille.

— Sunt elefanţi de pădure, spuse băiatul ezitând. E drumul lor spre păşunea de mai sus, adăugă el.

Dacă continuam să mergem pe urmele lor, era posibil să-i întâlnim când se întorceau, dar la scurt timp după ce am părăsit tabăra am fost nevoiţi să alegem între cărare şi direcţia pe care vroiam să o urmăm. Am ales a doua variantă, parţial şi datorită terenului relativ liber – zonele de junglă alternau acum cu mici

zone de păşune – şi trecură două ore înainte să avem motive să regretăm această alegere. Zăream din ce în ce mai des munţii şi terenul începu să urce brusc. Am petrecut cea mai mare parte a următoarelor două ore urcând şi coborând văi mici, căţărându-ne pe pante noroioase şi forţând trecerea prin desişuri aproape de nepătruns. Era încă umed şi cald, şi curând începu să burniţeze, ca un duş călduţ. Eu ar fi trebuit să conduc grupul, dar se pare că micul Camille hotărâse că el se putea descurca mai bine şi acum se avânta pe pante, în faţa mea, căutând drumul cel mai uşor.

Era epuizant şi deprimant, şi până la prânz toată lumea părea la capătul puterilor. Când am anunţat o pauză, lăsară cu toţii să cadă ceea ce aveau în spate şi se prăbuşiră la pământ cu oftaturi de uşurare atât de puternice, încât am decis că era nevoie de o siestă. Şi eu mă simţeam într-o formă mai proastă decât de obicei, deşi eram obişnuit cu drumuri lungi pe teren dificil, cu o greutate doborâtoare în spate. Noi patru aveam şi încălţăminte corespunzătoare, ceea ce reprezenta un mare avantaj, în timp ce toţi ceilalţi europeni sufereau deja din cauza bătăturilor, în diverse grade.

Totuşi, dur până la capăt, i-am obligat pe toţi să se ridice în picioare la ora două şi următoarele trei ore am continuat să înaintăm încet. Tocmai mă gândeam să ne oprim pentru noapte când era încă suficientă lumină ca să alegem tabăra, când busc deveni clar că jungla se apropia de capăt. Pata de lumină din faţă creştea cu fiecare pas, până când am văzut ultimii copaci pe fondul unei întinderi libere, verde-gălbui.

Am oprit grupul şi am înaintat, fiind urmat, din proprie iniţiativă, de Camille. De la marginea copacilor am văzut dealurile acoperite de păşuni, de la picioarele unor pante îndepărtate năpădite de junglă, care se înălţau rapid spre cerul albastru. În spatele acestor înălţimi se înălţau altele, într-o progresie abruptă, şi în acel moment m-am simţit destul de descurajat la gândul că trebuia să conving un grup de femei şi copii epuizaţi să urce şi să treacă un astfel de obstacol.

Cred că auzisem bâzâitul, dar fie eram prea preocupat de ascensiunea din faţa mea, fie mă obişnuisem să pun pe seama junglei fiecare sunet neobişnuit. Abia când Camille mă prinse de braţ, am realizat că striga la mine şi îmi arăta ceva. Cam la un

kilometru depărtare, spre nord, un elicopter se apropia în viteză de noi.

M-am aruncat la pământ, trăgându-l pe Camille după mine, şi apoi ne-am târât înapoi la adăpostul copacilor. Elicopterul era un Puma francez, unul dintre seriile 330 L SA construite în anii şaizeci, dintre care multe fuseseră vândute aliaţilor africani ai guvernului francez, în anii optzeci. Zbură prin faţa noastră, la mai puţin de o sută de metri deasupra ierbii foşnitoare, iar omul de pe scaunul copilotului îşi îndreptă binoclul exact în direcţia noastră. Chiar dacă zărise ceva, nu lăsă să se vadă asta, şi sunetul elicopterului se stinse încet, spre sud.

Rebelii nu organizaseră o urmărire prin junglă, dar era al naibii de clar că nu uitaseră de noi. M-am uitat din nou la peretele muntos şi m-am întrebat ce ne aştepta de cealaltă parte.

În pădure, ceilalţi, auzind elicopterul apropiindu-se şi apoi plecând, începuseră să pregătească tabăra. Am trecut pe la fiecare adult, întrebându-i cum se simţeau, apoi am verificat starea copiilor, împreună cu Rachel şi Imaculée. Nici unul dintre adulţi nu spuse că nu mai putea merge nici un metru, dar nici nu mă aşteptam să facă asta. Toţi sufereau, unii mai mult decât alţii. Barry şi Rubina aveau probleme cu picioarele, Andy cu respiraţia – se pare că suferise de astm în adolescenţă. Nell şi Rachel păreau doar obosite, în timp ce Imaculée arăta ca cineva care mergea de luni întregi, ceea ce era adevărat, de altfel. Copiii erau şi ei epuizaţi, dar în rest păreau puţin marcaţi de marşul lor forţat, iar fetiţa cea mai mică, Sylvie, arăta chiar mai bine decât atunci când pornisem.

Trebuie să recunosc că pentru moment aveam îndoieli că vom reuşi să trecem munţii. Grupul putea să reziste la o zi de urcuş, dar mi-era teamă că dacă nu ajungeam aproape de vârf în ziua următoare, urma să avem probleme serioase. La munte, fără funicular, cum îi plăcea să spună unui veteran din Trupa Montană a Escadronului G.

Dar măcar trupa de condamnaţi urma să mănânce o cină serioasă. Traversasem un pârâu cu aspect promiţător cu zece minute înainte să ajungem în poziţia actuală şi Paul şi Nyembo propuseră o expediţie de pescuit, pe care am aprobat-o bucuros. *Chikwanges* ne ţinuseră în picioare toată ziua, dar nu prea erau o

fericire pentru papilele noastre gustative.

Cei doi se întoarseră puţin după apus cu patru peşti de mărime rezonabilă şi de o proveniență nesigură. Ajutată de fata mai mare, Console, Imaculée găti mai întâi un aluat de manioc de mărimea unei mingi de fotbal, după care răsuci peştele într-un sos gălbui. Când termină, ne arătă cum se mânca, făcând o gaură circulară într-un bulgăre de aluat, introducând sosul în gaură şi apoi aruncând tot amestecul în gură. Am spălat acest festin cu nişte ceai dulce şi sentimentul de binecuvântare furată începu să dispară abia când sesizarăm că se făcuse ceva mai frig decât eram obişnuiţi.

Cineva sugeră ezitând un foc şi am decis că ridicarea contrabalansa riscul puţin probabil de a fi reperaţi. Îmi venea greu să cred că rebelii aveau să zboare noaptea deasupra unui astfel de teren. Zece minute mai târziu, cu lemnul troznind şi feţele din jur luminate de strălucirea focului, am ştiut că avusesem dreptate. Oamenii vorbeau şi râdeau ca şi cum am fi fost în vacanţă, şi mârâitul care întâmpină anunţul meu că trebuia să plecăm la ora trei noaptea fu chiar plăcut. Poate că fugeau ca să-şi salveze vieţile, dar timp de o oră au reuşit să uite acest fapt şi să ofere corpurilor şi sufletelor lor o odihnă atât de necesară.

*
* *

Micul dejun servit în miezul nopţii fusese mai posomorât, dar eram cu toţii gata de plecare la timp. Ascultătoare, ploaia care ţinuse câteva ore se opri, şi prima parte a călătoriei din acea zi a fost o plăcere, mai ales ţinând cont de ceea ce avea să urmeze. Pornirăm peste păşunea deschisă, savurând libertatea neobişnuită de mişcare, iar cerul se înseninã rapid, încoronând masa neagră de munţi din faţa noastră cu stele strălucitoare. Era una dintre acele nopţi când aproape că simţi pământul răsucindu-se sub tine, iar noţiunea unui Dumnezeu binevoitor nu mai pare la fel de ridicolă ca de obicei.

Cea mai mare parte a celor trei ore am înaintat peste pante verzi, uneori la deal, alteori la vale, dar urcând treptat, în permanenţă. Am traversat întinderi acoperite cu iarbă scurtă şi ne-am strecurat prin zonele cu iarbă de înălţimea unui elefant,

munţii înălţându-se şi mai sus, până când răsăritul făcu cerul să se decoloreze, dând impresia că peretele de stânci se apleca peste noi, vast şi ameninţător. Şi apoi, dintr-o dată, păşunile dispărură şi am fost nevoiţi să urcăm anevoios prima dintre numeroasele pante abrupte şi acoperite de junglă.

Acum, când se luminase, eram recunoscător pentru această acoperire naturală. Pantele montane nu erau deloc line – întrerupte de şanţuri şi defileuri, pline de stânci, acoperite cu tufişuri încâlcite şi pline de copaci deşi, erau coşmarul oricărui alpinist. Luminişurile care apăruseră în această harababură încâlcită se deterioraseră de obicei în pante alunecoase, şi trebuia să se târâm pe ele, agăţându-ne de liane şi de copaci pentru sprijin, înjurând că nu aveam mănuşi. Copacii păreau plini de maimuţe săltăreţe care aşteptau de mult să râdă sănătos. Ca să pună capac la toate celelalte, începu din nou să plouă.

Era greu şi să găseşti drumul pe care să înaintezi, şi cu atât mai mult să şi urci pe el şi după două ore de astfel de exerciţii mi-am amintit cum Frodo şi Sam trecuseră prin ceva similar în *The Lord of the Rings*. E adevărat, ei erau în drum spre Mordo, dar dacă era să judecăm istoria recentă, ultimele guverne ale Ruandei ar fi putut să-i dea clasă Lordului Întunecat. Pentru prima dată m-am întrebat la ce fel de primire se aştepta Imaculée de cealaltă parte a graniţei. În definitiv, ea era o *hutu*. Fugise o dată din ţară. Oare se întorcea numai pentru că prefera să moară acasă, în loc să moară la marginea unui drum, în Zair?

Jumătate de oră mai târziu, când ne oprirăm pentru odihnă şi ceai într-un crâng întunecat, am întrebat-o dacă se îndrepta spre fostul ei cămin şi ce se aştepta să găsească acolo.

Ea îmi aruncă genul de privire pe care mi-l rezervă şi Ellen, atunci când pun întrebări la care nu poate răspunde nimeni.

— Nu ştiu, zise ea. Mulţi *hutu* se întorc, aşa că trebuie să sper că există iertare în ţara mea, că putem să o luăm de la început. Dar nu ştiu, repetă Imaculée. Voi afla când vom trece graniţa.

Am aprobat din cap şi am încercat să mă conving că dacă asta era destul de bine pentru ea, atunci era suficient şi pentru mine. Dar nu am reuşit. Atâta timp cât noi, europenii, o însoţeam pe ea şi pe copii, localnicii aveau să se gândească de două ori înainte să ne atace, dar odată ce treceam graniţa, sarcina noastră de

escortă voluntară mai putea dura numai câteva ore. Aveam impresia că Guvernul Maiestăţii Sale se va grăbi foarte tare să ne îndepărteze din zona periculoasă, care, în mintea lor, includea categoric şi Ruanda.

Stăteam acolo, cu cana mea de ceai, conştient de prezenţa tăcutului Camille alături de mine, şi simţindu-mă absolut neputincios. Ştiam că nu era vina mea că Ruanda era plină de adepţi ai „purificării” etnice şi că Imaculée şi copiii trebuiau să rişte după ce ajungeau acolo. Nu le puteam garanta siguranţa, aşa cum nu puteam să garantez siguranţa celorlalte miliarde de copii. Isuse, era suficient să urmăreşti ororile de la televizor ca să ştii că în prezent nimeni nu poate garanta nici măcar siguranţa propriului copil.

Am clătinat din cap, am privit în jur, la însoţitorii mei întinşi la pământ şi m-am ridicat cu greu în picioare. În primul rând trebuia să ajungem în Ruanda, şi după calculele mele în trei ore nu reuşisem să urcăm decât două sute cincizeci de metri. Mai aveam încă îngrozitor de mult de urcat.

Ne epuizam odată cu ziua. Următoarele două ore continuară în mare măsură la fel, nămol şi tufe, ploaie şi sudoare. Apoi însă, brusc, terenul se schimbă şi ne trezirăm urcând printr-o pădure mai rară, cu copaci încovoiaţi şi rădăcini agăţătoare, căţărându-ne din culme în culme, ca şi cum am fi urcat pe o scară uriaşă. Existau încă alunecuşuri lungi şi bălţi de nămol lipicios, dar ele reprezentau singurele obstacole, iar imaginea văilor acoperite de ceaţă şi a pădurii tropicale îndepărtate din spatele nostru ne dovedeau progresul nostru pe verticală.

Pe la mijlocul după-amiezii toată lumea era foarte obosită, mai ales cei care cărau pe rând copiii. Dintre civili, numai Nell părea în formă – mai târziu am aflat că la şcoală practicase crosul – iar simţul umorului îi rămăsese şi el intact. Tocmai porneam din nou, după o altă pauză de odihnă, când ea trecu pe lângă mine şi Sheff, cu Patrice în spate, întoarse capul şi spuse:

— Întotdeauna am crezut că voi, băieţi, sunteţi nişte găligani musculoşi, dar de fapt nu sunteţi prea în formă, nu?

Încă o oră, am decis, şi dacă nu zăream vârful până atunci, urma să ne oprim oricum pentru tabără. Speranţa îmi era întreţinută de faptul că pădurea se schimba din nou, prezentând

acum o preponderenţă vizibilă de bambuşi. După spusele lui Gonzo, aceştia erau un gen de vegetaţie ce creşte între două mii patru sute şi două mii şase sute de metri altitudine – mai sus se găsesc numai păşuni alpine.

Se făcuse mai frig şi mi-am dat seama că nu ştiam cât de mult avea să scadă temperatura. Eram la numai o sută cincizeci de kilometri sud de ecuator, şi nopţile noastre în pădurea tropicală de la câmpie nu fuseseră chiar caracterizate de aer condiţionat, aşa că ce diferenţă urma să aducă altitudinea? Îmi venea greu să cred că era posibil să murim din cauza îngheţului în Zair, dar se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate.

Un lucru îl ştiam sigur – era nevoie să plecăm devreme ca să traversăm păşunile deschise şi să intrăm din nou la adăpostul copacilor, înainte de răsărit. După ce reuşeam asta, puteam…

— Şefule! strigă Sheff, întrerupându-mi şirul gândurilor. Le ajunge.

M-am uitat la grupul de zombi care veneau pe cărare în spatele meu şi am văzut imediat că avea dreptate.

— Ne oprim aici, am anunţat, aşteptându-mă ca toată lumea să cadă instantaneu în genunchi.

În această fază a călătoriei, inamicii noştri erau numai cei interiori.

Paul şi Gonzo păreau să aibă încă energie de consumat, aşa că i-am trimis într-o recunoaştere în faţă, sperând că vor descoperi că nu suntem prea departe de terenul deschis. Între timp, ceilalţi am început să pregătim tabăra. Cărasem drum lung ţăruşii de bambus tăiaţi şi am hotărât ca după somnul din această noapte să-i lăsăm acolo. Cu puţin noroc, aceasta avea să fie ultima noastră noapte în junglă, şi nu era rău să avem mai puţină greutate, pe cealaltă parte a munţilor.

— O să-ţi lipsească toate astea, spuse Sheff din senin, în timp ce aşteptam ca apa să fiarbă pe plită.

Avea acum o barbă de o săptămână pe faţă şi arăta la fel de dărâmat cum mă simţeam eu.

— Numai în zilele foarte rele, am spus, deşi nu era pe deplin adevărat. Cred că cincisprezece ani de jucat de-a soldaţii e suficient pentru oricine, am adăugat.

Părea mai gânditor decât de obicei.

— Mă îndoiesc că eu voi rezista atât de mult, spuse el. Un om are numai un anumit număr de misiuni ale compasiunii de îndeplinit.

Am izbucnit în râs.

— Şi ce nou patron vei binecuvânta cu eforturile tale?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ceva care să aibă mai multă legătură cu viaţa şi mai puţină cu moartea.

— Încercăm să salvăm vieţi acum.

— Ştiu. Dar am şi luat câteva.

Se uită la mine şi am avut senzaţia ciudată că vedeam pe cineva maturizându-se în faţa ochilor mei.

— Nu mă înţelege greşit, zise el. Am făcut ceea ce trebuia să facem şi nu regret nimic. Nu mă simt vinovat, sau altceva de genul acesta. Doar că nu-mi place ideea că într-o zi copiii mei mă vor întreba ce simţi atunci când ucizi pe cineva? Înţelegi?

— Da, l-am asigurat.

Eu nu-mi pusesem niciodată problema chiar aşa, dar am înţeles imediat ce vroia să spună. Unchiul Stanley îmi spusese odată că lucrul pe care-l regreta cel mai mult în legătură cu războiul – era vorba de al doilea război mondial – era că nu reuşise niciodată să-l împace pe omul care trecuse prin toate acele grozăvii cu omul care fusese tot restul vieţii lui. Omul care fusese soldat, şi toţi anii pe care-i petrecuse în armată, nu fuseseră recuperabili. Acel om şi acei ani fuseseră pur şi simplu pierduţi.

— Vin Paul şi Gonzo, spuse Sheff, întrerupând tăcerea care se lăsase între noi.

Aveau veşti bune. Pădurea se termina la vreo patru sute de metri mai sus, şi dincolo de ea erau numai păşuni şi vârfuri muntoase. Am simţit un val de uşurare şi mă aşteptam la urale din partea celorlalţi, dar ei erau prea obosiţi ca să audă sau să le pese. Ne-am hrănit din nou corpurile, pentru că ştiam că aveau nevoie de asta, dar nu cred că eram singurul care spera că nu va mai gusta niciodată manioc. Şi apoi ne-am cufundat în paturile suspendate, cu speranţa că o făceam pentru ultima dată.

Capitolul 13

În noaptea aceea am visat că jucam pentru West Ham, în Finala Cupei Europene, dar fusese o zi foarte lungă. Pierdeam când m-am trezit, puţin după unu şi jumătate, şi oricât am încercat, nu am reuşit să mai adorm, ca să egalez. În cele din urmă am cedat şi am rămas întins, cu ochii deschişi, privind în sus, spre copacii ce se legănau uşor şi spre cerul senin, luminat de lună, gândindu-mă la Ellen şi Louise.

Este o noapte frumoasă pentru plimbare, mi-am spus. Dacă totul mergea bine, a doua zi la aceeaşi oră urma să fim ieşiţi din Zair. În mod normal, ar fi trebuit să ajungem în Ruanda, dar nici un plan nu era perfect. Am zâmbit ca un idiot în întuneric, după care m-am ridicat şi am început să-i trezesc pe ceilalţi.

La ora două stăteam cu toţii în cerc şi beam ceai, iar din când în când ne întindeam membrele, ca un grup de alergători ce se pregătea să intre în cursă. Combinaţia dintre eforturile din ziua precedentă şi umezeala rece ne înţepenise pe toţi şi aveam impresia că în ultimele ore consumasem cea mai mare parte a adrenalinei. Totuşi, nimeni nu se plângea, şi din câte puteam să-mi dau seama, toţi vroiau la fel de mult ca mine să se vadă ieşiţi din Zair.

Ne-am ocupat poziţiile în coloana obişnuită, cu Camille şi cu mine în frunte. Pădurea părea diferită acum, când ştiam că ne apropiam de marginea ei – sentimentul de claustrofobie dispăruse şi jocul de umbre din adâncurile ei părea mai mult frumos, decât ameninţător. Chiar şi între copaci era lumină, iar când am ieşit în sfârşit în păşunea promisă, lumina deveni de-a dreptul ameţitoare. Luna era numai pe jumătate plină, dar aveam senzaţia că nu mai văzusem niciodată una atât de strălucitoare.

Senzaţia de spaţiu era la fel de copleşitoare. Orizontul din faţă era plin de vârfuri muntoase, acoperişul nesfârşit al pădurii se întindea în spatele nostru, cu miliarde de puncte de umezeală strălucitoare în lumina lunii. Încă un punct pentru unchiul Stanley, mi-am spus, încă o imagine pe care nu o vezi niciodată într-o viaţă obişnuită. Mi-am amintit cum Sheff spusese că îmi vor lipsi toate acestea şi am decis că avea numai parţial dreptate – nu era obligatoriu să fii soldat ca să vezi astfel de nopţi. Regimentul îmi

oferise nişte ocazii extraordinare, dar nu mă împiedica nimeni să găsesc şi altele, de unul singur.

Gonzo presupuse că ne aflam la vreo două mii şase sute de metri deasupra nivelului mării, iar vârfurile luminate de lună din lanţul muntos care ne intersecta drumul se înălţa încă o sută cincizeci de metri în noapte. Vântul era îngheţat şi, oricât ar fi fost de frumoasă priveliştea, nu vroiam să petrec mai mult timp decât era strict necesar pe această întindere a acoperişului lumii. Ar fi fost utilă o hartă bună, dar trecusem deja de marginea hărţii Parcului Naţional Kahuzi-Biega, iar cea pe care o adusesem cu noi din Anglia nu era mai utilă decât un glob şcolar. Singura noastră speranţă era să ne îndreptăm spre est şi să căutăm defileul sau trecătoarea care să ne ducă în cealaltă parte a munţilor.

Acest lucru se dovedi mai uşor de gândit decât de făcut şi timp de aproape două ore aproape ne pierdurăm într-un labirint de văi ce se intersectau. Fiecare defileu care părea promiţător conducea într-o altă vale, iar vârfurile de deasupra păreau să se închidă într-un cerc în jurul nostru, ca şi cum ne-am fi învârtit pe loc, în echivalentul montan al unei găuri negre. Busola îmi spunea că ne îndreptam în continuare spre est, dar începusem să cred că vârfurile din jur erau făcute din fier şi că nu făceam altceva decât să urmărim un magnet.

Abia pe la patru şi cincisprezece minute ne-am căţărat peste marginea unei noi trecători, am trecut printr-un pas uscat şi întortocheat, şi am ieşit brusc în cel mai bun punct de observare existent. Luna era deja în spatele nostru, dar era încă suficientă lumină ca să vedem panorama vastă ce se întindea la picioarele noastre. La aproximativ o mie cinci sute de metri sub noi se vedea lacul Kivu, în ale cărui ape nemişcate se reflectau stelele, iar în stânga, dincolo de marginea lacului, o linie de vulcani se profila la orizont. Capitala rebelă Goma se afla aproape de baza lor, dar acolo nu se vedea nici o lumină, şi nici pe malul opus, ruandez, al lacului. Ştiam că acele maluri erau foarte populate, cel puţin după standardele zaireze, dar pentru moment, Great Rift Valley arăta aproape la fel ca atunci când omenirea se născuse acolo, cu atâtea mii de ani în urmă.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Camille privind fix în depărtare, pe faţa lui tânără citindu-se emoţia, măcar de data aceasta. Se

uita la casa lui şi m-am gândit că probabil îşi amintea lucrurile care se întâmplaseră acolo, ceea ce suferise el şi familia lui, şi că se întreba dacă oamenii care le făcuseră aşteptau încă o nouă ocazie.

Am început să coborâm, conştienţi că trebuia să ne grăbim, răsăritul fiind la numai o oră şi jumătate distanţă. Acum, când luna coborâse, pantele mai abrupte de pe această parte a muntelui erau mai întunecate, dar, încurajaţi de imaginea liniei de finiş, înaintam bine. Când primele raze de lumină apărură deasupra munţilor ruandezi îndepărtaţi, eram ascunşi într-un pâlc uriaş de eucalipţi, la vreo nouă sute de metri deasupra lacului. Acolo ne odihnirăm, mâncarăm ultimele *chikwangwes* şi băurăm ceai, aşteptând ca ziua să expună detaliile terenului ce se întindea sub noi.

Veştile, când sosiră, erau şi bune şi rele. Partea estică nu era o imagine în oglindă a celei vestice, şi nu exista o junglă deasă care să acopere pantele mai joase, oferindu-ne protecţie. Dimpotrivă, era o zonă destul de mare de teren agricol, cea mai mare parte a lui fiind cultivat se pare de locuitorii celor trei sate vizibile. Unul dintre acestea, care se afla în port, aproape direct sub noi, era mai mare decât celelalte, fiind aproape un orăşel. Drumul Goma-Bukavu trecea prin el şi, mai important în ceea ce ne privea, exista un port mic care adăpostea câteva bărci.

— Idei? i-am întrebat pe ceilalţi trei, care se aflau cu toţii în postul de observare, alături de mine.

— Cât de departe este malul celălalt al lacului? se întrebă Paul cu voce tare.

— Vreo treizeci de kilometri, îi spuse Gonzo.

— Atunci trebuie să folosim bărci, zise Sheff. Poate mai mult de una, judecând după mărimea lor.

— Cât credeţi că ne-ar trebui ca să ajungem acolo jos? am întrebat, uitându-mă la petele reprezentate de ferme şi pădure.

— Nu mai mult de două ore, spuse Sheff. Dar poate că ar fi o idee bună să ne mai apropiem puţin acum, aşa încât să nu fim nevoiţi să coborâm pe întuneric.

— Putem parcurge cea mai mare parte a drumului acum, sugeră Gonzo. Vedeţi secţiunea aceea de pădure de acolo, deasupra satului şi puţin la stânga? Din câte pot să văd, există

copaci tot drumul, iar apoi vom fi la numai câteva minute depărtare de apă.

Zece minute mai târziu, eram deja pe drum, coborând în zig-zag pe pante, la adăpostul copacilor. Am fost zăriţi de doi localnici, dar nici unul dintre ei nu o luă la fugă, strigând după ajutor. Ca localnicii de pretutindeni, ei se asigurară doar că nu ne îndreptam în direcţia lor şi apoi se întoarseră la ceea ce făceau. Pe la ora opt, eram ascunşi în porţiunea de pădure aleasă de Gonzo, formată în majoritate din eucalipţi, care stăteau agăţaţi pe o pantă abruptă, deasupra drumului Goma-Bukavu. I-am lăsat pe civili să-şi odihnească membrele obosite şi noi patru am găsit un punct de observare, deasupra locului în care drumul cotea brusc la vale, în direcţia satului invizibil.

În prima noastră jumătate de oră de veghe nu apăru nimic pe roţi, deşi treceau destul de mulţi oameni pe jos, în majoritate separaţi pe genuri. Bărbaţii, câte doi sau în grupuri mai mari, mergeau ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume, în timp ce majoritatea femeilor cărau produse agricole de diverse feluri, probabil ca să le vândă în sat. Era evident că nu era o zonă de război şi, ca pentru a sublinia acest fapt, dinspre nord apăru un autobuz, ale cărui geamuri erau pline de pasageri. Pentru câteva momente m-am întrebat dacă inocenţa unui transport public putea fi o opţiune raţională pentru grupul nostru, dar am decis că, chiar dacă am fi reuşit să ne înghesuim toţi şaptesprezece într-un autobuz, compoziţia bicoloră a grupului nostru ar fi trecut cu greu neobservată. Puteau exista baraje rutiere, în mod sigur exista poliţie în staţia de autobuz de la Bukavu, şi trebuia să trecem şi graniţa.

— Ce ziceţi de o recunoaştere? întrebă Paul. Nyembo şi cu mine putem merge pe jos, ca toată lumea, să aruncăm o privire, poate să verificăm bărcile.

Părea o idee bună.

Nyembo acceptă şi în scurt timp îi privirăm dispărând după primul cot al drumului. Congolezul ne fusese de foarte mult ajutor încă de la început, dar dintr-o dată m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva uitase să se gândească la propria lui siguranţă. Presupuneam că vroia să vină în Ruanda cu noi, dar nu ştiam de ce vroia asta – nu era *tutsi*, nu era ruandez. Poate că familia Moir

îi oferise de lucru în următoarea lor excursie în junglă, dar dacă era aşa, eu nu auzisem de asta.

Trecură cu greu două ore. Se făcuse mai cald, dar nu acea căldură din junglă – climatul de aici părea mai mult mediteranean decât tropical. Ploaia de la mijlocul dimineţii păru aproape irlandeză prin lipsa ei de intensitate, dar cerul se înseninã la scurt timp după aceea, şi munţii de dincolo de lac pluteau în focarul binoclului, în timp ce-l ajustam.

Cei doi se întoarseră aproape de prânz, cu nişte veşti liniştitoare. Existau câţiva soldaţi în sat, dar chiar dacă erau de serviciu, nu-şi luau treaba prea în serios, ci se distrau bând bere şi flirtând cu femeile. Iar situaţia cu bărcile era şi mai bună. Cea mai mare parte a ambarcaţiunilor mai mari legate de doc erau bărci de pescuit de pe vremea când lacul Kivu avea încă peşte, iar starea lor reflecta faptul că nu fuseseră folosite recent. Exista totuşi un vas care părea aproape ideal. Era genul de vas de plăcere folosit deseori pentru croaziere pe râu, având chiar şi copertină de soare şi o mulţime de scaune. Nici acesta nu fusese folosit de mult – probabil de când războiul întrerupsese turismul local – dar era revopsit chiar acum şi după spusele proprietarului lăudăros, motorul lui era într-o stare perfectă, gata să-i ducă pe americani şi germani oriunde vroiau ei.

— Nu le plac britanicii? întrebă Sheff cu indignare.

— Îi vor plăcea şi mai puţin mâine, spuse Gonzo.

Am dormit câteva ore după amiază şi era aproape întuneric când m-am trezit. Toată lumea ştia care era planul şi acum trebuia doar să aşteptăm. Ca moment al plecării fusese stabilită ora unu noaptea, suficient de târziu ca satul să fie adormit, suficient de devreme ca noi să putem ajunge la lac pe întuneric.

L-am întrebat pe Nyembo dacă venea cu noi şi el mă privi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că l-am întrebat asta. Când i-am răspuns cu o privire nedumerită, el zise doar că Imaculée şi copiii aveau nevoie de protecţia lui.

Am înclinat cu înţelepciune din cap, realizând că îmi scăpase ceva. Dar, de altfel, Ellen îmi spunea mereu cât de prost observator eram.

Plouă două ore înainte de miezul nopţii, însă norii se îndepărtară cu obişnuita lor rapiditate, lăsându-ne în schimb luna

şi o vreme ideală pentru navigaţie. Vizibilitatea nu avea să fie o problemă, nici pentru noi, nici pentru băieţii răi. La ora stabilită, am inspirat cu toţii adânc şi am început să coborâm panta împădurită până la drum, după care am pornit în şir în spatele lui Paul şi Nyembo. După vreo jumătate de kilometru trecurăm pe lângă primele case din lut ale satului adormit, coborând la vale cât de silenţios puteam. Principala mea teamă era că unul dintre copii ar fi putut izbucni brusc în plâns, dar ei se purtară cu toţii impecabil. În scurt timp treceam în şir indian pe lângă cele câteva cutii de beton ce reprezentau centrul satului, traversând drumul gol şi înaintând în lungul ţărmului, spre dig, unde ambarcaţiunea aleasă de noi sălta uşor în hula blândă, între scheletele putrezite ale altor două foste bărci de pescuit.

Numele proaspăt vopsit o proclama, în engleză, ca fiind *Kivu Queen*, ceea ce sugera că cineva îşi făcuse temele. Era cam de aceeaşi mărime cu barca ce îi cărase pe Bogart şi Hepburn pe râu, spre înfruntarea lor cu vasul german, în apropiere, pe lacul Tanganyka, ceea ce speram că era o prevestire bună. Toată misiunea fusese o călătorie prin diverse filme, aşa că de ce să nu o încheiem cu unul clasic.

Toată lumea se urcă la bord înainte ca Paul să se apuce de lucru la motor. Dacă pornea, trebuia să fim gata de plecare.

Paul meşteri câteva minute lungi, în timp ce noi stăteam cu privirile aţintite spre satul adormit, şi tocmai vroiam să-l întreb ce naiba se întâmpla, când motorul se trezi la viaţă, tuşind vesel. Probabil că zgomotul nu fusese prea puternic, dar neavând cu ce să concureze în liniştea nopţii, păru asurzitor. Aproape imediat se auzi o bubuitură de undeva de pe ţărm şi eram doar la vreo treizeci de metru de doc când dintre cutiile de beton apărură mai întâi o siluetă, apoi alta, se opriră câteva secunde ca să-şi dea seama ce se întâmpla şi apoi începură să alerge spre noi, strigând. M-am gândit să-i împuşc, dar părea cam exagerat să le furăm barca şi să-i şi ucidem, mai ales că oricum nu ar fi avut nici un rost – treziseră deja tot satul cu strigătele lor de mânie.

Cei doi oameni se opriră din strigat după o vreme, dar acum lângă ei, pe doc, se adunase deja o mică mulţime, şi aproape că puteam simţi valul de indignare şi reproş care ne urmărea pe apă. Speram doar că satul nu avea mijloace de contactare a cartierului

general local, oriunde s-ar fi aflat acesta. Nu văzusem fire de telefon, dar dacă eram ghinionişti, atunci soldaţii aveau o staţie radio.

Odată ce braţele portului rămaseră în spatele nostru, Paul îndreptă *Kivu Queen* pe un curs nord-estic, pentru a putea ocoli capătul nordic al lui Idjiwi, insula mare în formă de talangă care se afla în mijlocul lacului. Conform hărţii noastre, graniţa se afla la estul insulei, la vreo două treimi din lăţimea lacului, şi pe măsură ce minutele treceau, eram tot mai încrezător că reuşisem. Lacul era calm, rezervorul de combustibil era aproape plin, iar motorul ne împingea cu o viteză rezonabilă, chiar dacă nu ameţitoare, de zece noduri. Pe măsură ce vârful nordic împădurit al lui Idjiwi se apropia, ne transformam şi noi în simpli turişti, absorbind scena maiestuoasă care ne înconjura.

Sheff, bineînţeles, îşi dorea o ţigară.

— N-ai mai văzut una de zile întregi, i-am spus. Nevoia fizică a dispărut. Totul e acum numai în mintea ta.

— Întotdeauna a fost aşa, ripostă el. Şi, oricum, nu ar fi corect. Vreau să fiu lăudat când mă opresc din fumat – orice prost se poate lăsa, dacă nu poate face rost de ţigări.

Am clătinat din cap, cu înţelepciunea unui fost fumător.

— Nell e asistentă medicală, am subliniat.

— Mda, răspunse el zâmbind. Şi ea îşi doreşte o ţigară.

Chiar în clipa aceea, urechile noastre sesizară zgomotul elicopterului. Era la mare depărtare şi pentru câteva momente am încercat să mă conving că zborul lui nu avea nici o legătură cu noi. Dar apoi l-am văzut, o stea strălucitoare pe cer, spre nord-vest, venind exact în direcţia noastră.

Primul meu impuls a fost să le ordon tuturor să se lase jos, aşa încât să se vadă numai doi sau trei oameni, care să joace rolul unor pescari inocenţi. Dar ce rost avea. Cine ar fi fost pe lac, într-o astfel de barcă, la ora două noaptea?

Elicopterul – era acelaşi Puma pe care-l văzusem cu treizeci şi şase de ore înainte – era aproape deasupra noastră acum, se învârti o clipă pe loc, după care vira strâns la stânga şi se apropie de noi dintr-o direcţie oblică. Mă aşteptam oarecum la un megafon – ceva care să spună „haideţi, Zulu 4… v-a expirat timpul” – dar ar fi trebuit să ştiu că nu era cazul să mă aştept la

prezumţia de nevinovăţie în astfel de vremuri pragmatice. Am văzut lumina lunii sclipind pe a armă în mişcare şi o fracţiune de secundă mai târziu, o rafală de foc automat mătură barca. Am auzit sunetele înfundate ale gloanţelor care se înfigeau în lemn, ferocitatea alarmantă a celor care loviseră copertina de plastic. Am auzit o inspiraţie adâncă şi apoi un ţipăt scurt, dar nu era timpul să mă întreb dacă cineva fusese lovit şi cât de rău.

Elicopterul vira din nou, de data aceasta pe fondul absurd de frumos al peretelui de vulcani luminaţi de lună. I-am întins ultimul M72 lui Paul şi m-am rugat în tăcere ca norocul lui să nu se fi epuizat. Paul puse un picior pe punte şi un genunchi pe scaunul de scânduri care mergea în jurul întregii bărci, şi încercă să aprecieze legănarea uşoară a vasului.

Când Puma se apropie din noi, Gonzo şi Sheff deschiseră focul cu MP5-urile, dar amândouă rafalele se stinseră rapid când încărcătoarele se goliră şi, chiar dacă elicopterul fusese lovit, acest lucru nu produse nici o diferenţă observabilă în direcţia sau intenţiile lui. Omul din pragul uşii deschise din nou focul, dar Paul aşteptă parcă o eternitate, stând acolo într-un genunchi, o siluetă indiferentă la gloanţele care şuierau în jurul lui. Nu i-am văzut degetul strângându-se pe trăgaci – am simţit doar şuieratul rachetei care ţâşni din ţeava scurtă, şi apoi am închis ochii, ca să-i apăr de fulgerarea orbitoare a exploziei rezervoarelor de combustibil. Un val de căldură se revărsă asupra noastră, iar cerul se umplu de fum şi schije. Urmă o succesiune de pleoscăituri, un moment de tăcere şi apoi un copil începu să plângă.

Console primise un glonţ în antebraţul stâng, Barry unul în partea cărnoasă a coapsei dar ei erau cei norocoşi. Knox-Brown primise două gloanţe în cap, şi oricare dintre ele ar fi fost de ajuns ca să-l ucidă.

Rachel începu să se ocupe de Console, iar Nell făcea tot ce putea ca să oprească sângerarea lui Barry.

— Acoperă-l, i-am spus lui Sheff, făcând semn cu capul spre Knox-Brown, apoi i-am făcut semn lui Gonzo să-l înlocuiască pe Paul la cârmă.

Paul se uita încă la lac, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmplase.

— Grozavă lovitură, am spus încet.

El clipi de câteva ori, îmi zâmbi timid, şi apoi aruncă încet aruncătorul de grenade peste bord.

Am continuat să înaintăm, cu ochii şi urechile atente la sosirea unui al doilea vizitator, dar fie primul nu reuşise să transmită acasă, fie rebelii avuseseră un singur elicopter, ceea ce părea mai probabil.

Pe la trei şi jumătate am traversat linia imaginară din apă care marca graniţa ruandeză şi, în ciuda îndoielii că astfel de fineţuri erau riguros respectate în Africa Centrală, am început să mă simt puţin mai în siguranţă.

— Ai idee unde ar trebui să debarcăm? l-am întrebat pe Camille, fără să mă aştept de fapt la un răspuns, şi cu atât mai puţin la cel pe care l-am primit.

— Oraşul meu e acolo, zise el încet, arătând puţin la sud de est. Şi eu trebuie să merg acolo.

Ne spuse că numele oraşului era Kibuye, că era mai mare decât toate oraşele zaireze pe care le văzuse şi că puteam apela capitala, Kigali, de la oficiul poştal.

— Sună grozav, am spus.

— Atâta timp cât există şi o tutungerie, murmură Sheff.

Am tras barca lângă debarcaderul părăginit din Kibuye exact când soarele începuse să apară deasupra munţilor de dincolo de oraş. Şirul de clădiri coloniale vechi plasate cu faţa spre lac ofereau probe ale importanţei lor trecute, câteva maşini acoperite de praf stăteau încă pe strada plină de buruieni ce pornea spre est, prin oraş, spre un defileu în formă de V al munţilor, dar impresia generală era de neglijenţă şi decădere. Uciderea sau exilarea a aproximativ douăzeci la sută din populaţia ţării era evident că nu ajutase prea mult reconstrucţia urbană.

Câţiva localnici se treziseră deja şi se aflau prin apropiere şi am atras câteva priviri lungi din partea celor care treceau pe drumul de lângă lac. Totuşi nu erau nici unul în uniformă şi nici nu păreau dispuşi să se apropie mai mult decât era nevoie.

Chiar dacă oraşul avea încă un oficiu poştal, era puţin probabil ca acesta să fi fost deschis deja, dar nici nu avea rost să stăm acolo şi să aşteptăm. Am întrebat dacă Console şi Barry se simţeau bine, după care le-am spus lui Gonzo, Nyembo şi Camille

să meargă cu mine.

— Ar fi bine să lăsăm armele aici, i-am spus lui şi ne-am scos revolverele Browning de la centură.

Armata locală putea fi ostilă, dar nu îmi imaginam că ne-am fi putut croi drum prin forţa armelor, prin munţi, până în Uganda sau Tanzania – oricum, nu având numai patru revolvere încărcate, patru MP5-uri goale şi răniţi de care să avem grijă.

Am pornit pe strada principală, zâmbind cu grijă în direcţia a doi bărbaţi pe lângă care trecurăm, şi am ajuns repede la oficiul poştal al lui Camille, o clădire de beton mică, cu un steag ruandez mototolit deasupra uşii. Era închisă, şi părea să fie aşa de mult timp. Această impresie ne fu confirmată de un bărbat din curtea vecină, care veni nervos să ne spună că centrul de refugiaţi străini care se afla în vechiul Hôtel du Lac avea şi o staţie radio.

Ne-am întors la lac, am cotit la stânga şi am înaintat vreo trei sute de metri. Hôtel du Lac era acum „Hôt d La” şi puţina tencuială care mai rămăsese pe veranda lui stil colonial era decojită în bătaia vântului. Uşile din faţă erau deschise şi, în timp ce băteam la uşă, am auzit plânsetul unui copil.

O ruandeză veni în hol, ne aruncă o privire şi dispăru din nou. Câteva secunde mai târziu ieşi o femeie albă, care, după o clipă de ezitare, păşi hotărâtă înainte. Avea cam treizeci de ani, părul negru şi era foarte zveltă, cu ochi obosiţi care păreau aproape prea mari pentru faţa ei.

— Ce doriţi, întrebă ea tăios în franceză.

I-am explicat situaţia, spunând că eram unul dintre cei patru soldaţi britanici care tocmai sosisem din Zair, împreună cu o echipă medicală şi câţiva refugiaţi *hutu* şi că auzisem că exista o staţie radio acolo. Ea ascultă răbdătoare, neîncrederea dispărându-i încet din ochi, şi în cele din urmă recunoscu, fără tragere de inimă, existenţa staţiei.

— Dar nu vreau soldaţi în hotel, insistă ea. Copiii de aici… unii dintre ei vor fi foarte înspăimântaţi. Voi vorbi cu oamenii noştri din Kigali şi ei pot informa ambasada voastră.

Nu am insistat.

— Noi vom aştepta afară, i-am spus.

Ea aprobă din nou din cap, iar când se întoarse să plece, un alt copil începu să plângă în clădire.

Pe verandă era un ziar din ziua precedentă. Se pare că rebelii zairezi se apropiau de Kisangani şi lunga domnie a lui Mobutu se sfârşea.

— Iată-l pe noul şef – identic cu vechiul şef, am murmurat pentru mine.

Nu exista nici o menţiune a atrocităţilor rebelilor, dar exista un paragraf despre un grup de mercenari francezi care fuseseră forţaţi să se ascundă în junglă, în faţa unui atac rebel hotărât. Totuşi, era îndoielnic ca aceştia să mai fie văzuţi vreodată.

După vreo zece minute femeia reapăru, de data aceasta ţinând un copil de mână.

— Aceştia sunt oamenii care au bătut la uşă, îi spuse ea fetiţei, care avea probabil vreo şapte ani. Vezi, nu sunt oameni răi. Nu au arme sau cuţite.

Teama din ochii fetiţei mă făcu să-mi fie ruşine pentru întreaga rasă umană.

— Am vorbit cu Kigali, spuse femeia. Vor suna ei peste zece minute. Apropo, numele meu este Francine, iar al ei Flora.

Zâmbi pentru prima dată, şi schimbarea produsă pe faţa ei era aproape miraculoasă.

— Puteţi să-i aduceţi aici pe ceilalţi copii, zise ea, întorcându-se spre noi, din pragul uşii. Iar adulţii pot aştepta afară.

Părea o soluţie mai bună decât să stea într-o barcă furată, la baza străzii principale din Kibuye. I-am trimis pe Nyembo şi Gonzo să-i aducă pe ceilalţi şi am privit peste lacul albastru la munţii pe care-i traversasem.

Brusc, l-am văzut pe Camille stând în faţa mea, cu mâna întinsă.

— Trebuie să plec, zise el.

— Unde? am întrebat eu, prosteşte.

El nu răspunse pentru o clipă, lăsându-şi doar capul să cadă şi privind fix podeaua de lemn.

— Am făcut multe lucruri îngrozitoare, zise el în cele din urmă, cuvintele ieşindu-i cu greu din gură. Aici… înainte…

L-am privit.

— Doar nu ai… ?

El îmi aruncă o privire frustrată, ca şi cum eram prea prost ca să înţeleg.

— Aveam doisprezece ani, eram aproape un bărbat. Am făcut lucruri îngrozitoare, şi dacă rămân cu Imaculée şi cu ceilalţi, vor suferi şi ei pentru ceea ce am făcut eu.

Nu ştiam ce să spun.

— Imaculée ştie că pleci? l-am întrebat.

— Nu, dar va înţelege. Ea ştie ce am făcut.

În momentul acela, Francine se întoarse pe uşă, de data aceasta singură.

— Oamenii voştri vă trimit un mijloc de transport, spuse ea. Ar trebui să ajungă aici după amiază.

— Mulţumesc, am spus, automat.

Urma să plecăm acasă, dar Camille era deja acolo. Îmi întinse din nou mâna, în ochi cu o dezolare pe care nici un copil de cincisprezece ani nu ar fi trebuit să o cunoască. I-am strâns mâna, i-am urat noroc şi apoi l-am privit plecând pe drumul prăfuit.

Poate că duceam acasă un vaccin pentru SIDA, dar oamenii continuau să se ucidă unii pe ceilalţi într-un număr care ar fi făcut orice virus invidios, şi din câte puteam să-mi dau seama nimeni nu căuta vreun leac pentru asta.

FOCUS 6

La sfârșitul anului 1996, tăciunii încă arzând ai războiului civil din Ruanda au reușit să aprindă conflicte noi peste granița vecină, în Zair conflicte ce s-au transformat curând într-o luptă aprigă pentru controlul acestei țări vaste. În timp ce armata rebelă înaintează spre est, la începutul lui 1997, mai multe guverne occidentale, printre care și cel britanic, fac planuri pentru extragerea cetățenilor lor din fața mareei războiului.

Apropiindu-se de capătul unei lungi și distinse cariere în SAS, sergentul John Fullagar este mai interesat de fiica lui nou-născută, decât de evenimentele din inima întunecată a Africii, căci ultima lui misiune pare destul de simplă, sau cel puțin așa crede el...

ISBN 973-9439-60-2 Editura LUCMAN